

ΟΙ ΜΑΡΜΑΡΑΔΕΣ

Τίγγ—τίγγ! τίγγ—τίγγ! έχει πέρα,
Μέσ' στον ήλιον όπου καίει,
Τί να κάμνουν όλη μέρα
Μαρμαράδες άθηναίοι;

Τίγγ—τίγγ! τίγγ—τίγγ! πελεκοῦνε
Μάρμαρα λευκά σαν χιόνι,
Και με θρύμματα κτυποῦνε
Το παιδί που τους σιμόνει.

Τίγγι, τίγγι! στρογγυλόνουν
Στύλους γι' άψηλά παλάτια,
Παραστάδαις αὐλακόνουν
Και ταιριάζουν σκαλοπάτια.

Τίγγι, τίγγι! σχηματίζουν
Κάγγελα για τους έξώστας
Ξουόν και τρέβουν και σκαλίζουν
"Ό,τι παραγγειλ' ο Κώστας.

Τίγγι, τίγγι! μαρμαράδες,
"Όλα τουτ' αφήστε χάμου!
Πάρτ' άμέτρητους παράδες,
Φκιάστε μία παραγγελιά μου.

Τήν άρχαί' Άθήνα κτίστε,
Κτίστέ μου τον Παρθενώνα!
Κι' αν για όλ' άνάξιοι είσθε,
Κτίστε καν μία του κολώνα!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Σταύρωσε τα χεράκια σου
ς τον Πλάστη ταπεινό,
σήκωσε τα ματάκια σου
ψηλά 'ς τον ουρανό
κι' άς πουν τ' άθώα χείλη σου
άθώα προσευχή.

Οι άγγελοι θα παίξουνε
με τ' άσπρα των φτερά
και χαροποι θα τρέξουνε
σιμά σου, τρυφερά
τα χείλη να φιλήσουνε
που λέν την προσευχή.

Και μέσ' 'ς αυτό το φίλημα
άπ' το μικρό σου στόμα
θα πάρουνε το μίλημα
και θα πετοῦν άκόμα,
ς τον Πλάστην να το φέρουνε
άθώα προσευχή.

Κι' ο Πλάστης άπ' το θρόνο του
θα δῆ την προσευχή σου,
κι' εν' άγγελουδι μόνο του
θάρθῆ, με την ψυχή σου
να κατοική σαν φύλακας
που στέλν' η προσευχή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΦΑΤΜΑΣ

Είς ένα νομόν της Τουρκίας ἦτον μίαν φοράν διοικη-
τής ο Άλη Μεχμέτ Πασάς. Ἦτο σκληρός ἄνθρω-
πος, ἀληθῆς τύραννος, καὶ ἐδασάνιζε τοὺς δυστυχεῖς
κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτολ-
μοῦσε νὰ παραπονεθῆ διὰ τὴν τυραννίαν του.

Τὸ παραμικρότερον παράπονον ἂν ἔλεγε κανεὶς,
ἐπρόσταζε καὶ τὸν ἐσκότωναν. Καὶ οἱ μὲν Μου-
σουλμάνοι τὰ ὑπέφεραν ὅλα, οἱ Χριστιανοὶ ὅμως
ἐμουρμούριζαν σιγὰ σιγὰ διὰ τὴν σκληρότητά του.

Ὁ Άλη Πασάς εἶχε μίαν κόρην, τὴν Φατμᾶν· ἡ
Φατμᾶ ἦτο ἕως δέκα ἐτῶν, μελαγχροινῆ, μὲ μεγάλα
μαῦρα ὀμμάτια, καὶ μὲ ψυχὴν εὐσπλαγχνικὴν. Τί
παράδοξον πρᾶγμα, ἀπὸ τοιοῦτον πατέρα νὰ γεννηθῆ
τοιαύτη κόρη! ὠμοιάζε μὲ ὠραῖον τριαντάφυλλον, τὸ

ὁποῖον ἐφύτρωσεν ἀπὸ τριανταφυλλίαν γεμάτην ἀκάν-
θας. Ὅσον ἐμισοῦσαν ὅλοι τὸν πατέρα της τόσο ἀγα-
ποῦσαν τὴν Φατμᾶν, ὅσους ἐχθροὺς εἶχεν ἐκεῖνος,
τόσους φίλους εἶχεν αὐτῆ, καὶ ἂν καμμίαν φοράν
κανεὶς εἰς τὴν ἀπελπισίαν του ἀπεφάσιζε νὰ σκοτώσῃ
τὸν σκληρὸν πασᾶν, ἅμα ἐσυλλογιζέτο τὴν Φατμᾶν
δὲν τὸ ἔκαμνε· διότι ἡ καλὴ κόρη ἐφαίνετο ὡς νὰ
εἶχε γεννηθῆ διὰ τὴν κάμνην πλέον ἡμερον τὸν σκλη-
ρὸν της πατέρα.

Ὁ Άλη Πασάς ἐμισοῦσε τοὺς Χριστιανούς. Ἡ
Φατμᾶ τοὺς ἐλυπεῖτο. Πολλάκις ἡ μικρὰ κόρη μὲ
μίαν θωπεῖαν ἢ μὲ ἕνα γλυκὺν λόγον ἐπετύγγαν
χάριτας τὰς ὁποίας δὲν εἴμποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν ο
πρόξενοι τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων. Ὁ σκληρὸς

πασᾶς ἐγένετο ὡς ἄρνιον ὅταν ἐκάθητο εἰς τὴν
ἐγκάλην του ἢ κόρη του, καὶ ἤκουε νὰ τοῦ ὀμιλῆ
μὲ τόσην ἀφέλειαν καὶ χάριν.

Ἡ καυμένη ἡ Φατμᾶ! Τί ὑπομονὴν καὶ τί θάρ-
ρος εἶχεν ἀνάγκη διὰ τὴν κάμνην τὸ δύσκολόν της
ἔργον. Νὰ κάμνη καλωσύνας ἐκεῖ ὅπου ἐβασίλευεν
ἡ ἀδικία καὶ ἡ τυραννία, νὰ παρηγορῆ τοὺς βασα-
νισμένους, νὰ βοηθῆ τοὺς
δυστυχεῖς, νὰ σώζῃ τοὺς
καταδικασμένους, νὰ συγ-
χωρῆ τοὺς ἐνόχους· αὐτὰ
ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάμνη
ἡ Φατμᾶ· καὶ διὰ τοῦτο
Μουσουλμάνοι καὶ Χρι-
στιανοὶ μὲ εὐγνωμοσύνην
ἔλεγον τὸ ὄνομα τῆς μι-
κρᾶς αὐτῆς κόρης, τὴν
ὁποίαν ὠνόμαζαν Μελέκ
(ἄγγελον).

Μίαν ἡμέραν εἰς τὰ αὐ-
τία τοῦ Άλη Πασᾶ ἔφθασε
ὅτι ἔγεινε μίαν συνωμοσία
ἐναντίον του. Ἐνας φανα-
τικὸς δερβίσης ἐπέγγε καὶ
εἶπεν εἰς τὸν πασᾶν ὅτι
εἰς τὴν συνωμοσίαν αὐτὴν
ἦσαν ἀνακατευμένοι καὶ
Χριστιανοί. Ὁ Άλη Πα-
σᾶς, ἀμέσως, διὰ τὴν δειξῆ
πὺς τιμωρεῖ, καὶ νὰ φο-
βίσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, πη-
γαίνει εἰς τὴν πόλιν, καὶ
προστάζει νὰ συλλάβουν
ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ δρόμου
ἕνα νέον καὶ μίαν νέαν,
γαμβρὸν καὶ νύμφην, οἱ
ὁποῖοι ἐπήγγαιναν εἰς τὴν
ἐκκλησίαν νὰ στεφανωθοῦν·
ἔπειτα τοὺς δένει καὶ τοὺς
δύο μὲ ἀλυσίδας καὶ τοὺς
στελλεῖ εἰς τὰς φυλακάς.

— Ἀπόψε, λέγει ὁ
Άλη Πασάς, νὰ κόψετε
τὰ κεφάλια αὐτῶν τῶν ἀ-
πίστων καὶ νὰ τὰ στήσετε
ἐπάνω εἰς κοντάρια, διὰ
νὰ πάρουν παράδειγμα ὅσοι λογαριάζουν νὰ κάμνουν
συνωμοσίαν.

Φαντάζεσθε τὴν λύπην τῶν συγγενῶν, καὶ τὴν
ἀπελπισίαν τῶν δύο μελλονύμφων. Καὶ ὅμως δὲν
ὑπῆρχε καμμία ἐλπίς νὰ τοὺς σώσουν. "Ὁχι· ὑπῆρ-
χε μίαν ἐλπίς· ἡ Φατμᾶ, καὶ εἰς αὐτὴν ἔτρεξαν οἱ
γονεῖς τῶν δύο δυστυχῶν νέων.

Ἡ μικρὰ Φατμᾶ ὑπεσχέθη νὰ τοὺς σώσῃ. Ἐπῆ-
γε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ὁ Πασᾶς ἦτο ἐξη-
πλωμένος καὶ ἐκάπνιζε τὸ τσιμποῦκί του. Ἡ Φατ-
μᾶ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰς χεῖράς της δύο περιστέρια
εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε πολλὴν ἀγάπην καὶ τὰ ὁποῖα εἶχε
εἶχε χαρίσει ὁ πατέρας της εἰς τὸ τελευταῖον βαϊρά-
μιον. Ἡ μικρὰ κόρη, τρέμουσα καὶ συγκινημένη
ἐπαρακαλοῦσε μὲ τὸν νοῦν
της τὸν Άλλάχ νὰ κάμνη
εὐσπλαγχνικὴν τὴν καρ-
δίαν τοῦ πατρός της.

— Τί θέλεις, μικροῦλα,
καὶ διατί ἤλθες τόσο ἀργά
εἰς τὸ σελαμλίχκι; ἠρώ-
τησεν ὁ πασᾶς, παρατη-
ρῶν εἰς τὰ ὀμμάτια της
πολλὴν συγκίνησιν.

— Ἦλθα νὰ μοῦ δώ-
σῃς τὸ γαταγάμι σου, ἀ-
πήνητησεν ἡ Φατμᾶ μὲ στα-
θερὰν φωνήν.

— Καὶ τί νὰ τὸ κά-
μης; Φατμᾶ μου;

— Νὰ κόψω τὰ κερά-
λια αὐτῶν τῶν περιστε-
ριῶν καὶ νὰ τὰ στήσω
ἐπάνω εἰς κοντάρια.

— Καὶ τί σοῦ ἔκαμαν
αὐτὰ τὰ ἄθώα πουλιά καὶ
θέλεις νὰ δείξῃς τόσην
σκληρότητα; εἶπεν ὁ Άλη
Πασάς, ἀπορήσας μὲ τὸ
αἶσθημα τῆς κόρης του,
τὴν ὁποίαν πρώτην φοράν
ἤκουεν ὅτι ἤθελε νὰ χύσῃ
αἷμα.

— Δὲν μοῦ ἔκαμαν τί-
ποτε, ὅπως οὔτε οἱ δύο
Χριστιανοὶ τοὺς ὁποίους θὰ
σφάζουν τώρα· ἀλλὰ διὰ
νὰ εἶμαι ἀληθινὴ κόρη σου
δὲν πρέπει νὰ εἶμαι κ' ἐγὼ
ἀδικος, ὅπως σύ, καὶ νὰ
σφάξω καὶ ἐγὼ δύο ἄθώα
πλάσματα; Ὁ Άλη Πα-
σᾶς ἔστρεψε καὶ ἐκύτταξε

τὴν κόρην του· ἡ Φατμᾶ ἔκλειε τὴν ἔσφραξεν εἰς τὴν
ἀγκάλην του σιγὰ σιγὰ καὶ ἀποῦ τὴν ἐτίλησε τῆς εἶπε:

— Κράτησε τὰ περιστέρια σου, κόρη μου· ὁ χά-
ρισμά σου εἰς τοὺς δύο Χριστιανούς, ἀλλὰ μὲ
τὴν συμφωνίαν ποτὲ πλέον νὰ μὴ μοῦ κάμης αὐτὴν
τὴν σκληρὰν ἐπιπλήξιν. Τὰ δάκρυά σου μὲ ἔκαμαν
νὰ λησμονήσω τὴν ἐκδίκησίν μου.



« Η ΦΑΤΜΑ ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΤΗΣ
ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ »

— 'Ο Θεός να δώσει, εἶπεν ἡ Φατριὰ, να σὲ κάμουν να τὴν λησμονήσης διὰ πάντα καὶ να μὴ χύσης πλέον αἷμα. 'Ο θεός να δώσει να σὲ τιμῶν ὅλοι διὰ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅπως καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν σου. Δὲν εἶνε καλλιτέρα, πατέρα, να σὲ ἀγαποῦν ὅλοι, παρὰ να σὲ μισοῦν;

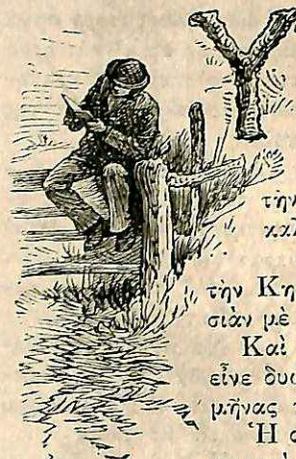
— Φατριὰ, εἶπεν ὁ 'Αλῆ Πασᾶς, ἀφοῦ ἐσκέφθη μερικὰς στιγμὰς, ἡ ἐξουσία εἰς τὰ χέρια μου εἶνε

ὡσὼν γιγατᾶνι τὸ ὅποιον κόπτει καὶ πληγώνει καὶ σκοτόνει, ἐνῶ ἡ ἰδική σου καλωσύνη, κόρη μου, εἶνε ὡσὼν ἀσπίς, καὶ προφυλάττει πάντα ἐκείνους ὅσοι θέλω να κτυπήσω. 'Ο Θεός εἴξευρε τί ἔκαμιν ὅταν μοῦ ἔδωκε σένα τὸν ἀγγελὸν μου. . . Πάντα καλὴ καὶ εὐσπλαγγος να εἶσαι, Φατριὰ μου, καὶ ἐγὼ ὁ 'Αλῆ πασᾶς θα προσπαθῆσω να σοῦ ὁμοιάσω!

(Παράφρασις)

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

ΕΞΟΧΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ



ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΟ
ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΗ

ΠΑΤΙΑ καὶ 'Αλκιβιάδης ἐλέγοντο δύο ἡγαπημένα ἀδελφια, τὰ ὅποια τὸν Σεπτέμβριον ἦλθαν εἰς τὰς 'Αθήνας μετὸν πατέρα των καὶ τὴν μητέρα των ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ὅπου ἐπέρασαν τὸ κηλοκαῖρι.

Δυώμισυ μῆνας ἔμειναν εἰς τὴν Κηρισιάν, τὴν ὡραίαν Κηρισιάν μετὰ τὰ πολλὰ δένδρα.

Καὶ θὰ τοὺς ἐνθυμοῦνται, διότι εἶνε δυώμισυ ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους μῆνας τῆς ζωῆς των.

Ἡ οἰκία των ἦτο εἰς ὡραίαν θέσιν καὶ εἶχεν ἐμπρὸς τῆς ἀνοικτῆς θέας ἀπὸ αὐτὴν ἐφαίνετο ἡ ἄκρα τοῦ Πεντελικοῦ, ἐκεῖ ὅπου χαμηλώ

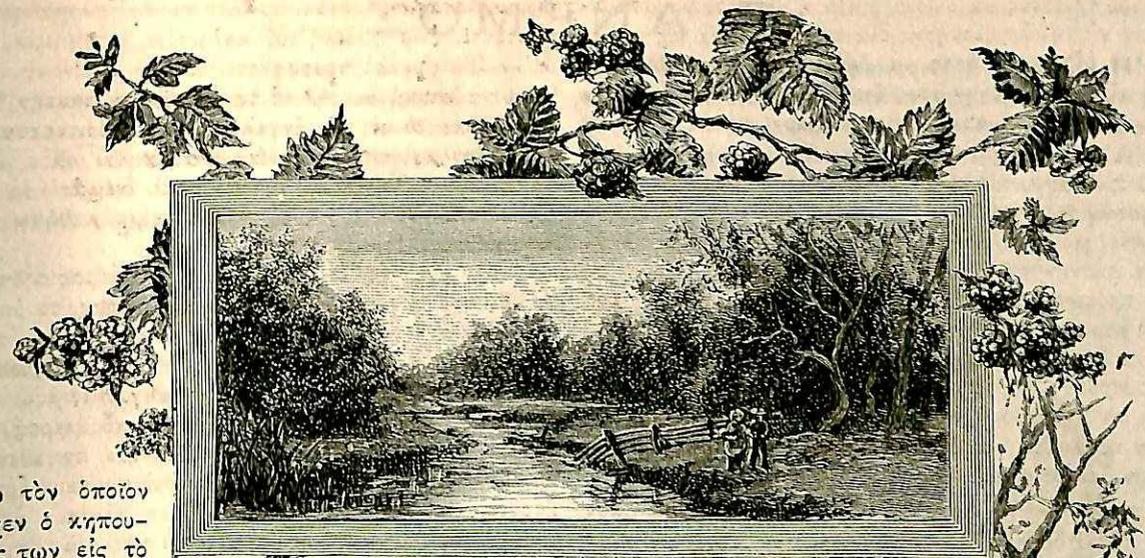
λώνει καὶ ἐνόνεται μετὰ τὸ Τατόιον, καὶ ἡ ὑψηλὴ καὶ ἀγρία Πάρνης. Ὅταν ἐξυπνοῦσαν τὸ πρωί, — ἡ μητέρα των ἦτο αὐστηροτάτη εἰς τοῦτο, ἤθελε μόλις ἐβγῆ ὁ ἥλιος να εἶνε σηκωμένοι — καὶ ἦνοιγαν τὰ παράθυρά των ἔμβαινε εἰς τὸ δωμάτιόν των δροσερός, καθαρὸς ἀέρας, τὸν ὅποιον ἀνέπνεαν μετὰ εὐχαρίστησιν· ἔπειτα ἀφοῦ ἐπλύνοντο καὶ ἔκαμαν τὴν προσευχὴν των, κατέβαιναν εἰς τὸν κήπόν των, ἐπεριπατοῦσαν ὀλίγον, ἔκοπταν ἄνθη καὶ ἔπειτα ἀνέβαιναν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου τοὺς ἐπερίμενε τὸ πρόγευμά των. Μετὰ ποίαν ὄρεξιν ἔπιναν τὸ γάλα των, ἀγελαδινὸν τῆς ὥρας, ἀχνίζον ἀκόμη! Ἀφοῦ ἐχώνευαν, ἐδιάβαζαν δύο ὥρας, καὶ τί ἐδιάβαζαν; κατὶ ὡραῖα διηγήματα τὰ ὅποια περὶέγραφον ἐξοχὰς, ἀγέλας προβάτων, χωρικοὺς. Ἐπειτα ἐβγαίναν ἔξω· ἐπήγαιναν εἰς τοῦ κουμπάρου των, ὁ ὅποιος εἶχε τόσοσ ὡραῖας συκῆς· καμμίαν φορὰν τοὺς ἐπήγαινε μετὰ τὰ γαϊδουράκια του εἰς τὸ Κεφαλάρι· ἀλλὰ ἅμα ἤρχιζεν ἡ ζέστη ἐπέστρεφαν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ἔτρεχαν ἐπάνω κάτω εἰς τὸ μεσημέρι· τότε ἐπήγαιναν εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔτρωγον μετὰ μίαν ὄρεξιν, μετὰ μίαν ὄρεξιν!

Ἀπὸ τὰς δυώμισυ ἕως εἰς τὰς πέντε ἐπανελάμβανον τὰ μαθήματά των· εἰς τὰς πέντε ἔκαμνον τὸν

βραδυὸν των περιπατῶν· καμμίαν φορὰν ἐζητοῦσαν ἄδειαν ἀπὸ τὴν μητέρα των καὶ ἐβγαίναν ἔξω ἀπὸ τὴν Κηρισιάν, καὶ ἐπήγαιναν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμίου. Πόσον τοὺς ἠρεσκεν ἐκεῖνη ἡ τοποθεσία! Τὰ δένδρα ἔρριπταν τὴν πράσινην σκιάν των εἰς τὸ ἕσυχον νερὸν τοῦ ποταμίου. Ἐκεῖ πλησίον ἀπαντοῦσαν καὶ ἕνα νέον ἀπὸ τὰς 'Αθήνας, ὁ ὅποιος, καθὼς ἔλεγαν, ἔγραφε πολὺ ὡραῖα ποιήματα, εὐχαριστεῖτο δὲ να κάθεται εἰς μίαν ξυλίνην φραγὴν πλησίον τοῦ ποταμίου καὶ να διαβάξῃ μετὰ πολλὴν προσοχὴν ἕνα χρυσοδεμένον τόμον.

Μίαν ἡμέραν ὅμως ὁ 'Αλκιβιάδης ἐπιστρέφει καταβρεγμένος· ἐνῶ ἐπῆγε να κόψῃ ἕν ἄνθος διὰ να τὸ προσφέρῃ εἰς τὴν Ὑπατίαν, ἐγλίστρησε καὶ ἔπεσε καὶ δὲν εἰμποροῦσε να ἀναβῆ καὶ ἡ Ὑπατία τοῦ ἀπλῶσε τὴν χεῖρά της. Αὐτὸ τὸ ἐνθυμεῖται μετὰ καίποιαν λύπην ὁ 'Αλκιβιάδης, διότι τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ἦλθεν ὁ πατέρας του ἀπὸ τὰς 'Αθήνας ὅπου εἶχεν ὑπάγει διὰ τὰς ἐργασίας του, ἡ μητέρα του τὸ εἶπε· τὸ ἐνθυμεῖτο ὡς να εἶνε τώρα ὁ 'Αλκιβιάδης· εἶχαν καθίσει εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ἠτοιμάζοντο να φάγουν· ὁ πατὴρ του ἔστρεψε καὶ τὸν εἶδε μετὰ ἐν βλέμμα τόσοσ αὐτηρόν, ὥστε ἐκρύωσε περισσότερο παρ' ὅταν ἔπεσεν εἰς τὸ ποτάμι· τὸν ἐπέπληξε καὶ τοὺς ἀπηγόρευσε πέντε ἡμέρας να ὑπάγουν εἰς τὸ ποτάμι. Καὶ εἶχε δίκαιον· ἂν ἦτο βαθὺ ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ποταμίου καὶ ἐπνίγητο; Ἐπειτα ὅμως ἀφοῦ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ προσέχουν τοὺς ἔδωκαν πάλιν τὴν ἄδειαν καὶ ἐπήγαιναν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου ἐπέστρεψαν, διότι ἤρχισαν τὰ μαθήματα· πῶς τοὺς φαίνονται αἱ 'Αθηναί! ὁ ἀέρας των εἶνε πλέον βαρὺς, τὰ ὀμμάτια των, συνειθισμένα εἰς τὴν πρασιναδα, θαμβόγονται ἀπὸ τὴν λευκότητα τῶν μαρμάρων τῶν οἰκιῶν· τί βοή, τί κίνησις· ἀπὸ τὴν οἰκίαν των βλέπουν μόνον τοίχους καὶ στέγας· οἱ πωληταὶ περνοῦν μετὰ τὰ λαχανικὰ των κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά των καὶ φωνάζουν, αἱ ἄμαξαι περνοῦν καὶ κάμνουν θόρυβον μετὰ τοὺς τροχοὺς των· ποῦ εἶνε ἡ ἡσυχία τῆς Κηρισιάς; ὅταν τὴν αὐγὴν τοὺς ἐξυπνοῦσεν ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ καὶ ὡς μόνον θόρυβον ἤκουαν τὸ ἀγκάρισμα τοῦ γαϊδά-



ρου τὸν ὅποιον εἶχεν ὁ κηπουρός των εἰς τὸ περιβόλι, καὶ τὸ ψιθύρισμα τῶν

πεύκων; Ἡ καυμένη ἡ Κηρισιά! κάθε ὥρα τὴν ἐνθυμοῦνται. Ἄλλ' ὅταν συλλογίζονται ὅτι πρέπει να μάθουν γράμματα, διὰ να γείνουν ὅπως πρέπει, τὰ λησμονοῦν ὅλα, καὶ τὸ ποτάμι, καὶ τὰ δένδρα, καὶ τὴν δροσιάν, καὶ μελετοῦν μετὰ ὄλην τὴν καρδίαν.

Μελετᾶτε, μελετᾶτε, καλὰ μου παιδία! καὶ ὅταν τοῦ χρόνου θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Κηρισιάν, θὰ περάσετε καὶ πάλιν πολὺ

ὡραῖα, διότι μετὰ τὸν κόπον ἡ ξεκούρασις προξενεῖ πάντοτε εὐχαρίστησιν.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ



« Η ΥΠΑΤΙΑ ΤΟΥ ΑΠΑΡΣΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΤΗΣ »

Ο ΑΝΕΜΟΣ

Ἡ Οὐρανία, ἡ Βερενίκη καὶ ἡ Θεανὴ ἐβόγγησαν εἰς περίπατον μετ' ὃν πάππον των, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τοὺς Στόλους τῶν Ὀλυμπίων.

Ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ἦτο ἀδύνατον νὰ προχωρήσουν περὶ σσότερον.

Θεέ μου! τί ἄνεμος ἦτο ἐκεῖνος! ἐσήκωνεν ὅλην τὴν σκόνην τοῦ δρόμου καὶ τὴν ἔρριπτεν ἐπάνω εἰς τὰ πρόσωπα τῶν διαβατῶν, ἤρπαζε τοὺς πῆλους ἀπὸ τὰς κεφαλὰς, ἐσήκωνε τὰ ἐπανωφόρια, ἐλύγιζε τὰ μεγάλα δένδρα καὶ τὰ μικρὰ τὰ ἔσπαζε. Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἐκρατοῦσαν μετὰ τὰς δύο των χεῖρας τοὺς πῆλους των, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀρπάξῃ ὁ ἄνεμος· αἱ μῦται των εἶχαν κοκκινίσει, τὰ δὲ ὀμμάτιά των ἦσαν ὑγρὰ ὡς νὰ ἦσαν δακρυσμένα.

— Μεταβολή! εἶπεν ὁ πάππος μετὰ στρατιωτικὸν πρόσταγμα εἰς τὰς ἐγγόνας του, καὶ αἱ τρεῖς, ὡς εὐπειθῆ στρατιωτάκια, ἔστρεψαν ἀμέσως πρὸς τὴν οἰκίαν των.

— Ὁ Αἰόλος σήμερον ἤνοιξε τὸν ἀσκὸν του, εἶπεν ὁ πάππος, παρατηρῶν μετὰ μειδίαμα τὴν Θεανὴν.

— Ποῖος; εἶπεν αὐτὴ ἀμέσως.

— Ὁ Αἰόλος, καλέ, αὐτὸς ποὺ ἔδωκε τὸ ὄνομα του εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου; εἶπεν ἡ Βερενίκη.

— Ὅπως διόλου ἀδίκως ὅμως, διότι αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγουν σήμερον ἀπλᾶ Ἀέρηδες, καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον ἀρχίζει ἡ ὁδὸς Αἰόλου, κατὰ λάθος τὸ νομίζουσι ὅτι ἦτο ναὸς τοῦ Αἰόλου, ἐνῶ ἦτο τὸ ὠρολόγιον τοῦ Κυρρήστου.

— Καὶ τί ἦτο αὐτὸς ὁ Αἰόλος, ἠρώτησεν ἡ Θεανὴ, καὶ τί ἦτο τὸ ἀσκὸν του;

— Ὁ Αἰόλος, μικρὰ μου, ἦτο ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων καὶ τοὺς ἐμάζευνεν ὅλους καὶ τοὺς ἔκλειε μέσα εἰς ἓνα ἀσκὸν, καὶ ὅταν ἤθελε νὰ ἐβγοῦν ἔξω, ἔλυε τὸ στόμα τοῦ ἀσκοῦ καὶ ἐβγαίναν πότε ἓνας ἓνας καὶ πότε ὅλοι μαζί!

— Ἄ! Αἰόλε, Αἰόλε, ποὺ δὲν μᾶς ἀφήκες σήμερα νὰ κάμωμεν τὸν περίπατόν μας, εἶπεν ἀπειλοῦσα ἡ Θεανὴ τὸν ἀνεμὸν μετὰ τὸ δάκτυλόν της.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν των· μέσα ἐκεῖ δὲν ἐφυσοῦσεν ὁ ἄνεμος· ἀλλ' ὡς νὰ ἐθύμωκε διότι οἱ τοῖχοι καὶ τὰ παράθυρα δὲν τὸν ἀφίαναν νὰ ἐμβῇ μέσα, ἐβόγγησεν εἰς τὴν στέγην, ἔκαμε νὰ τρέμουν τὰ ὑάλια τοῦ μακρυναρίου· ἐνόμιζες ὅτι θὰ κρημνίσῃ τοὺς τενεκεδέμιους σωλήνας, οἱ ὅποιοι χρησιμεύουν νὰ μαζεύουν τὸ νερὸν τῆς βροχῆς· τί βοή! τί θόρυβος!

Μόλις ἐβγαλεν ὁ πάππος τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τὸν πῆλόν του καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ τὰ ἰδικά των, ἡ Θεανὴ ἐπλησίασεν εἰς τὸν πάππον της καὶ μετὰ τὸν χαριτωμένον ἐκεῖνον τρόπον της τοῦ λέγει:

— Τί εἶνε ὁ ἄνεμος;

Ὁ πάππος ἐπερίμενε τὴν ἐρώτησιν ταύτην· καθήσας λοιπὸν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον, ἐπροσκάλεσε τὴν Οὐρανίαν καὶ τὴν Βερενίκη, αἱ ὁποῖαι οὔτε ἐκεῖναι εἰζευραν πολλὰ πράγματα περὶ ἀνέμου, νὰ καθήσουν πλησίον του. Ἡ Θεανὴ εἶχε καθήσει μόνη της εἰς τὸ πλάγι του.

— Ὁ ἄνεμος, εἶπεν ὁ πάππος, εἶνε ἀέρας ὁ ὁποῖος ἀλλάζει θέσιν· εἶνε ρεῦμα τῆς ἀτμοσφαιρας, τὸ ὅποιον τρέχει καὶ ὀρμᾶ εἰς ἄλλα μέρη· κυριωτέρα αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται τοῦτο εἶνε, ὅτι εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς δὲν εἶνε ἡ ἴδια ζέστη. Ὁ ἀέρας ἅμα ζεσταθῆ γίνεται ἐλαφρότερος καὶ ἀναβαίνει ὑψηλὰ καὶ εἰς τὴν θέσιν του πηγαίνει ὁ κρύος ἀέρας ποὺ εἶνε τριγύρω· θελετε νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω αὐτὸ μετὰ ἓν πείραμα;

— Ναί, ναί! ἐφώνησαν αἱ τρεῖς ἀδελφαί.

— Τότε λοιπὸν ἐλάτε νὰ πάμε εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ εἰπέτε εἰς τὴν Σταουρούλαν νὰ φέρῃ ἓνα κηρίον. Τὸ γραφεῖον τοῦ πάππου ἦτο ζεστόν, διότι ἦτο ἀναμμένη ἡ μικρὰ καὶ κομψὴ θερμάστρα του. Μετ' ὀλίγον ἡ Σταουρούλα ἔφερεν εἰς ἀσημένιον κηροπήγιον ἓν κηρίον, τὸ ὅποιον ἤναψεν ὁ πάππος.

— Ἄνοιξε τὴν θύραν, εἶπε πρὸς τὴν Οὐρανίαν.

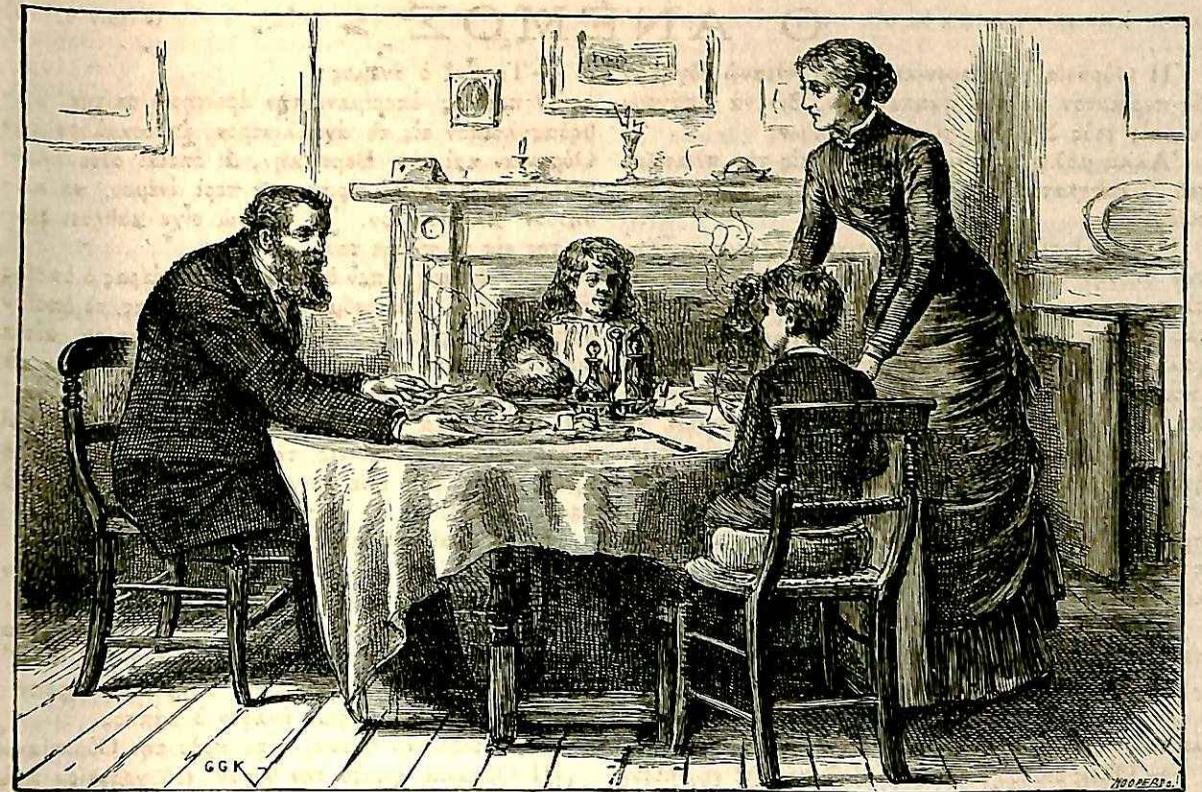
Ἡ Οὐρανία ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ κρῦον ρεῦμα ἀέρος ἐμβῆκε μέσα. Ἀλλ' ὁ πάππος ἐπροχώρησεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας καὶ ἐσήκωσεν ὑψηλὰ τὸ κηρίον· ἡ φλόγα τοῦ ἐπήγαγε πρὸς τὰ ἔξω· ὡς νὰ τὴν ἐφυσοῦσε ρεῦμα ἀέρος μέσα ἀπὸ τὸ γραφεῖον· ἀλλ' ὅταν τὸ κατεβίβασε χαμηλὰ, ἡ φλόγα ἐπήγαγε πρὸς τὰ μέσα, ὡς νὰ τὴν ἐφυσοῦσε τὸ ρεῦμα ἀπὸ ἔξω.

— Τὸ παρατηρήσατε αὐτὸ; ἠρώτησεν ὁ πάππος.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἡ Θεανὴ, ὅταν τὸ κηρίον ἦταν ὑψηλὰ, ἡ φλόγα ἐπήγαγε ἔξω, καὶ ὅταν ἦτο χαμηλὰ, ἤρχετο μέσα.

— Ἀπ' αὐτὸ λοιπὸν ἐννοοῦμεν ὅτι εἶνε δύο ρεύματα· τὸ ἓνα ρεῦμα τοῦ ζεστοῦ ἀέρος, εἰς τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆς θύρας, τὸ ὅποιον πηγαίνει πρὸς τὰ ἔξω εἰς τὸν κρῦον ἀέρα καὶ διώχνει πρὸς τὰ ἔξω τὴν φλόγα, καὶ τὸ ἄλλο ρεῦμα τοῦ κρῦου ἀέρος, εἰς τὸ χαμηλὸν μέρος τῆς θύρας, τὸ ὅποιον ἔρχεται ἀπὸ ἔξω πρὸς τὰ μέσα καὶ διώχνει πρὸς τὰ μέσα τὴν φλόγα. Ὁ πάππος ἔσβυσε τὸ κηρίον καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἤκουαν μετὰ πολλήν προσοχήν.

— Τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ἐξηκολούθησεν ὁ πάππος, γίνεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς μεταξὺ δύο γειτονικῶν μερῶν τῆς ἀτμοσφαιρας, τὰ ὅποια ἔχουν διαφορετικὴν θερμοκρασίαν. Σχηματίζονται δύο ρεύματα ἀέρος, τὸ ἓν χαμηλότερον καὶ διευθύνεται ἀπὸ τὸ ψυχρὸν μέρος τῆς ἀτμοσφαιρας εἰς τὸ ζεστόν, τὸ



« Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΕΣΤΡΕΨΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΙΔΕ ΜΕ ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΣΟΝ ΑΥΣΤΗΡΟΝ . . . » (Ἰδέ σελ. 154)

ἄλλο ὑψηλότερον καὶ διευθύνεται ἀπὸ τὸ ζεστόν μέρος εἰς τὸ ψυχρὸν. Συχνὰ ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον κάμνουν τὰ σύννεφα, αὐτὰ τὰ δύο ἀντίθετα ρεύματα τῆς ἀτμοσφαιρας. Βλέπομεν δηλαδὴ τὰ ὑψηλὰ σύννεφα νὰ πηγαίνουν εἰς μίαν διεύθυνσιν καὶ τὰ χαμηλὰ νὰ πηγαίνουν εἰς ἄλλην.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐν δυνατὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου ὀλίγον ἔλειψε νὰ σπάσῃ ἐν παραθυρόφυλλον· ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ σίδηρον τὸ ὅποιον τὸ ἐκρατοῦσε καὶ τὸ ἐκτύπησε τόσο δυνατὰ ἐπάνω εἰς τὰ περβάζια τοῦ παραθύρου, ὥστε ὅλη ἡ οἰκία ἐβόϊξεν, ἤκούσθη δὲ καὶ ὁ κρότος ἐνὸς ὑελίου τὸ ὅποιον ἔσπασε.

— Τί ἄσχημο πρᾶγμα ποὺ εἶνε ὁ ἄνεμος! εἶπεν ἡ Θεανὴ.

— Ἀλήθεια, παπποῦ, ἄσχημο πρᾶγμα δὲν εἶνε; εἶπεν ἡ Οὐρανία· πότε φυσᾷ κρῦος Βορείας καὶ μᾶς παγώνει, καὶ παγώνει καὶ τὰ λουλούδια μας καὶ ταῖς ἀμυγδαλιάς· πότε φυσᾷ Νότος καὶ μᾶς ζαλίζει· πότε φυσᾷ ἡ καταιγὶς καὶ σπᾶνει δένδρα, ὅπως προχθὲς δύο λεύκας, καὶ κρημνίζει καὶ τὰ χαμόσπητα τῶν πτωχῶν.

— Καὶ μόνον αὐτὸ; φυσᾷ ὡς θύελλα καὶ κάμνει τρικυμίαν καὶ σηκώνει ἀγριεμμένα τὰ κύματα καὶ

ροφᾷ καράβια ὀλόκληρα μετὰ τοὺς ναύτας των· πόσα παιδιὰ αὐτὴν τὴν ὥραν γίνονται ὄρφανὰ, διότι πνίγονται οἱ πατέρες των. . .

— Πολὺ κακὸ πρᾶγμα εἶνε ὁ ἄνεμος, εἶπε μετὰ δυνατώτερον τόνον ἡ Θεανὴ, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι καὶ αἱ μεγαλύτεραι τῆς ἀδελφαὶ ἦσαν τῆς ἴδιας γνώμης· ὁ πάππος ὅμως ποίας γνώμης ἦτο; τίποτε δὲν ἔλεγεν ὁ πάππος· μόνον ἤκουε χαμογελῶν.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης, εἶπεν ὁ πάππος· ὅλα τὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ τὰ κρίνωμεν κατὰ τὸ συμφέρον μας· ναί, ὅλα αὐτὰ τὰ δυστυχήματα τὰ προξενεῖ ὁ ἄνεμος, καὶ ὅμως ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἄνεμος εἶνε πολὺ καλός.

— Πολὺ καλός! ἐφώνησαν μετὰ ἐκπληξίν καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαί.

— Ναί, πολὺ καλός· ἄς ἐξετάσωμεν μίαν στιγμὴν τί θὰ ἐγίνετο, ἂν δὲν ἐφυσοῦσεν ὁ ἄνεμος. Ἄς φαντασθῶμεν ὅτι ἐντελής γαλήνη εἶνε εἰς ὅλην τὴν ἀτμοσφαιραν. Ἀμέσως αἱ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν υγείαν ἀναθυμᾶσις, τὰς ὁποίας δὲν θὰ παίρῃ πλέον μετὰ τὸ φύσημά του ὁ ἄνεμος, θὰ σωριάζωνται εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν τῶν μεγάλων πόλεων. Ὁ ἀέρας τότε θὰ βρωμῆσῃ ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, θὰ μολυνθῇ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναπνοήν μας, καὶ θὰ γεννήσῃ μίαν τρο-

μερὰν λοιμικὴν ἢ ὁποῖα θὰ μᾶς στείλῃ ὅλους εἰς τὸν τάφον.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται ὅτι πολὺ ὀργήγορα τὸν ἔκατηγόρησαν τὸν ἄνεμον.

— Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό, εἶπεν ὁ πάππος. Ἡ θάλασσα εἶνε ἡ δεξαμενὴ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου κάμνει ν' ἀναβαίνουν οἱ ἄτμοι, τοὺς ὁποῖους ὁ ἄνεμος σκορπίζει μὲ τὸ φύσημά του ἐπάνω ἀπὸ ὅλας τὰς ἠπείρους εἴτε δίχως νὰ φαίνωνται, εἴτε ὡς σύννεφα. Ἀργὰ ἡ γρήγορα οἱ ἄτμοι αὐτοὶ γίνονται βροχὴ, ἢ ὁποῖα ποτίζει τὴν γῆν καὶ τὴν κάμνει εὐφορὸν, καὶ δίδει νερὸν εἰς τοὺς ποταμούς, εἰς τὰς πηγὰς, εἰς τὰς βρῦσεις. Ἄν δὲν ἐφυσούσε ὁ ἄνεμος, οἱ ἄτμοι θὰ ἀνέβαινον καὶ πάλιν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν θὰ τοὺς διώγῃ κανεὶς πλέον ἀπὸ τὴν θέσιν των θὰ μένουν ἐκεῖ ὅπου ὑψώθησαν, καὶ ὅταν θὰ γείνουν βροχὴ, θὰ πέσουν δίχως καμμίαν ὠφέλειαν εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ὁποῖα τοὺς ἔκαμεν. Ὅλοι οἱ ποταμοὶ ὄσον μεγάλοι καὶ ἂν εἶνε θὰ στερεύσουν ἕως τὴν τελευταίαν των σταλαγματιάν, διότι ὅλον τὸ νερὸν τῆς ξηρᾶς πηγαινῆς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ἂν δὲν βοηθῆσῃ ὁ ἄνεμος. Τὰ βυῶνια καὶ τὰ πηγᾶδια ὅλα, ὅλα θὰ στερεύσουν. Μέσα εἰς τὴν γῆν δὲν θὰ εὐρίσκειται διόλου νερὸν. Ἀλλὰ χωρὶς νερὸν θὰ ἀποθάνουν ὅσα τρέφονται ἀπὸ τὴν γῆν.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἔχον μόνον κακὸν δὲν τὸν ἐθαυροῦσαν πλέον τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἦσαν ἐνθουσιασμένοι μαζί του καὶ τὸ σφύριγμά του ἔξω δὲν τοὺς ἐφαίνετο πλέον τόσον ἄγριον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τῆς Μαρίας τῆς ἔκοψαν τὰ μαλλιά καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μάθῃ διὰ ποῖον λόγον τῆς τὰ ἔκοψαν, ἀφοῦ δὲν εἶνε ἀγόρι, τῆς τὸ εἶπαν: ὅτι τῆς τὰ ἔκοψαν διὰ νὰ δυναμώσουν καὶ νὰ γείνουν μεγαλεῖτερα καὶ ὠραιότερα.

Προχθὲς ἡ μαμὰ τῆς ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις καὶ εὗρηκε τὴν Μαρίαν νὰ κόπτῃ τὰ μαλλιά τῆς κούκλας τῆς.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ; τῆς λέγει.

— Τῆς κόβω τὰ μαλλιά, γιὰ νὰ τῆς γείνουν τῆς καὶ μὲνης μεγαλεῖτερα καὶ ὠραιότερα, ὅπως καὶ τὰ 'δικά μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλλοῦ.

Ὁ μικρὸς Κίμων δὲν ἀγαπᾷ καθόλου τὴν καθαριότητα, εἶνε ἄκατον παιδίον.

Ἐν ἀπομεινέρον, χωρὶς νὰ καθαρίσῃ τὰ φορέματά του, ἐξήρχετο νὰ πάγῃ στὸ σχολεῖον.

— Κίμων, τοῦ λέγει, ἡ μητέρα σου, πῶς πᾶς ἔτσι καταλερωμένος; καθάρισε τὸ πανταλόνι σου, εἶνε γεμάτο λάσπαις.

— ὦ! μαμὰ, δὲν πειράζει· ὕστερα ἀπὸ ἄλλο θὰ λασπώθῃ πάλι.

Τὸ βράδυ ὅταν ἐσχόλασε:

— Μαμὰ, λέγει ὁ Κίμων, δόσε μου τὸ κλειδί τῆς τουλάπας.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ πάππος, δίχως ἄνεμον δὲν θὰ φυτρώσῃ πλέον τίποτε εἰς τὴν γῆν, ὅλα τὰ ζῶα θὰ καταστραφοῦν· οἱ ἄνθρωποι θ' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὴν λοιμικὴν· καὶ ἡ γῆ ὅλη θὰ εἶνε μίαν ἐρημίαν δίχως ἀνθρώπους, δίχως ζῶα, δίχως πτηνά, δίχως δένδρα, δίχως φυτὰ, δίχως τίποτε, σιωπὴ καὶ νέκρα θὰ ἦτον ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν τῆς ἕως εἰς τὴν ἄλλην.

— ὦ! εἶπε μὲ τρόμον ἡ Θεανώ, φαντασθεῖσα μίαν στιγμὴν τὴν γῆν ὅπως τὴν περιέγραφεν ὁ πάππος τῆς.

— Κοντὰ εἰς τὴν εὐεργεσίαν ποῦ μᾶς κάμνει τί εἶνε τάχα ἂν κοκκινίξῃ καὶ μερικαὶς μύταις, ἢ ἂν παγόνῃ κανένα λουλουδάκι, ἢ ἂν σπάξῃ καμμίαν λεύκη; Εἶνε κακὸν νὰ ῥίπτῃ τὸ χαμόσπητο τοῦ πτωχοῦ, εἶνε κακὸν νὰ πνίγῃ τὸν πατέρα, νὰ καταστρέφῃ τὸ καρδίαι καὶ τὸ φορτίον καὶ νὰ ἀφίγῃ ὀρφανά, καὶ πτωχὰς τόσας οἰκογενεῖας· δὲν συλλογίζεσθε ὅμως καὶ πόσοι ταξιδεύουν μὲ τὸν ἄνεμον καὶ κερδίζουν καὶ τρέφουν τὰς οἰκογενεῖας των;

Ἀλλὰ εἰς τὸ χέρι τῶν ἀνθρώπων εἶνε νὰ μιμηθοῦν τὸν ἄνεμον ὡς πρὸς τὴν εὐεργεσίαν, καὶ νὰ κάμουν τοὺς πτωχοὺς καὶ τὰ ὄρφανὰ νὰ μὴ παραπονῶνται πάρα πολὺ ἀπὸ τὸν ἄνεμον· ναί, εἶνε πικρὰ ἢ ὀρφανὰ· ἀλλὰ εἶνε χιλιᾶκις πικροτέρα ὅταν μαζί μὲ τὸν πατέρα λείπῃ καὶ τὸ ψωμί καὶ τὸ φόρεμα· οἱ ἄνθρωποι δὲν εἰμποροῦν νὰ δώσουν ὀπίσω τὸν ἀγαπητὸν πατέρα ὁ ὁποῖος ἐπνίγῃ, ἀλλ' εἰμποροῦν νὰ δώσουν ψωμί καὶ προστασίαν εἰς τὰ ὄρφανὰ καὶ νὰ κάμουν ὀλιγώτερον πικρὰν τὴν ὀρφανίαν των.

ΦΙΛΙΠΠΙΣΤΗΜΩΝ

— Τί νὰ τὸ κάμνεις;

— Νὰ πάρω τίποτα νὰ φάω· ἔχω μίαν πείναν!

Καὶ ἡ μαμὰ, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς:

— Ἄ! δὲν πειράζει, ὕστερα ἀπὸ ἄλλο θὰ πεινάσῃς πάλι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γραίας Δρυός.

Ἡ ἑπταετής Ἀντιγόνη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ μαμὰ τῆς ἔδωσε νὰ κάμῃ μίαν πρόσθεσιν μὲ μεγάλους ἀριθμοὺς, στρέφει μελαγχολικὰ πρὸς τὸν μικρούλακῃ τῆς ἀδελφόν.

— Ἄχ! Μιμῆ, πόσον πικρὰ εἶνε ἡ ζωὴ!

— Ζὲν τσέρω, λέγει ὁ Μιμῆς· ποτέ μου ζὲν ἔφαγα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαῆ.

Ἡ μικρὰ Φανὴ περιμένει τὴν μάμμην τῆς, ἢ ὁποῖα ἐπιστρέφει ἀπὸ ταξιδίου, καὶ ἐρωτᾷ τὴν μητέρα τῆς:

— Μαμὰ, πότε θὰ φθάσῃ ἡ γιαγιά;

— Μετὰ τὸ γεῦμα, κόρη μου.

— ὦ! φωνάζει ἡ Φανὴ, ἄς γευματίσωμεν λοιπὸν ἀμέσως τώρα, γιὰ νὰ φθάσῃ γρήγορα!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστῆς.

ΚΑΛΙΣΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς « Διαπλάσεως » τὰ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου των *Διμυλλίου Εἰμαρμένου*, τὰ ὁποῖα θέλουσιν ἐκδοθῆ εἰς κομψότατον τόμον μετὰ τὴν 15^{ην} τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου. — Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς « Διαπλάσεως » πρέπει νὰ στολισωσιν τὴν βιβλιοθήκην των μὲ τὰ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, διότι εἶνε ἡ πρώτη συλλογὴ πρωτοτύπων ἑλληνικῶν διηγημάτων διὰ παιδία, γεγραμμένων μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν τρυφερότητα αἱ ὁποῖα ἀνέδειξαν τὸν κ. Διμυλλίου Εἰμαρμένον ἕνα τῶν καλλίστων παιδικῶν συγγραφέων.

Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς φρ. 1,50 εἶνε προπληρωτέα, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ κ. Διμυλλίου Εἰμαρμένου, τὴν ὁποῖαν λαμβάνετε μετὰ τοῦ παρόντος τεύχους τῆς « Διαπλάσεως ».

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται δεκταὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Ὁ τόμος τῆς δευτέρας ἑξαμηνίας τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ », ὁ ἀποτελούμενος δηλαδὴ ἀπὸ τὰ φυλλάδια τοῦ Ἰουλίου μέχρι Δεκεμβρίου, καὶ ὁ ὁποῖος, ὡς γνωρίζετε ἤδη, θὰ περιέχῃ τὸ εἰκονογραφημένον παιδικὸν μυθιστόρημα « Εἰς τὴν θάλασσαν! » τοῦ συγγραφέως Μείν-Ρήθ, θὰ ἐκδοθῇ ὅλος ὁμοῦ διὰ μιᾶς, καὶ θὰ διανεμηθῇ εἰς βιβλίον πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ἅμα ἐτοιμασθῆ, ἴσως μετὰ τοῦ τεύχους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ Δεκεμβρίου.

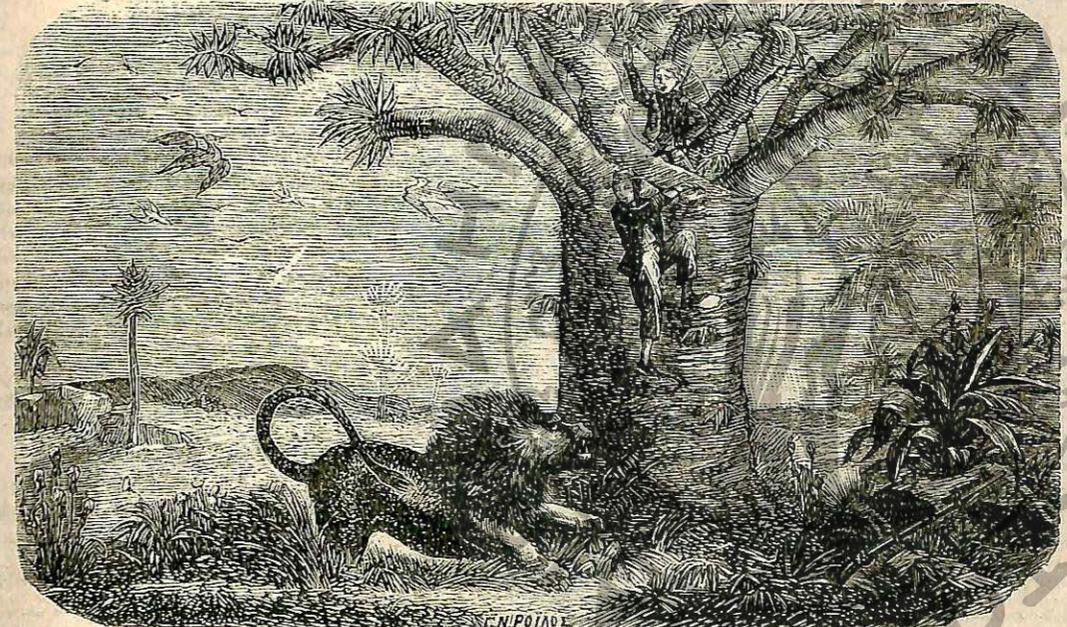
ΤΑΜΕΙΟΝ ὑΠΕΡ ΤΩΝ ΔΗΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Δι' ἄλλειψιν χώρου ἀνεβλήθη διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἔκτου δευτέρου τῶν συνεισφορῶν, αἱ ὁποῖα ἐξακολουθοῦσιν ὀλονέν.

Ἡ *Μικρούλα Τραλαῆ*, μοῦ γράφει ὅτι ὁ Μιμῆς τῆς, ὁ μικρούλακῃς ἀδελφός τῆς, ποῦ μόλις ἀρχίζει νὰ μιλή, ἅμα εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως Δίγχο-Μπίγχο ἐπῆγε νὰ χρυφθῇ στὴν μαμὰ του, γιὰτὶ φοβήθηκε τὸν ἀράπη ποῦ ἐφαίνετο σὰν ζωντανός· καὶ τώρα λοιπὸν ἅμα δὲν κάμνει φρόνημα τοῦ λέγει: « Νά! ὁ Δίγχο-Μπίγχο ἐρχεται, ὁ ἀράπης! » καὶ ἀμέσως ἠσυχάζει ὁ Μιμῆς τῆς καὶ γίνεταὶ ἀρνάκι. — Ἡ Μικρούλα Τραλαῆ εἶνε μικρούλα ἀκόμη καὶ δὲν εἰξεύρει πόσον κακὸν εἶνε νὰ φοβίξῃ τὸν Μιμῆ μὲ τὸν ἀράπη καὶ μὲ τὰ στοιχεῖα καὶ μὲ τὰς Νεράιδες· τώρα ὅμως ποῦ θὰ μάθῃ ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κάμῃ τὸν ἀδελφόν τῆς νὰ γίνῃ ἕνα δεῖλδ παιδί ποῦ νὰ φοβῆται καὶ τὴν σκιάν του, θὰ παύσῃ νὰ τὸν φοβίξῃ καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ τὸν ἠσυχάζῃ μὲ ἄλλον τρόπον, χωρὶς νὰ τὸν βλάπτῃ τὸν καυμένον.

Ἡ δὲ *Τσάτσα Γελαστῆ* εἶνε, λέγει, πολὺ περίεργη καὶ ἀνυπόμονη νὰ μάθῃ πῶς εἰμπόρεσε νὰ ξεφυγῇ ὁ



Ο ΛΕΩΝ ΕΠΕΤΕΘΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΟΥΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΠΕΝ-ΜΠΡΑΙΣ

(Ἐκτὸν ἐκ τοῦ παιδικοῦ μυθιστορήματος « Εἰς τὴν θάλασσαν! »)

Γουήλ από τὰ χέρια τοῦ Δίγχο-Μπίγχο. Τῆς φαίνεται ὅτι ἄνθρωπος πρᾶγμα νὰ ἔχει ἀνάγκη, ὅτι πρὶν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ βασιλέως τῶν ζώων, ἐνδὸς λέοντος δηλαδὴ ὁ ὁποῖος ἐπετέθη νὰ τὸν ξεσχίση καὶ αὐτὸν καὶ τὸν προστάτην του τὸν Μπέν-Μπραϊς καὶ ἂν δὲν ἐπρό-

φθαναν ν' ἀνεβοῦν εἰς ἓν δένδρον θὰ τὴν ἐπάθαιναν, ἂν λέγω, τὰ εἴξυρες αὐτὰ καὶ τόσας ἄλλας περιπετείας καὶ κινδύνους τοὺς ὁποῖους ἐπέρασε ὁ Γουήλ, δὲν θὰ σοῦ ἐφαίνετο μεγάλο πρᾶγμα πῶς τὴν ἐγλύτωσε ἀπὸ ἑνα μύθου ἀράπη. Ὁλίγη ὑπομονὴ χρειάζεται καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἐκδοθῇ ὁλόκληρον τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον, εἶμαι βεβαία, ἀπλήστως θὰ ἀναγνώσῃς, καὶ τότε θὰ ἴδῃς πόσον γενναῖος ἦτο ὁ Γουήλ.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴ ἀφίνης ποτὲ διὰ τὴν αὔριον ὅτι εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον.

Ἄν ἀγοράζῃς πράγματα τῶν ὁποίων δὲν ἔχεις ἀνάγκη, γρήγορα θὰ πωλήσῃς ὅσα σοῦ εἶνε ἀναγκαῖα.

Μὴ μεταχειρισθῆς ἄλλον δι' ὅτι εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς ὁ ἴδιος.

Μὴ ἐξοδεύῃς τὰ γρήματά σου πρὶν τὰ κερδίσης.

Ἡ ματαιότης καὶ ἡ ὑπερηφάνεια μᾶς προξενοῦν δαπάνας πολὺ μεγαλειτέρας παρὰ ἡ πείνα, ἡ δίψα καὶ τὸ χρῦον.

Ποτὲ μὴ μετανοεῖς διότι ἔφαγες ὀλίγον.

Ποτὲ δὲν κοιπιάζει τις εἰς ὅτι κάμνει προθύμως.

Μὴ ἀγοράσῃς ποτὲ πρᾶγμα περιττὸν μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶνε εὐθηνόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

156. Ἐλιποσύμφωνον. Αἰ — ἀ' ε' αἰ — αὐ' ἀ' ο' αἰ — ε' — ἦ — ἀ' ἦ — αἰ — ε' — ἦ — ε' ε' ἦ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰ. Σφοῖνη.

157. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα. τὸ δευτερόν μου πόλις καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ δὲ σύνολόν μου εἶνε τὸ πρὸς τὸν Θεὸν ἀπονεμόμενον σέβας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος τοῦ Τρωός.

158. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀντωνυμία, τὸ δευτερόν μου νῆσος, καὶ τὸ σύνολόν μου καρποφόρον δένδρον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

159. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἄθρον, τὸ δευτερόν μου εἶνε μέρος τοῦ σώματός σου καὶ τὸ σύνολόν μου ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Κ. Π. Παντοσίτου.

160. Λεξιγριφος. Μὲ κεφαλὴν εἶμαι πόλις, ἔνευ ταύτης καὶ ὀξυτονομένη εἶμαι ὑποδιαίρεσις τῶν σταθμῶν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ζεφυρείου Ἀδρας.

161. Λεξιγριφος.

Νῆσος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς

Κ' ἐπαρχία τῆς Ἰδίας

Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Μενελάου Π. Φιλανθίδου.

162. Λεξιγριφος.

Εἶμαι κράτος τῆς Εὐρώπης ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,

Κράτος ἄλλο τῆς Εὐρώπης θὰ ἴδῃς καὶ θ' ἀπορήσῃς.

Κι' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι

Γίνωμαι ἅγια πάλι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πληγωμένης Τρυφόνος.

163. Μεταγραμματισμός.

Πλέω ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐν μου γράμμα ἂν ἀλλάξῃς, εἰς τὰς νῆσους, ἀναγνώστα, πρέπει νὰ μὲ κατατάξῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

164. Λογοπαίγιον. Ποῖα λέξις γράφεται μὲ Τ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Κ. Π. Παντοσίτου.

165. Λογοπαίγιον. Ποῖον ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εὐρίσκειται εἰς τὰς ἀγέλας;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Πεταλοῦδας.

166. Γρῦφος. Φιλῶτα! σελήνη δᾶς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐλικωνιάδος Παρθένης.

ΛΥΣΕΙΣ

139. Τὸ σώζειν τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου εἶνε ἔργον ὀφειλόμενον εἰς πάντα ἄνθρωπον, τὸ δὲ εὐεργετεῖν τοὺς ἐχθρούς εἶνε μεγίστη ἀγαθοποιία. — **140.** Πρέπει νὰ καθαρίζωμεν τοὺς ὀδόντας μας, ἡ ἀκαθαρσία σαπίζει αὐτοὺς καὶ τότε ὑποφέρομεν δεινοὺς πόνους. — **141.** Μύκωνος (Μ, κῶνος). — **142.** Ἐρις. — **143.** Λαβύρινθος (Λ, Β, ῥίν, θῶς). — **144.** Ὑδρα. — **145.** Ἀλλά (Α, Λ). — **146.** Μυελός-ὕελος. — **147.** Κέρδος, κέδρος. — **148.** Γάμος, μάγος. — **149.** Ἐκεῖνος ὅστις χρεωστῆ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔχει. — **150.** Εἶχε ἔνδεκα αὐγά. — **151.** Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μεγαλύτεραν κεφαλὴν. — **152.** Χείριστος Ἑλλήνων Ἐφιάλτης. — **153.** Ζῆτει σαυτῶν δόξαν ἐγκαταλιπεῖν. — **154.** Moisson. — **155.** Après le thé (le T).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἄσπρος, 9. — Ἀνατόλιον Ἄστρον, 4. — Ἀπτερός Νεκτάρ, 8. — Ἀραβικὸς Ἴππος, 9. — Βλάχος Χρ. Γ. 5. — Βούγας Στυλ. 1. 7. — Γαῖα Αἰκ. 4. — Γραφὴ Ἀδρῆ, 12. — Δημητριάδης Κουκουκού Πετεινοράκης, 8. — Κορυθαλλός, 14. — Κυπριακὸς Ἄστρον, 11. — Ἐκτωρ ὁ Τρωός, 7. — Ἐλαφρὰ Ἄκατος, 8. — Ἐλικωνιάς Παρθένης, 10. — Εὐπλόκαμος Ἀθηναῖος, 15. — Ζεφύριος Ἀδρα, 14. — Λεωνίδης Ζῶης, 7. — Θεοδοσιάδου Ἀγγελική, 3. — Θεολογικὸν Ἄστρον, 7. — 5. — Ἰούλιος Καίσαρ, 6. — Ἰππεὺς τοῦ Αὐλοῦ, 7. — Ἰωαννίδης Ν. Β. 7. — Κυβερνήτης Ἰωάννης, 9. — Κορυθαλλός, 9. — Κυπριακὸς Ἄστρον, 7. — Μέλανος Ἀετός, 6. — Μελίσσα τῆς Ἰδίας, 4. — Μικελὸς Κωνσταντῆ, 3. — Μικρὰ Δουκίσσα, 8. — Μικρὰ Πεταλοῦδα, 7. — Μικρὸς Πολωνός, 2. — Μικροῦλα Μίλας Ἀετός, 6. — Μυρμηδῶν, 8. — Πάσσαρ Ἀλεξάνδρα, 5. — Πονηρὰ Ἀλεπού, 2. — Πρωτόπτερος Μελίσσα, 8. — Σαρρηγιάννης Σ Δ. 5 καὶ 3. — Σκορδαλά, 11. — Μυρμηδῶν, 8. — Πάσσαρ Ἀλεξάνδρα, 5. — Πονηρὰ Ἀλεπού, 2. — Πρωτόπτερος Μελίσσα, 8. — Σαρρηγιάννης Σ Δ. 5 καὶ 3. — Σκορδαλά, 11. — Σολομωνίδης Ἰωάννης Στ. 7. — Στυμφαλὸς Ὄρνις, 5. — Τζανὴ Μαρία, 10. — Τρικ Τράχ, 1. — Τσανταμίν, 3. — Τσατσοῦ Γελαστή, 13. — Τσίρος τοῦ Πελάγου, 8. — Χρυσόμαστος Ἐλαφος, 4. — Ψαράς Πλάτων Σ. 5.



Ο ΜΑΡΑΦΕΤΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΡΑΒΙΔΕΣ

— Γάβ, γάβ, γάβ γάβ!

Ἐφώναζεν ὁ Μαραφέτης, καὶ ἐκινουσε τὰ αὐτία του καὶ τὴν οὐρανὸν του ἅμα εἶδεν ἐν κλεισμένον καλάθῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Καὶ τὸ ἐκύτταζεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡσάν νὰ ἔλεγε:

— Τί νὰ ἔχη μέσα; νὰ εἶνε κανὲν κομμᾶτι κρέας ὠμόν, μαλακὸν μαλακόν, ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ μ' ἀρέσει τόσον πολὺ; νὰ εἶνε καμμιά κόττα μαδημένη, ἀπ' ἐκεῖνας ποῦ βλέπω νὰ κρεμοῦν καμμιά φορὰ εἰς τὸ μαγειρεῖο ἕψηλά ἕψηλά διὰ νὰ μὴ τὰς φθάνω; νὰ εἶνε κανὲν γλυκό, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ μοῦ δίδει καμμιά φορὰ ἡ κυρία μου καὶ γλυκαίνωμαι τόσον πολὺ ποῦ γλείφω τὰ δάκτυλά μου;

Καὶ ἐπλησίασε τὴν μύτην του καὶ τὸ αὐτίον του εἰς τὸ καλάθῃ.

— Αὐτὸ ποῦ εἶνε μέσα κινεῖται, περιπατεῖ, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Μαραφέτης· λοιπὸν δὲν εἶνε κρέας, οὔτε κόττα, οὔτε γλυκό· διότι οὔτε τὸ σφαγμένον μοσχάρι, οὔτε ἡ μαδημένη κόττα οὔτε τὰ γλυκὰ περιπατοῦν, μὰ οὔτε ἀπὸ τὴν μυρωδιά του νὰ μὴ τὸ ναιῶθω; θὰ συναχώθηκα, φαίνεται, χθὲς βράδυ ποῦ ἔκαμε ψύχρα καὶ μούκλεισε ἡ μύτη.

Καὶ σηκόνεται σοῦζα, καὶ μὲ τὸ πόδι του ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ τὸ σκέπασμα τοῦ καλάθου, συλλογίζομενος τί ὀρεκτικὸν πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ ποῦ θὰ φάγῃ, ἀλλὰ τί; τί εἶνε αὐτὰ ὁποῦ ἐβγαίνουσι ἀπὸ τὸ καλάθῃ; εἶνε κάτι ζωντανά, κάτι ἄγρια πρᾶγματα μὲ διπλὰ κεφάλια, μὲ πολλὰ πόδια, μὲ θώρακα, μὲ οὐρανόν. Ὁ Μαραφέτης τὰ χρειάστηκε ἦτοιμάσθη νὰ τὸ στρίψῃ· ἀλλὰ, ρὶν προφθᾶσῃ νὰ κινήθῃ, τὰ ἄγρια αὐτὰ πρᾶγματα

ἐχύθησαν εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν δαγκάνουν. Καλὰ νὰ πάθης, λαίμαργε Μαραφέτη. — Γάβ, γάβ, γάβ γάβ· δηλαδή, ὦχ! τί πόνους, θὰ μοῦ κόψουν τὰ πόδιά μου αὐτὰ τὰ θηρία, βοήθεια, λυπηθῆτέ με! ὦχ! ἄχ! οὐχ! γάβ γάβ γάβ γάβ! φωνάζει ὁ φίλος.

Ἡ μαγεύρισσα ἀκούει τὰ σπαρακτικά γαυγίσματα τοῦ Μαραφέτη, τρέχει εἰς τὸ μαγειρεῖον, τραβᾷ τὰς καρβίδας ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸν γλυτώνει. Ὁ Μαραφέτης ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔγεινε διαφορετικός· ἢ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν μαγεύρισσαν διὰ τὸ καλὸν ποῦ τοῦ ἔκαμε, ἢ διότι ἡ τιμωρία τῶν καρβίδων τοῦ διώρθωσε τὴν λαίμαργίαν, ὅ,τι καὶ ἂν ἔχη τὸ καλάθι μέσα, εἴτε μοσχάρι, εἴτε κότταν, εἴτε γλυκὰ δὲν τὸ πειράζει.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

[Σ. τ. Δ. Ὁ κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς δούς ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὴν ἀρχὴν τῶν «Ἑλληνικῶν Παραμυθίων» του, συνώδεσε τὸ χειρόγραφον διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς:

«Κύριε Ἐκδότα,

Πρό τινος εἶχον ἀποπειραθῆ τῆς συντάξεως μυθολογικῶν Παραμυθίων εἰς ἀνάγνωσμα τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἀλλ' αἱ ἀσβολαὶ μου διέκοψαν τὸ ἔργον εὐθὺς μετὰ τὴν ἀρχὴν του. Ἀγνοῶν ἂν θέλω ποτὲ δυνηθῆ νὰ τὸ ἐξακολουθήσω, σὰς πέμπω τὸ πρῶτον παραμῦθιον, ἵνα, ἂν τύχη τῆς ὑμετέρας ἐπιδοκιμασίας, εὐαρεστηθῆτε νὰ δημοσιεύσῃτε αὐτὸ ὡς δεῖγμα καθ' ὃ ἄλλος προσροώτερος καὶ πλείονος χρόνου διαθέτων δύναται νὰ συντάξῃ τοιοῦτα διηγήματα πρὸς ὠφέλειαν καὶ ψυχαγωγίαν τῶν παιδίων.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ»

Εὐχαριστοῦντες θερμῶς τὸν κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆν, διότι τόσοσιν συμπαθῶς πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ τόσοσιν αὐθορμητῶς ἐτίμησεν αὐτὴν διὰ τῆς συνεργασίας του, εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ συνεχίσῃ καὶ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον ὅπως ἀποτελέσῃ καλλίστην σειράν· μυθολογικῶν παραμυθίων, διδάσκων οὕτω καὶ τέρπων καὶ συγκινῶν τοὺς Ἑλληνοπαίδιας, ὡς ἐδίδαξε καὶ ἔτερψε καὶ συνεχίησε τοὺς πάπους καὶ τοὺς πατέρας αὐτῶν.]

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Οἱ Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων

Πρὶν ἢ Κηφισία γίνῃ πρωτεύουσα τῆς πρωτεύουσας καὶ ἔπειτα ἐκθρονισθῆ ὑπὸ τοῦ Φαλήρου, ὅτε ἦτον εἰσέτι ἀπλοῦν ἀλλ' ὠραῖον χωρίον, ἔχον ὡς μόνον στόλισμα οὐχὶ πολυδύμους οἰκίας καὶ πολυτελεῖς συνανακτοροφάς, ἀλλὰ τὸν πλάτανόν του, τὰ σύσκια δένδρα του, τοὺς συμφύτους λόφους καὶ τὰς καταρρύτους κοιλάδας του, κατόκησεν ἐκεῖ, κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν τοῦ ἔτους, ὁ σεβαστὸς ὁμογενῆς ὃν καλοῦμεν Εὐμένην, διότι εἰξεύρομεν ὅτι θὰ δυσηρεστεῖτο ἂν παρεδίδοτο τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα εἰς τὴν δημοσιότητα. Εἶχε δ' ἔλθει πρὸ ὀλίγου ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν τὸν συνώδευσαν καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν του αἱ οἰκογένειαι, ὥστε ἀπετέλουν πλήρη ἀποικίαν. Ἦσαν δὲ καὶ αἱ τρεῖς πλοῦσιαι εἰς τέκνα, ὧν ἀνέλχθεν ὁ

Εὐμένης τὴν ὑπερτάτην παιδαγωγίαν, διότι ἡγάπα τὰ παιδιά, καὶ ἐθεώρει αὐτὰ ὡς τὴν ἐλπίδα τῆς εἰς αὐτὸν φιλάτης πατρίδος. Διὰ τοῦτο καὶ διδάσκων αὐτὰ, καὶ εἰς τὰς ὀμιλίαις καὶ εἰς τὰ παιγνίδια τῶν ἀναμιγνύμενος, ἐπροσπάθει νὰ καλλιεργήσῃ εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὸν νοῦν τῶν εὐσέδειαν, ἀρετὴν καὶ πατριωτισμόν.

Καὶ τὰ παιδιά δὲ ἡγάπων τὸν πατέρα, ὡς ὅλα ἀπὸ κοινοῦ τὸν ὠνόμαζον, ἐξ ὅλης καρδίας, τὸν ἤκουον μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, καὶ ἰδίως ἀπειριόριστος ἦτον ἡ χαρὰ τῶν ὁσάκις, συνάγων αὐτὰ εἰς δροσεράν τινα γωνίαν, συνήθως εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, τὸ τερπνότεατον ἐκεῖνο ἐνδιαίτημα πρὶν ξηραυθῆ, διότι ὁ καταρράκτης αὐτοῦ διωχτευθῆ εἰς ποτισμὸν λαχάνων, συγκατένευε νὰ τοῖς διηγηθῆ παραμῦθιον. Τοῦτο ὁμῶς δὲν ἐγίνετο συνεχῶς, διότι δὲν ἤθελε νὰ συνηθίζωσιν εἰς κενὴν περιέργειαν καὶ εἰς ἀργὰς καὶ ὀκνηρὰς ἀκροάσεις. Μεγάλῃ ἐπομένως ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ καὶ συγκίνησις, ὅτε μίαν ἡμέραν τοῖς εἶπεν ὅτι ἀπεράσισε νὰ τοῖς εἰπῆ οὐχὶ ἓν παραμῦθιον, ἀλλὰ σειράν παραμυθίων. Ὅλα τὰ ἐργόχειρα εὐθὺς ἠτοιμάσθησαν, διότι, ὅτε διηγείτο ὁ πατήρ, ἀπήτει νὰ μὴ χάσκωσιν ἀργοὶ οἱ μικροὶ του ἀκροαταί, ἀλλὰ νὰ ἔχωσιν τι χρήσιμον ἀνὰ χεῖρας, ἄλλος νὰ πλέκη καλάθιον, ἄλλος νὰ κολλᾷ ἢ βιβλιοδετῆ, ἄλλη νὰ κεντᾷ ἢ νὰ ράπτῃ καὶ ἡδὴ τὰ παιδιά τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ὅτε... οὐαί! ἐπίσκεψις ἀνηγγέλθη ἐξ Ἀθηνῶν. Τί νὰ γίνῃ; Νέα ἀφορμὴ ὅπως ἐξασκήσωσιν τὴν ὑπομονήν, τὴν δύσκολον ἀρετὴν ἣν τόσοσιν τοῖς συνίστα ὁ πατήρ.

Ἐν τούτοις, μεταξύ λόγων ὁ ξένος, ὅστις ἐγνώριζε πόσον ὁ Εὐμένης ἐνδιαφέρεται εἰς τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας τέχνης, τῷ διηγήθη ὅτι ἐν Ἀθήναις, ἐνῶ ἔσκαπτε τις τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας του, εὗρεν ἀρχαῖα ἐρείπια λόγου ἀξία, στύλους ὀρθοὺς καὶ κατάγλυφα ἐπιστύλια.

— Λαμπρόν, ἀνέκραξε περιχαρῆς ὁ Εὐμένης. Παιδιά, πρέπει νὰ υπάγωμεν νὰ τὸ ἴδωμεν τοῦτο τὸ εὔρημα. Ἡ δὲν θέλετε;

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΩΣ ΕΞ ΕΝΟΣ ΣΤΟΜΑΤΟΣ. Ὡ! ναί, ναί! Νὰ υπάγωμεν!

ΕΥΜΕΝΗΣ. Αὔριον λοιπὸν μετὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ συγχρόνως βλέπομεν καὶ τὰς ἀρχαιότητας τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς ἐὰν βαρύνεσθε.

ΟΛΑ ΟΜΟΥ. (ρίπτόμενα εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ προσπαθοῦντα ν' ἀναρριχηθῶσιν εἰς τὸ στόμα του διὰ νὰ τὸν φιλήσωσιν). Διόλου, διόλου δὲν βαρυνόμεθα. Αὔριον, αὔριον.

ΕΥΜΕΝΗΣ. (μειδιῶν καὶ ἀπωθῶν αὐτὰ ἐλαφρῶς). Καλὰ λοιπὸν, αὔριον· ἐκτὸς ἐὰν μὲ πνίξετε.—Καὶ εἰξεύρετε τί εἶνε τὸ εὐρεθὲν οἰκοδόμημα; ἠρώτησε τὸν ξένον.

— Ὡς ἤκουσα λέγοντας τοὺς ἀρχαιολόγους, ἀπεκρίθη αὐτὸς, ἔχει ὅλα τοῦ Ναοῦ τὰ γνωρίσματα. Φαίνεται βέβαιον ὅτι ἦτο ναός.

— Ἡξεύρεις, Αἰμυλία μου, τί ἐστὶ ναός; ἠρώτησεν ὁ Εὐμένης τὴν πρωτότοκον θυγατέρα του.

— Ναός... ναός... ὑπετραύλισεν ἐκείνη.

— Ἐγὼ ἠξεύρω, ἔσπευσε νὰ εἰπῆ, καίτοι μὴ ἐρωτηθείς, ὁ ἐξάδελφός της Κλέων. Ναός σημαίνει ἐκκλησίαν τῶν ἀρχαίων.

— Ἐῶγε, Κύριε, εἶπε γελῶν ὁ ξένος. Ἄξιός νὰ γίνῃς καθηγητής. Ἀλλά, προσέθηκεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Εὐμένην, δὲν εὐρέθη καμμία ἐπιγραφή, οὔτε ἄλλο τι γνώρισμα, διὰ νὰ μάθωμεν εἰς ποῖον Θεὸν ὁ ναός ἦτον ἀφιερωμένος. Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀγνωστον.

— Καὶ τὸ παραμῦθι λοιπὸν; εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐλένη, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἐπίσκεψις καὶ ὁ ξένος ἀνεχώρησε.

— Τὸ παραμῦθι, φιλάτη μου Ἐλένη, διὰ σήμερον ἐναυάγησεν, ἀπεκρίθη ὁ Εὐμένης. Σὰς εἶπον πολλάκις τὴν παροιμίαν· «ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεοῦ κελεύει». Ἀντὶ τοῦ παραμυθίου σήμερον, θὰ ἔχωμεν αὔριον τὸν ναόν. Ἡ δὲν σὰς εὐχαριστᾷ;

— Μάλιστα, μάλιστα! ἀνέκραξαν τὰ παιδιά.

— Ἀλλὰ παράδοξον μ' ἐφάνη ἓν πρᾶγμα ὅπου εἶπεν αὐτὸς ὁ Κύριος, εἶπεν ἡ Ζωή, ἀνεψιά τοῦ Εὐμένους.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Αὐτὴ ἡ Ζωὴ πάντοτε κατὶ θὰ εὔρη παράδοξον. Ἐγὼ δὲν ἤκουσα νὰ εἰπῆ τίποτε παράδοξον.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ τί ἦτο τοῦτο, φιλάτη Ζωή;

ΖΩΗ. Ἐπεν ὅτι δὲν ἠξεύρουσιν ποίου Θεοῦ ναός αὐτὸς εἶναι. Πῶς ποίου Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε ἓνας;

ΠΑΤΗΡ. Καὶ πῶς τὸ εἰξεύρεις, Ζωή μου;

ΖΩΗ. Δὲν μὰς τὸ ἐξήγησες ὅταν ἐμανθάνομεν τὸ «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν»;

ΠΑΤΗΡ. Ἐχεις δίκαιον. Ἀλλ' ἴδου ἡ Αἰμυλία ἦτις θὰ σοὶ τὸ ἐξηγήσῃ.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἐγὼ;... δὲν ἠξεύρω.

ΠΑΤΗΡ. Ἄ! ἐνόμιζον ὅτι ἠξεύρεις, καὶ δι' αὐτὸ ἐπέπληττες τὴν Ζωὴν ὅτι ἠῦρε τίποτε παράδοξον εἰς ὅσα εἶπεν ὁ φίλος μου.

ΚΛΕΩΝ. Ἐγὼ νὰ τὸ εἰπῶ. Οἱ Ἕλληνες εἶχον πολλοὺς Θεοὺς.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ὡ! ὁ κύριος καθηγητής! Καὶ εἰμπορεῖ λοιπὸν καθεὶς νὰ ἔχη ὅσους Θεοὺς θέλει;

ΠΑΤΗΡ. Ἐχετε ὅλοι δίκαιον κατ' ἄλλον καὶ ἄλλον τρόπον. Ἀκούσατε πῶς. Ὁ Θεὸς εἶναι εἰς βεβαίως, ὡς μὰς διδάσκει ἡ ἱερὰ ἡμῶν θρησκεία, παντοδύναμος, καὶ ποιητής τῶν πάντων. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος, βλέπων ἐκάστην τῶν δυνάμεων τοῦ Θεοῦ, ἕκαστον τῶν πλασμάτων ὅσα τὸν ἐκπλήττουσι καὶ τὸν πληροῦσι θαυμασμοῦ, ἐκλαμβάνει ἐν τῇ ἀποτυφλώσει καὶ τῇ ἀπορίᾳ τοῦ αὐτὰ τὰ ἴδια ὡς Θεοῦς, ἢ ὡς ἔχοντα ἕκαστον ἀνὰ ἓνα Θεὸν ὡς ἴδιον προστάτην. Οὕτω λέγει Θεὸν τὸν ἥλιον, ὅτε τὸν βλέπῃ νὰ διατρέχῃ φλογερὸς τὰ οὐράνια, Θεὸν ἢ Θεὰν λέγει τὴν σελήνην ἠτίς φωτίζει τὴν νύκτα μετὰ τῆς γλυκύτητος· ἄλλος Θεὸς κατ' αὐτὸν μυκάται εἰς τὴν ἀφρίζουσαν θάλασσαν, ἄλλος σαλπίζει εἰς τὸν ἄνεμον, ἄλλος συγκρούει τὰ στρατεύματα εἰς τὰς μάχας, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Θεοὺς ἐνόμιζον οἱ Ἕλληνες ὅσα ἀντικείμενα ὑποπίπτουσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, ὅσας ἀρετὰς πρέπει νὰ ἔχωμεν, καὶ ὅσας κακίας πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν.

ΕΛΕΝΗ. Ὡ! Καὶ τὰς κακίας ἀκόμη!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Καὶ ἦσαν τόσοσιν ἀνόητοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, διὰ νὰ μὴ εἰξεύρουσιν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἐπλάσθη ἀπὸ ἓνα Θεόν;

ΠΑΤΗΡ. Δὲν εἶχον διὰ νὰ τοὺς φωτίξῃ τὸν ἀληθῆ λύχνον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Καὶ ὁμῶς οἱ σοφώτεροί των, καθὼς ὁ Σωκράτης, εἶχον ἐννοήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων φανερῶς νὰ τὸ εἰπῶσιν, ὅτι εἷς καὶ μόνος εἶναι ὁ Θεός· καὶ ὁ ναός ἀκόμη, ἐνῶ ἐπίστευε τοὺς πολλοὺς Θεοὺς, ἠσθάνετο ὁμῶς πόσον ἄτοπον εἶναι τοῦτο, καὶ ἐδέχετο τοῦλάχιστον ὅτι ἀνώτερος καὶ ἰσχυρότερος ὅλων ὑπῆρχεν εἰς Θεός, καὶ τοιοῦτον ἔλεγον τὸν... Ποῖον, Ἀριστείδην;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. Τὸν Δία.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ τί Θεὸς λοιπὸν ἦτον ὁ Δίας;

ΚΛΕΩΝ. Ὁ Δίας! Ὁ Ζεὺς, κυρία μου. Ὁ Ζεὺς, τοῦ Διός. Ἀνώμαλον τῆς τρίτης κλίσεως.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Εὐχαριστῶ, Κύριε καθηγητά. Τί Θεὸς ἦτο λοιπὸν ὁ... Ζεὺς; Καλὰ;

ΠΑΤΗΡ. Πολὺ καλὰ. Ἦτον ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, «πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε», δηλαδή τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν Θεῶν, καὶ ἐζωγραφεῖτο κρατῶν κεραυνόν, καὶ ἔχων πλησίον τοῦ ἀετῶν, τῶν ὀρνέων τὸν βασιλέα.

ΩΝ. Καί πόσοι ἦσαν οἱ ἄλλοι τῶν Θεῶν; Θέλεις νὰ μᾶς εἰπῆς τὰ ὀνόματά των, πάτερ;

ΠΑΤΗΡ. Θέλω εὐχαρίστως, ἀγαπητή μου, ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ, διότι ἦσαν ἀναρίθμητοι. Ἄλλοτε θ' ἀναγνώσῃτε ὀλόκληρα βιβλία περὶ αὐτῶν. Τώρα ἤμπορῶ μόνον νὰ σᾶς εἰπῶ ὀλίγα, τῶν κυριωτέρων τὰ ὀνόματα, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ υπάγωμεν, διότι εἶνε ὥρα τοῦ γεύματος.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Ὅχι, ὄχι. Εἰπέ πρῶτον. Δὲν πεινώμεν ἀκόμη.

ΠΑΤΗΡ. Πρῶτος λοιπὸν ἦτον ὁ Ζεὺς.

ΑΙΜΥΛΙΑ. (ἰδίως πρὸς τὸν Κλέωνα). Τοῦ Διὸς; Καλὰ τὸ ἔμαθα;

ΠΑΤΗΡ. Ἐλεγον δὲ τὸν Δία υἱὸν τοῦ Κρόνου, δηλαδὴ τοῦ Χρόνου, θέλοντες νὰ εἰποῦν ὅτι ἦτον αἰώνιος. Κατοικία του δέ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων Θεῶν, ἦτον ὁ Ὀλυμπος.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ. Εἰς τὴν γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος ἔμαθον ὅτι ὁ Ὀλυμπος εἶνε ὄρος τῆς Θεσσαλίας.

ΠΑΤΗΡ. Ὁρθότατα. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε βουνὸν ὑπερύψηλον, οἱ ἀρχαῖοι ἐφρόνουν ὅτι αἱ κορυφαὶ του ἀνέβαινον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πολλάκις τὸν οὐρανὸν ὠνόμαζον Ὀλυμπον.

Εἶχε δὲ ὁ Ζεὺς γυναῖκα τὴν Ἥραν, Βασίλισσαν τῶν οὐρανῶν, καὶ τὴν ἀμαξίαν αὐτῆς εἶλκον ταῦνες (παγώνια), τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῶν πτηνῶν. Προσέτι εἶχε δύο ἀδελφούς καὶ δύο ἀδελφάς, καὶ μετ' αὐτῶν διενεμήθη τὴν ἐξουσίαν τοῦ κόσμου.

ΑΙΜΥΛΙΑ. (ἰδίως πρὸς τὴν Ζωήν.) Τί ἔχει ὁ Κλέων καὶ γράφει; Νὰ μᾶς δεῖξῃ πῶς εἶναι σοφός;

ΠΑΤΗΡ. Ἐγείρε νὰ ἐρωτήσης τίποτε, Αἰμυλία;

ΑΙΜΥΛΙΑ. (ἐρυθριῶσα.) Ὅχι, τίποτε.

ΠΑΤΗΡ. Ἐνόμισα μοι ἐφάνη ὅτι ὠμίλεις. — Ἐκ τῶν δύο λοιπῶν ἀδελφῶν του ὁ εἰς, ὀνομαζόμενος Ποσειδῶν, ἦτο Θεὸς τῆς θαλάσσης, ἐκράτει τρίαιναν, μακρὰν τρίδοντον περόνην, διὰ νὰ διεγείρῃ τὰ κύματα, καὶ ἐσύρετο ὑπὸ δελφίνων. Ὁ ἄλλος ἦτον ὁ Πλούτων, καὶ ἐβασίλευεν εἰς τὸν Ἅδην καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν. Ἐκ τῶν δύο δὲ ἀδελφῶν ἡ μία, ἡ Δήμητρα, καθίστα τὴν γῆν εὐφορον, καὶ εἶδιδε τὴν ἀφθονίαν τῶν καρπῶν ἢ δὲ Ἐστία, ἦτον ἡ προστάτις τοῦ οἰκιακοῦ βίου.

Τέκνα δὲ τοῦ Διὸς ἦσαν οἱ ἄλλοι Θεοί, ὁ γωλὸς Ἡφαιστος, τοῦ πυρός, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ὁ Ἄρης, τοῦ πολέμου, ἔχων συνήθως πλησίον του τὸν ἀλεκτρυόνα (πετεινὸν), τὸν μάχιμον ὄρνιν· θεὰ τῆς φρονήσεως ἦτις ὑπερισχύει καὶ εἰς τὰς μάχας καὶ εἰς τὰ συμβούλια ἢ Ἀθηνᾶ, ἦτις διὰ τοῦτο ἐζωγραφίζετο ὠπλισμένη, ἢ Ἀφροδίτη, θεὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὠραιότητος, μετὰ τοῦ μικροῦ τῆς παιδίου, τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ διάκονος τοῦ Διὸς Ἑρμῆς, φορῶν διὰ τοῦτο πτερὰ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας.

Προσέτι ἐπίστευον καὶ εἰς μέγα πλῆθος ἄλλων κατωτέρων Θεῶν, καὶ πᾶν βουνόν, πᾶν δάσος, πᾶς ποταμὸς εἶχε τὸν Δαίμονά του, πᾶν δένδρον, πᾶς βρύσις, πᾶσα κοιλάς τὴν Νύμφην τῆς.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. Εἶχον δαίμονας εἰς τὰ δάση καὶ τὰ βουνά, καὶ δὲν ἐφοβοῦντο;

ΠΑΤΗΡ. Ὅχι, Χαρίκλεια· διότι ὅστις δὲν κἀμνει κακόν, κἀνένα δαίμονα δὲν φοβεῖται. Ἐπειτα δαίμονας ἔλεγον τότε τοὺς μικροτέρους ἐκείνους Θεούς, οἵτινες δὲν ἦσαν διὰ τοῦτο καὶ κακοποιοί.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ. Λοιπὸν τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν... ΠΑΤΗΡ. Λέγεται οὕτω διότι ὁ διαυγὴς ῥυαξ ὅστις ἐκεῖ ῥέει, τὸ σπήλαιον ἐξ οὗ πηγάζει, τὰ δένδρα ὑπ' ὧν σκιαζέται, ἐνομιζόντο ὅτι κατωκούντο ὑπὸ Νυμφῶν, αἵτινες, καθὼς αἱ Ἄνεράιδες εἰς ἅς πιστεύει σήμερον ὁ λαός, εἶχαν μορφήν νέων καὶ ὠραίων λευκοφόρων παρθένων, καὶ ὠνομάζοντο ἐπίσης, αἱ τῶν ὑδάτων τοῦλάχιστον, Νηρηίδες.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι Ἡμίθεοι, ἢ μισοὶ Θεοί, διότι ἐκ τῶν γονέων των, ὁ εἰς ἦτον Θεὸς καὶ ὁ ἄλλος ἀνθρωπος. Τὰ ἄλλα θὰ μάθητε ὅταν σπουδάσητε τὴν μυθολογίαν.

Καὶ τώρα ἔμπρός, διότι τὸ γεῦμα μᾶς περιμένει. ΟΘΩΝ. Καὶ αὐριον εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ ἰδῶμεν τὸν ναόν!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. Καὶ τὰς ἄλλας ἀρχαιότητας.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ ἐκεῖ διάφορα ἴσως θ' ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ. Ἀλλὰ τοῦτο ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται.

ΑΙΜΥΛΙΑ. ὦ! ἂν ἀπὸ ἡμᾶς, τότε βεβαίως θὰ μᾶς διηγηθῆς.

ΠΑΤΗΡ. Δὲν ἤξεύρω. Διὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ, θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἤξεύρητε τὰ ὀνόματα τῶν Θεῶν ὅσα εἰπον σήμερον. Τὰ ἤξεύρετε λοιπὸν σύ;

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἐγώ; Ἐγώ; Τὸν Δία ἐνθυμοῦμαι. Καὶ τὸν γωλὸν ἐκείνον... πῶς τὸν ἔλεγον; Τοὺς ἄλλους δὲν τοὺς ἐνθυμοῦμαι.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ σύ, Ἀριστείδη; καὶ σύ, Χαρίκλεια; ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ. Οὔτε ἡμεῖς, οὔτε ἡμεῖς.

ΠΑΤΗΡ. Τότε λυποῦμαι· ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς διηγηθῶ τίποτε, διότι δὲν θὰ μ' ἐνοήσῃτε. ΚΛΕΩΝ. (πλησιάζων). Πάτερ, ἐδῶ τοὺς ἔχω ὅλους.

ΠΑΤΗΡ. Πῶς τοὺς ἔχεις;

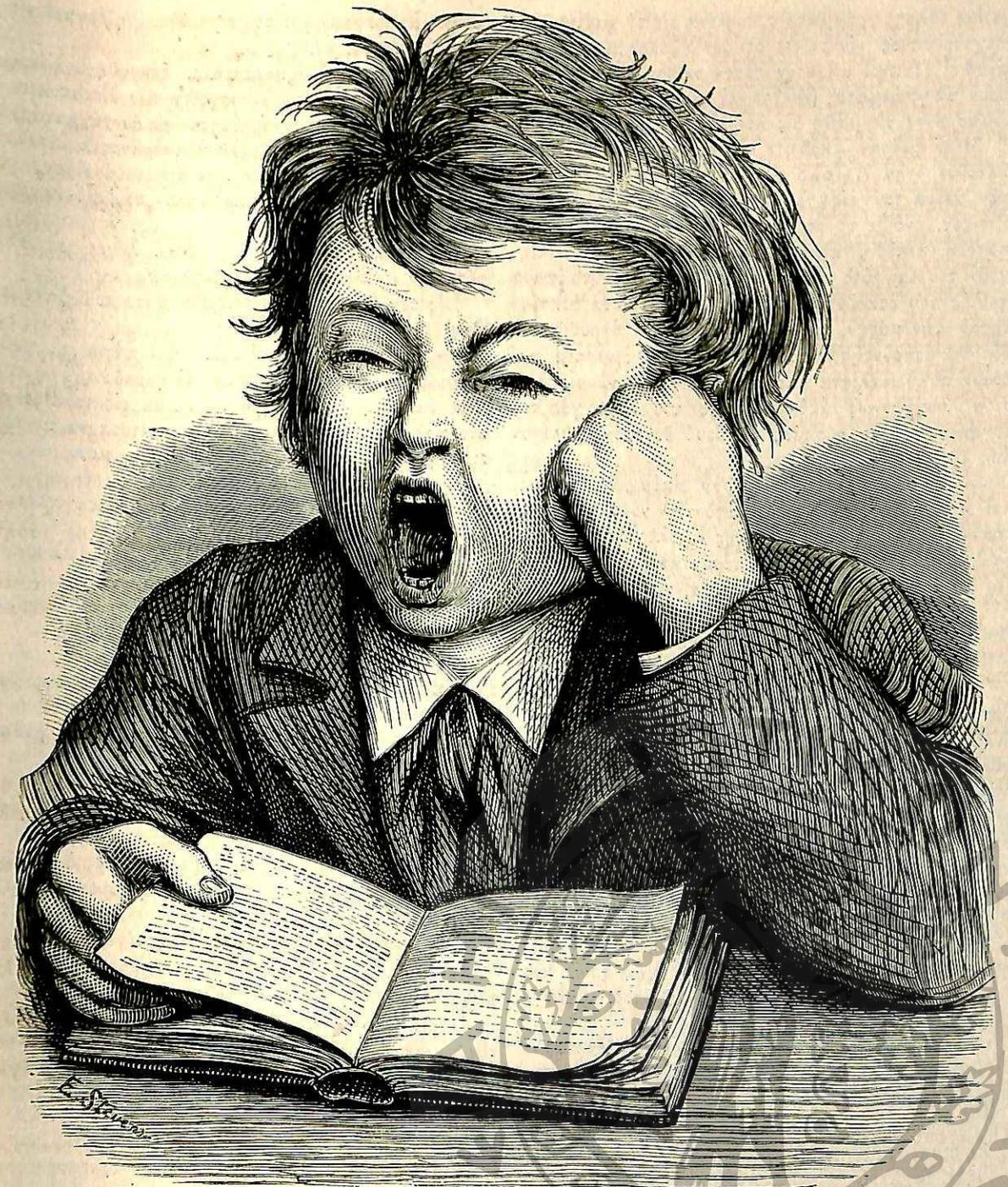
ΚΛΕΩΝ. Ἐδῶ τοὺς ἐσημείωσα ὅλους ὅταν τοὺς ἔλεγε.

ΠΑΤΗΡ. ὦ! ἄριστα ἐπραξες. Δὸς τὴν σημείωσιν εἰς τὴν Αἰμυλίαν, νὰ ἰδῇ ὅτι δὲν ἔγραφε μόνον διὰ νὰ φανῆς σοφός· καὶ σπουδάσατέ την ὡς αὐριον.

ΑΙΜΥΛΙΑ. (ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του) Ἡκούσας τὴν ἀνοησίαν μου. Συγχώρησόν με, πάτερ. Ὁ Κλέων ἦτον φρονιμώτερός μου.

(Ἐπεται συνέχεια)

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ



Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἄν τὰ βιβλία εὐχαριστοῦν τὰ ἄλλα παιδιά μέσα τῶν λυπηρᾶς ἱστορίας, ἢ τὰ κάμνουν νὰ ξεκαρδιώσῃται ἀπὸ τὰ γέλοια ὅταν ἔχουν μέσα τῶν ἀστεῖα τὰ συγκινούν καὶ τὰ κάμνουν νὰ δακρύζουσιν ὅταν ἔχουν πράγματα, τὸν Σταῦρον ὁμῶς τὸν ἔκαμαν νὰ νυστάξῃ

μόλις έβλεπε γράμματα τυπωμένα εἰς τὸ χαρτίον, τοῦ ἤρχετο ὕπνος· ἐνοεῖται ὅτι δὲν εἴξευρε τίποτε, διότι ἀφοῦ οἱ ἔξυπνοι κάμνουν τόσον κόπον διὰ τὰ μάθουν τὰ γράμματα, βάλετε μὲ τὸν νοῦν σας πλέον τί εἰμποροῦσε νὰ μάθῃ εἰς κοιμισμένους.

Μίαν ἡμέραν ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζιον καὶ ἐμελετοῦσε τὴν Ζωολογίαν τοῦ ἔξαφνα ἀκούθησε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μάγουλον του καὶ ἤνοιξεν, ἤνοιξεν, ἤνοιξε τὸ στόμα του· καὶ τὸ κάτω χεῖλός του κατέβη, κατέβη, κατέβη ἕως ἐκεῖ ὅπου ἦτο τὸ πηγούνι του καὶ αὐτὸ τὸ ἐσκούντησε παρακάτω τὸ ἐπάνω χεῖλός του ἐσκούντησε τὰ μάγουλά του, αὐτὰ ἐσκούντησαν τὴν μύτην, αὐτὴ ἐσκούντησε τὰ ὀφρύδια, τὰ ὀφρύδια ἐσκούντησαν πρὸς τὰ κάτω τὰ ὀμμάτια καὶ τόσον πολὺ μάλιστα ὅπου ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὰ κλείσουν· συγχρόνως ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λάρυγγός του ἐβγήκεν ἓν χασμούρημα, ἓν αὐο! δυνατόν, γεμάτον ἀπὸ ὕπνον.

— Ἄου! ἔκαμε μίαν φορὰν ἀκόμη ὁ Σταῦρος, καὶ ἡ κεφαλή του βαρεῖα ἀπὸ τὴν νύσταν ἐγειρεν ἐπάνω εἰς τὰ ἀνοικτὰ φύλλα τῆς Ζωολογίας, ἐκλείσαν τὰ ὀμμάτιά του καλὰ καλὰ, τόσον καλὰ ὅπου ἐνόμιζες ὅτι τὰ ἀμπάρωσεν ἀπὸ μέσα, καὶ ἀπεκοιμήθη.

*

*

Τότε συνέβη ἓν πρᾶγμα πολὺ παράδοξον.

Ὅλοι εἰξεύρομεν ὅτι τὰ τυπωμένα γράμματα εἶνε ἀκίνητα καὶ δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ τὴν θέσιν των· ἀλλὰ τὰ γράμματα τῆς Ζωολογίας ἤρχισαν νὰ κινουῦνται, νὰ ἐμπερδεύονται ἀναμεταξύ των, ὡσὰν νὰ ἐχόρευαν καθόλιαις· πολλὰ ἀφιναν τοὺς γείτονας των, μὲ τοὺς ὁποίους ὀλόκληρα ἔτη ἦσαν μαζί εἰς ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, καὶ ἐπήγαιναν εἰς ἄλλας λέξεις ὅπου εὕρισκαν ἄλλους γείτονας. Παραδειγματος χάριν ἐν Σ ἐφυγεν ἀπὸ μίαν σάυραν τὴν ἀφήκεν αὐραν καὶ ἐκόλλησεν εἰς ἓνα Ταῦρον τὸν ὁποῖον τὸν ἔκαμε Σταῦρον· Καὶ οὕτω καθεξῆς· ἔκαμαν ἄλλας λέξεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλεγαν πλέον διὰ ζῶα ὅπως ἕως τώρα, ἀλλὰ ἔκαμαν ἐν διήγημα εἰς τὸ ὁποῖον ἐγένετο λόγος διὰ τὸν Σταῦρον.

Αὐτὸ ἦτο πολὺ παράξενον, ἀλλὰ τὸ πλέον παράξενον ἦτο ὅτι ὁ Σταῦρος μὲ τὰ κλεισμένα του ὀμμάτια δίχως νὰ στρέφῃ τὰ φύλλα — καὶ πῶς νὰ τὰ στρέφῃ ἀφοῦ ἐκοιμᾶτο ἐπάνω εἰς αὐτὰ; — ἐδιάβαζε αὐτὸ τὸ διήγημα, καὶ πολὺ προσεκτικὰ μάλιστα ὅπως θὰ ἰδῆτε τὸ διατί. Ἐκεῖ τὸ διήγημα ἐγέμιζεν ὀλόκληρον τόμον, ἐγὼ ὅμως θὰ σᾶς εἴπω σύντομα τί ἔλεγε:

« Ὁ Σταῦρος ἐμεγάλωσε· ὁ Σταῦρος ἔβγαλε μουστάκια, ἔβγαλε γένεια, πίνει καπνόν, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει γράμματα, δὲν ἔμαθε ὅταν ἔπρεπε· δὲν εἰξεύρει καὶ καμμίαν ἐργασίαν καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου τὸν ἐμάλω-

σεν ὁ πατέρας του καὶ τοῦ εἶπε νὰ εὕρῃ ἐργασίαν διότι δὲν τὸν τρέφει πλέον,

— Ὅθ γείνω ἀξιωματικός, ἐσκέφθη ὁ Σταῦρος· Καὶ ἐπήγε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

— Τί εἰξεύρεις; τὸν ἠρώτησεν εἰς συνταγματάρχης.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἐντροπιασμένος ὁ Σταῦρος. Τότε αἱ ἐπωμίδες δὲν εἶνε διὰ τοὺς ὤμους σου, οὔτε τὰ γαλόνια διὰ τὸ καπέλλον σου· μόνον στρατιώτην σὲ κάμνω.

— Στρατιώτην; ὄχι δὲν θέλω, λέγει μὲ δυσαρέσκειαν ὁ Σταῦρος, καὶ ἀναχωρεῖ.

Εἰς τὸν δρόμον ὅπου ἐπεριπατοῦσε τοῦ ἤλθε μίαν ἰδέα:

— Κουτὸς ποῦ εἶμαι! εἶπε· δὲν πάγω νὰ γείνω γραμματεὺς ἐνὸς ἐμποροῦ καὶ νὰ γείνω καὶ ἐγὼ σιγὰ σιγὰ ἔμπορος; ἀντὶ νᾶχω τὰ χρυσᾶ εἰς τοὺς ὤμους μου καὶ εἰς τὸ καπέλλον μου καλλιτέρα νὰ τὰ ἔχω στοργυλά στοργυλά εἰς τὴν τσέπη μου.

Καὶ ὑπῆγεν εἰς ἓνα ἔμπορον.

— Ξεύρεις καταστιχογραφίαν, ξεύρεις γαλλικὰ, ἀγγλικὰ καὶ ἄλλα πράγματα;

— Δὲν ξεύρω γράμματα, ἀποκρίνεται ὁ Σταῦρος. Ὁ ἔμπορος τοῦ ἐγύρισε μὲ θυμὸν τὴν ῥάχιν καὶ τοῦ εἶπε,

— Νὰ πᾶς νὰ γείνης σκουπιδᾶς.

— Ὁ Σταῦρος ἔφυγε καταδυσωσαρστημένος· ἀλλ' ἐνῶ ἐπεριπατοῦσε συλλογισμένος εἰς τὸν δρόμον εἶδεν ἓνα παπᾶ νὰ περᾶ ἀπὸ πλησίον του.

— Παπᾶς θὰ γείνω, ἐσκέφθη, δὲν θέλει γράμματα κανεὶς διὰ νὰ γείνη παπᾶς.

Καὶ τραβᾶ ἴσα εἰς τὸν Μητροπολίτην.

— Σεβασμιώτατε, ἤλθα νὰ μὲ κάνετε παπᾶ, τοῦ λέγει.

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχε γείνη νόμος ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι οἱ παπάδες πρέπει νὰ ἤξεύρουν πολλὰ γράμματα.

— Ἐσπούδασες θεολογίαν; τοῦ λέγει ὁ Μητροπολίτης, νὰ ἰδῶ τὸ δίπλωμά σου.

— Δὲν ἐσπούδασα, Σεβασμιώτατε.

Ἐντράπη νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ἤξεύρει γράμματα.

— Ἀφοῦ ἀγαπᾶς τόσον πολὺ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ δὲν εἰξεύρης θεολογίαν νὰ γείνης κανδυλανάπτης.

Ὁ Σταῦρος κατέβη τὴν σκάλαν τοῦ Μητρολίτου μουρμουρίζων μὲ θυμόν:

— Κανδυλανάπτης!

Τότε ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται ὁ πατέρας του δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ· αἱ ἀδελφαὶ του, αἱ ὁποῖαι εἶχαν μεγαλώσει, τοῦ ἔλεγαν μὲ παράπονον.

— Τί ἀδελφὸς εἶσαι καὶ σύ, δὲν φροντίζεις νὰ εὕρῃς μίαν δουλειὰ νὰ βγάλῃς λεπτὰ νὰ μᾶς ὑπανδρέυσης καὶ ἡμᾶς; Ἄχ! αἱ κακομοίραις! γραπτὸ μᾶς ἦτανε νὰ ἔχωμεν ἀδελφὸ ἀκαμάτη!...

Ὁ Σταῦρος ἔτρεχε τότε νὰ εὕρῃ ἐργασίαν· ἀλλὰ

δὲν ἤθελε καὶ πρόστυχην· οἱ συμμαθηταὶ του εἶχαν γείνει ἄλλος ἰατρός, ἄλλος δικηγόρος ἄλλος γραμματεὺς ὑπουργείου, ἄλλος φαρμακοποιός, ἄλλος πρόξενος· κατὶ τέτοιον ἤθελεν ὁ Σταῦρος· ἀλλὰ παντοῦ ἐζητοῦσαν γράμματα, γράμματα.

Ἀφοῦ ἀπελπίσθη πλέον ὁ Σταῦρος εἶπε.

— Φθάνει νὰ εὕρω μίαν δουλειά, ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε ὅθ τὴν κάμω.

Εἰς φίλος τοῦ πατέρα του τὸν ἀπήτησε εἰς τὸν δρόμον καὶ τοῦ λέγει,

— Ὡμίλησα τοῦ Θάνου τοῦ Παντοπώλη νὰ σοῦ βάλῃ χρήματα καὶ ν' ἀνοίξετε παντοπωλεῖον; δέχεσαι;

— Δέχομαι, λέγει ὁ Σταῦρος, κάλλιο παντοπώλης παρὰ ἀκαμάτης.

Ὁ Θάνος ἦτο πλούσιος παντοπώλης, χονδρὸς χονδρὸς ὡσὰν νὰ εἶχε μέσα ἀπὸ τὸ δέρμα του κρυμμένα τὰ φλωρία του καὶ ἐφοῦσκωναν· εἶχε κατὶ μικρὰ πονηρὰ ὀμμάτια τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν ἀπὸ ἐξυπνάδαν· ἐζήτησε νὰ τὸν ἰδῇ τὸν Σταῦρον· ὁ Σταῦρος ἐπήγε· τὰ πονηρὰ ὀμμάτια τοῦ γέρου Θάνου παρετήρησαν ἕως μέσα εἰς κεφαλήν τοῦ Σταῦρου, ἡ ὁποία ἦτο ἄδεια ὡσὰν αἴθουσα δίχως ἐπιπλα.

Ἡθελῆσε νὰ τὸν δοκιμάσῃ.

— Γράψε τοῦ λέγει τὸ συμβόλαιον, καὶ τοῦ δίδει τὴν πέναν.

— Ἐγὼ; λέγει ὁ Σταῦρος, δὲν ξεύρω.

— Δὲν πᾶς νὰ κουρεύσαι; τοῦ λέγει τότε θυμωμένος ὁ γέρο Θάνος· σὲ σένα θὰ δώσω λεπτὰ νὰ σὲ κάμω σύντροφον; πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ ἐκέρδιζαν οἱ μπακάληδες λεπτὰ δίχως γράμματα.

Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε.

Τέλος εἰς βουλευτὴς φίλος τοῦ πατέρα του ἐνήργησε καὶ τὸν διώρισαν γραφεὰ εἰς ἓν ὑπουργεῖον· ἀλλὰ δὲν εἴξευρεν ὀρθογραφίαν καὶ ἦτο καὶ ἀπρόσεκτος· μίαν ἡμέραν ἀντὶ νὰ γράψῃ Τήνος ἔγραψε κτήνος καὶ ἀντὶ Ἀθῆναι ἔγραψε Ἀθηνᾶ· ὁ τμηματάρχης ἐθύμωσε καὶ ἐπειδὴ ἔπεσε ἐκείνας τὰς ἡμέρας τὸ ὑπουργεῖον, καὶ εἰς ἄλλος βουλευτὴς τοῦ νέου ὑπουργείου ἤθελε νὰ βάλῃ ἓνα πατριώτην του εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, εὗρηκαν ἀφορμὴν τὰ λάθη καὶ τὸν ἀπέλυσαν τὸν Σταῦρον.

Καὶ ἔμεινε ἄλλιν δίχως ἐργασίαν· καὶ ὡς παυσανίας ὅπου ἦτο ἐπήγειναι εἰς τὸν κήπον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἔπινε τὸν ναργιλέν του· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ καφὸς καὶ ὁ ναργιλὸς εἶχαν λεπτὰ καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε, ἐνεθυμήθη τί τοῦ εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, ὁ ἔμπορος καὶ ὁ Μητροπολίτης· καὶ ἐσκέφθη νὰ γείνη στρατιώτης ἢ κανδυλανάπτης, ἢ σκουπιδᾶς· ἀλλὰ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἦτον ἀνάξιος διὰ στρατιώτης ὅστις ἔχει καθήκον νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα καὶ νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του δι' αὐτήν· δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἀπὸ τὰ δύο· κανδυλανάπτης ἢ σκουπιδᾶς· καὶ ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον, νὰ τρέχῃ δηλαδὴ εἰς τοὺς δρόμους μὲ τὸ κάρρον ἀπὸ

τὴν αὐγήν, νὰ κτυπᾷ μίαν μεγάλην κωδούναν καὶ νὰ φωνάζῃ: ὁ σκουπιδᾶς! καὶ νὰ τοῦ καταιδάζουν τὰ σκουπίδια μέσα εἰς τενεκέδες πετρελαίου καὶ αὐτὸς νὰ τὰ ρίπτῃ εἰς τὸ κάρρον καὶ ἔπειτα ν' εἶ! νὰ κτυπᾷ τὸ παληάλογόν του καὶ νὰ σύρῃ τὸ κάρρον του εἰς ἄλλας θύρας. Πῆ! πῶς θὰ βρωμῶν· τί ἀηδία! ὅθ εἶνε μέσα φόβια γατάκια· ἀλλ' ἀδιάρρονον, ἔλεγεν ὁ Σταῦρος, κάλλιο σκουπιδᾶς παρὰ ἀκαμάτης.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ γείνη σκουπιδᾶς καὶ ἰδοὺ διατί:

Ἐπειδὴ οἱ γραμματισμένοι δὲν τὸν κατεδέχοντο, συναναστρέφετο καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἀγραμμάτους ὡσὰν αὐτόν. Δύο τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν κακοὶ ἄνθρωποι, χαρτοπαίχται, καὶ τὸν ἔμαθαν καὶ αὐτὸν χαρτοπαίχτην. Εἰς ἀπὸ αὐτοὺς τὸν εἶχε δανείσει λεπτὰ διὰ νὰ παίξῃ, καὶ μίαν ἡμέραν τοῦ τὰ ἐζήτησε.

— Δὲν ἔχω, τοῦ λέγει ὁ Σταῦρος.

— Ἄν θέλῃς θὰ ἔχῃς πολλὰ ἀπόψε· ἔρχεσαι μαζί μας νὰ κάμῃς ὅτι θὰ κάνωμε ἡμεῖς;

Καὶ τοῦ ὠμίλησε κρυφά. Ὁ Σταῦρος εἰς τὴν ἀρχὴν εἶπεν ὄχι, ἐπὶ τέλους ὅμως ἐδέχθη.

Καὶ τὰ μεσάνυκτα μὲ ἄλλους τρεῖς ἐπήγαν καὶ ἔσπασαν τὴν κλειδωνίαν ἐνὸς ἐμποριοῦ, ἔσπασαν τὴν κάσαν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ πάρουν ὅλα τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα εἶχε μέσα, ὅταν ἡ περίπολος, ἡ ὁποία ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἔξω καὶ ὑποψιάσθη ἄμα εἶδε φῶς τέτοιον ὥραν, ἐμβαίνει καὶ τοὺς πιάνει. Ὁ Σταῦρος κατατρομαγμένος ἠθέλησε νὰ φύγῃ καὶ ἀντεστάθῃ εἰς ἓνα χωροφύλακα, ἀλλ' αὐτὸς τοῦ ἔδωκε μίαν μὲ τὸ κοντάκι τοῦ τουφεκίου του καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ τὰς χεῖρας.

Τοὺς ἐπήγαν καὶ τοὺς τέσσερας εἰς τὴν φυλακὴν.

Τοὺς ἀφήκαν ἐκεῖ πέντε μῆνας καὶ ἔπειτα τοὺς ἐπήγαν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον νὰ τοὺς δικάσουν· τί πλῆθος! ὅλοι τοὺς ἔβλεπαν· ὁ Σταῦρος ἐκάθητο μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ σκαμνὶ τῶν κατηγορουμένων κατεντροπιασμένος, καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι τὸ κεφάλι του θέλει σπάσιμον, διότι ἂν ἐμάνθανε γράμματα ποτὲ δὲν θὰ ἐκαταντοῦσε ἐκεῖ, ὡς κακουργός.

Ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος ἦτο καὶ εἰς δυστυχῆς γέρον, ὁ ὁποῖος ἦτο κρυμμένος εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν τὴν ἐτυμηγορίαν, δηλαδὴ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων· ἦτο ὁ πατέρας του· ἐνόμιζεν ὁ ταλαίπωρος ὅτι δὲν ἦτο τόσον κακὸς ὁ υἱὸς του ὅτι ἄδικα τὸν ἐκατηγόρησαν ὅτι ἐκλεψεν, ὅτι ὅ ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης του, καὶ ἐπερίμενε· ἀλλ' ἄμα μίαν φωνὴν εἶπεν ὅτι ὁ Σταῦρος εἶνε ἐνοχὸς καὶ μίαν ἄλλη φωνὴν ὅτι καταδικάζεται εἰς πέντε ἐτῶν φυλακὴν, ἔβγαλε μίαν σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησε.

Τὴν ἐγνώρισεν ἐκείνην τὴν φωνὴν ὁ Σταῦρος καὶ τόσον τοῦ ἐσπάραξε τὴν καρδίαν του ὥστε... ἐξύπνησε.

Ἐστρεψεν ἐντρομος καὶ εἶδε τριγύρω του, ἐπίασε τὸ πρόσωπόν του νὰ ἰδῇ ἂν εἶχε μουστάκια, γένεια

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Νὰ ἀγαπᾶς πάντοτε τὸ δίκαιον καὶ ποτὲ νὰ μὴ κλείεις καὶ τὰ ὦτά σου ὅταν τις κακολογήῃ ἄλλον κάμνης ἀδικίαν, ἔστω καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα. ἔμπρός σου.

Κάθε ἑσπέρας, ὅταν ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῆς, ἐρώτα τὸν ἑαυτὸν σου: — Τί ἔκαμες σήμερον; Καὶ ἔαν ἔκαμες καλὸν νὰ ἐξακολουθήσῃς καὶ αὔριον, ἔαν ἔκαμες κακὸν, λάβε τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμνης καλὸν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν.

Ὅχι μόνον σὺ μὴ κακολογεῖς κανένα, ἀλλὰ

Ὅταν τις σοῦ ἔκαμῃ εὐεργεσίαν, δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι ἐντροπήν δι' αὐτό, ἀλλὰ εὐγνωμοσύνην.

Μὴ χάνεις ποτὲ τὸ θάρρος σου διὰ τῆς ἐπιμονῆς εἰμπορεῖς νὰ νικήσῃς τὰ μεγαλειότερα ἐμπόδια καὶ νὰ φθάσῃς εἰς τὸν σκοπὸν σου.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΒΛΕΠῆΙ



Τί μπορεῖ κανεὶς νὰ βλέπῃ ἐστὶ σκαμνάκι καθισμένος
Τῆ μικρῆ του ἀδελφούλα ὅταν ἔχῃ στὸ πλευρό,
Καὶ σηκόνῃ τὸ κεφάλι σκεπτικὸς, συλλογισμένος
Καὶ δὲν θέλῃ σὲ παιγνίδια νὰ τὸν χάνῃ τὸν καιρό!
Ἔτσι κάνει κι' ὁ Γεωργάκης ἐξηγεῖ στὴν ἀδελφή του
Ὅσα ἔξερει καὶ δὲν ἔξερει, ὅσα βλέπει ἀντικρὺ του.

Βλέπει ἄστρα; εἶνε, λέει, τῆς σελήνης ἀδελφάκια
Ποῦ τῆς κάνουνε τὴ νύκτα συντροφικὴ στὸν οὐρανό,
Κι' ἀκτινοβολοῦν ἐστὶ φῶς τῆς σῆν ἐστὸν ἥλιο διαμαντάκια

Καὶ μ' ἀγάπη τὴν κυττάζει τὸ καθένα ταπεινὸ.
Τὸν ἀκούει ἡ ἀδελφή του καὶ μὲ προσοχὴ μεγάλῃ
Καὶ μ' ἰδέας καὶ μὲ σκέψεις γέρνει κάτω τὸ κεφάλι.

Βλέπει δένδρα; εἶνε, λέει, τῆς γῆς ὅλης τὰ παιδάκια
Ὅπου τὰ γεννᾷ ἡ γῆ μας ἀπὸ κάθε μιὰ μεριά,
Καὶ τῆς ρίζαις τῆς σκεπάζει μὲ ὠραῖα χορταράκια,
Γιὰ νὰ μὴ κρύνουν διόλου εἰς τὸ κρῦο τοῦ βοριᾶ.
Κι' ὅπως κάνει κάθε μάνα μὲ στοργὴ γιὰ τὰ παιδιά της
Ἔτσι κάνει καὶ ἐκείνη στὰ παιδάκια τὰ δικά της.

Αὐτὰ βλέπει ὁ Γεωργάκης καθισμένος στὸ σκαμνὶ του
Καὶ αὐτὰ στὴν ἀδελφή του σκεπτικὸς τῆς ἐξηγεῖ,
Καὶ γι' αὐτὸ θέλει κ' ἐκείνη νὰνε πάντοτε μαζί του,
Γιὰ νὰ μάθῃ τ' εἶνε τ' ἄστρα καὶ τὰ δένδρα καὶ ἡ Γῆ.
Ἔτσι κάνει ὅποιος θέλει τὸν καιρὸ του νὰ μὴ χάνῃ,
Προσπαθεῖ ὅπου κι' ἂν εἶνε καὶ τι πλέον νὰ μανθάνῃ.

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΛΑΗ

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΜΑΥΡΟΣ

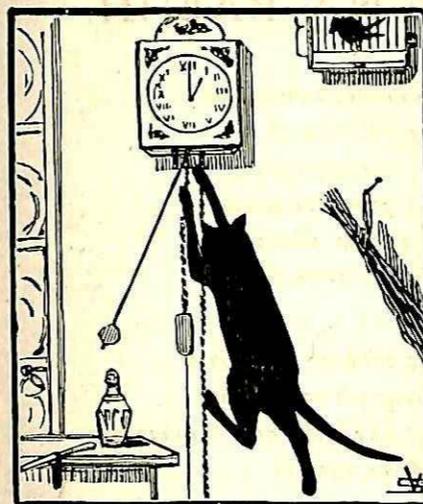
Εἰς ἓν δωμάτιον ἦτο ἓν ὠρολόγιον, ἓν παλαιὸν ὠρολόγιον· τὸ ἐκκρεμῆς του ἐκινεῖτο ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔκαμνε τικ-τάκ τικ-τάκ· ἀλλὰ τὸ παράξενον ἦτο ὅτι εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὠρολογίου ἦτο κρυμμένος εἰς κοῦκκος, ὁ ὁποῖος ὠρμουῖσεν ἔξαφνα ἔξω ἀπὸ τὴν μικρὰν του καλύβην κ' ἐφώναζε κούκου! κούκου! τόσας φορὰς ὅσας ὥρας ἐδείκνυεν ὁ ὠροδείκτης.

Πλησίον ὁμως εἰς τὸν ψεύτικον κοῦκκον ἦτο ἓν ἀληθινὸν καναρίνι μέσα εἰς τὸ κλωβίον του, κ' ἐπη-

μοῦς καὶ ἐσκαρφάλωτεν εἰς αὐτό· ἀλλ' ἀπὸ τὸ βάρος ἡ ἀλυσίδα ἐτράθηξεν τὸ ξύλινον κουτίον τοῦ ὠρολογίου, τὸ ἀναποδογύρισε, ἔσπασεν τὸ ὑαλίον, αἱ μηχαναὶ ἐτριξάν καὶ ὅλο τὸ ὠρολόγιον ἐκατρακύλισεν ἐπάνω εἰς τὴν βράχιν τοῦ κακοῦ γάτου.

Τὸ καναρίνι τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὴν τρομάραν του. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἤλθεν εἰς τὰ συγκαλά του, ἤρχισε νὰ κελαδῆ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ περιπαίξῃ τὸν γάτον διότι δὲν ἐπέτυχε εἰς τὸν σκοπὸν του.

Τὸ ὠρολόγιον δὲν ἔκαμνε πλέον τὸ συνηθισμένον



δοῦσε κ' ἐκελαδοῦσε καὶ τὸ κελάδημά του ἐταίριαζε μιᾷ χαρᾷ μὲ τὸ τικ-τάκ τοῦ ὠρολογίου.

Ὁ Μαῦρος — ὁ γάτος τῆς οἰκίας — μίαν ἡμέραν ἐσήκωσε τὰ ὑαλιστερά του ὀμμάτια πρὸς τὸ καναρίνι καὶ τοῦ ἤλθε μίαν ἰδέαν.

Νὰ ἐβγάλῃ τὸ καναρίνι ἀπὸ τὸ κλωβίον καὶ νὰ τὸ βάλῃ... εἰς τὴν κοιλίαν του!

Καὶ ἐπροχώρησε σιγά, σιγά, ἐκουβαριάσθηκε, καὶ ἔρθε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὠρολόγιον μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πηδήσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ἀπὸ αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ καναρίνι.

Ἀλλ' ἀφοῦ κάμνον ἄλλοθι εἰς τὸν λογαριασμὸν των ὅσοι εἰξεύρουσαν ἀριθμητικῆν, εἶνε παράξενον ἂν ἔκαμε καὶ ὁ Μαῦρος ἄλλοθι τὸν λογαριασμὸν του;

Τὰ πόδια του εὗρηκαν τὴν ἄκρην τοῦ ἐκκρε-

τικ-τάκ, εἶχε σιωπήσῃ ὅπως καὶ ὁ κοῦκκος, καὶ ἦσαν εἰς κακὴν κατάστασιν· ἀλλὰ καὶ ὁ μαῦρος Μαῦρος δὲν ἦτο καλλίτερος· εἶχεν ἐγδαρμένα τὰ πόδια του καὶ αἱματωμένῃ τὴν μούρην του.

Καὶ καταπονεμένος, κατεντροπιασμένος ὑπῆγε κ' ἐκρύφθη κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ὅτι εἶνε πολὺ κακὸν τὸ νὰ εἶνε κανεὶς κακός, καὶ ὅτι καλὰ παθαίνει μὲ τὴν σκληρότητά του, διότι ἀντὶ νὰ φάγῃ τὸ καναρίνι ἔφαγε τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τότε ἔπεσεν εἰς μετάνοιαν· ἔγεινε δίκαιος καὶ καλὸς γάτος καὶ τὸν ἀγαποῦν ὅλοι μέσα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην· ὅλοι ἐκτὸς τῶν ποντικῶν, ἐννοεῖται, μὲ τοὺς ὁποῖους τὸ θεωρεῖ πλέον ἐντροπήν του νὰ κάμῃ εἰρήνην.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΔΟΚΙΑ }
ΚΛΕΑΡΕΤΗ } ΑΔΕΛΦΑΙ

ΕΥΔΟΚΙΑ. Κοιμάται ή μητέρα:

ΚΛΕΑΡΕΤΗ. Κοιμάται, αγαπητή μου αδελφή.

ΕΥΔ. "Α! τί καλά. Έφοβούμην μή σηκωθῆ και δὲν λάβωμεν καιρὸν νὰ ἐτοιμάσωμεν τὴν ἀνθοδέσμην.

ΚΛ. Εἶναι ἀκόμη ἑνωρίς. Ὁ ἥλιος μόλις τώρα ἐχρύσωσε τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Θ' ἀργήσῃ ἀκόμη νὰ σηκωθῆ.

ΕΥΔ. "Ἐλα λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν. Ποῦ εἶνε τὸ καλάθακι;

ΚΛ. Νὰ το, Εὐδοκία. Εἶνε μέσα και τὸ ψαλιδάκι.

ΕΥΔ. "Ἀλλὰ θὰ εὐρωμεν ἀρκετὰ ἄνθη;

ΚΛ. Τῷ ὄντι εἶνε Νοέμβριος, ὅμως ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἤμπορέσωμεν νὰ κάμωμεν μίαν ωραίαν ἀνθοδέσμην.

ΕΥΔ. "Ἐνθυμεῖσαι καλὰ τοὺς στίχους τοῦ ποιηματοῦ;

ΚΛ. Τοὺς ἐνθυμοῦμαι. Σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθην, διότι τοὺς ἐπαναλάμβανα.

ΕΥΔ. Κ' ἐγὼ, Κλεαρέτη, σχεδὸν δὲν ἐκοιμήθην, διότι κ' ἐγὼ ἐμελετοῦσα τὸ ποιημάτιον.

ΚΛ. Ἡ αὐτὴ λοιπὸν αἰτία δὲν μᾶς ἀφῆσε νὰ κοιμηθῶμεν.

ΕΥΔ. Ναί! ἡ αὐτὴ αἰτία, διότι και αἱ δύο ἀγαπῶμεν τὴν καλὴν μας μητέρα.

ΚΛ. "ὦ! πόσον θὰ χαρῆ.

ΕΥΔ. "Α! βεβαίως. Και ὅταν χαίρεται ἡ μητέρα, ἡμεῖς χαίρομεθα διπλασίως. Δὲν εἶνε ἀληθινόν; Ἀλλ' ἄς εἴπωμεν μίαν φορὰν τὸ ποιημάτιον διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν τὸ εἰξεύρωμεν καλά.

ΚΛ. "Ἀς τὸ εἴπωμεν.

(Ἀμφότεραι)

Μῆτέρ μας, ὑπόδεξάι μας
Μὲ μεϊδιάμα γλυκύ.

Τὰς δειλὰς ἐνθάρρυνέ μας.
"Ἐν σου νεῦμα ἐξαρκεῖ.

Ἐορτὴ μητρὸς γλυκείας
Πάλιν ἔφθασε φαιδρά,
Και κατέχει τὰς καρδίας
Εὐφροσύνη και χαρά.

Πρὸς Θεὸν θερμὰς δεήσεις
Πέμπωμεν ἀπὸ ψυχῆς.
Εἴθε, μῆτέρ μας, νὰ ζήσης
Ἐτη πλεῖστα εὐτυχῆς!

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ

— Κωστάκη, διάβασέ μου σήμερα τὴν ἐφημερίδα κ' ἐγὼ ν' ἀκούω, εἶπεν εἰς τὸν Κωστάκην ἡ Καλλιόπη ἡ μεγάλη ἀδελφὴ του.

Ὁ Κωστάκης ἐπῆρε τὴν ἐφημερίδα συλλογιζόμενος, διατί τάχα νὰ τοῦ εἴπῃ νὰ τὴν διαβάσῃ; διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἂν εἰξεύρῃ καλὰ ἀνάγνωσιν, ἢ δι-ὅτι δὲν θέλει νὰ παύσῃ τὸ πλεξιμόν της;

Και ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ. Ἡ Καλλιόπη τὸν ἤκουε μὲ σοβαρότητα, ὁ δὲ μικρὸς του ἀδελφὸς ὁ Γεωργάκης μὲ πολὺ περισσοτέραν σοβαρότητα και ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀδελφὴν.

Ὁ Κωστάκης ἀφοῦ ἐδιάβασε περὶ τῶν ἀνασκαφῶν αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τοὺς Στύλους—και ὄχι Στήλας—τῶν Ὀλυμπίων, ἔφθασε και εἰς τὰς συνεισφοράς αἱ ὁποῖαι γίνονται διὰ τοὺς δυστυχημένους Θεσσαλοὺς ποὺ ἔπαθαν ἀπὸ τὴν πλημμύραν. ἄλλ' ἅμα ἀνέγνωσε δύο τρεῖς γραμμὰς, εἶνε κατακόκκινος ἀπὸ χαράν, και ἐμπήξῃ μίαν φωνήν:

— Τὸ ὄνομά μου! κύττα τὸ ὄνομά μου τυπωμένον!

Και ἡ Καλλιόπη ἤρχισε νὰ γελᾷ, νὰ γελᾷ. Τὸ εἰξευρεν ἡ πονηρὰ ὅτι ἦτο τυπωμένον ἐκεῖ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ της και δι' αὐτὸ τοῦ ἔδωκε ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐφημερίδα.

Ἀλλὰ διατί ἦτο τυπωμένον τὸ ὄνομά του;

Ἴδου διατί. Εἶνε τώρα πέντε ἡμέρη, ὁ διδάσκαλος τῶν τοῖς ὠμίλησε διὰ τὴν μεγάλην πλημμύραν ὅπου ἔγεινεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν· κατέβασεν ὁ Πηνεῖδς και ἐκρήμνισε σπήτια, ἐπῆρεν ἐπιπλα, ἐχάλασε χωράφια· τὸ νερὸν ἐμβῆκε μέσα εἰς τοὺς δρόμους ὡς ἀγριον θηρίον, και ἤθελε νὰ σκεπάσῃ τὰ σπήτια, νὰ πνίξῃ ὅσους ἦσαν μέσα· φαντασθῆτε τοὺς καυμένους· ἦσαν κλεισμένοι μέσα· τὸ νερὸν ἐβόιζεν ἀπ' ἑξῶ· ἐνόμιζες ὅτι ἦτο θάλασσα· ἐμβαινε ἀπὸ τὴν θύραν· ἐγέμιζε τὸ κάτω πάτωμα· οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες, τὰ παιδία ἀνέβαιναν εἰς τὸ παραπάνω πάτωμα, ἀνέ-



"ΚΥΤΤΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΤΥΠΩΜΕΝΟΝ!"

βαιναν εἰς τὴν στέγην, τρομασμένοι, φωνάζοντες μὲ σπαρακτικὰς κραυγὰς νὰ τοὺς βοηθήσουν . .

Και τὸ νερὸν τὰ κατέστρεφεν ὅλα, ὅλα· ὁ πατέρας ὁ ὁποῖος εἰργάσθη τριάντα χρόνους διὰ νὰ κερδίσῃ διὰ τὰ παιδία του, εἰς μίαν στιγμὴν τὰ ἔχανεν ὅλα· τὸ πλουσιόπαιδον ἐγένετο εἰς ἓν λεπτόν πτωχόπαιδον. Οἱ καυμένοι οἱ Θεσσαλοὶ οἱ ἀδελφοὶ μας, πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσωμεν, νὰ τοὺς βοηθήσωμεν!

Αὐτὰ τοῖς εἶπεν ὁ διδάσκαλος τῶν, ἀλλὰ τὰ εἶπε τόσον ὥραϊα ὥστε ὅλα τὰ παιδία ἐδάκρυσαν. Ἀπὸ ὅλους ὅμως περισσότερο ὁ Κωστάκης ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ εὐαίσθητος. Και ὅταν ὁ διδάσκαλος ἤνοιξε κατὰλογον διὰ νὰ προσφέρῃ ὅ,τι θέλει ὁ καθείς, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἰδικά του λεπτά, ὄχι νὰ ζητήσῃ ἐπίτηδες, ὁ Κωστάκης ἔδωκεν ὅλα ὅσα εἶχεν οἰκονομήσει, πέντε δραχμάς, και ὁ διδάσκαλος τὸν ἐβίλησε. Εἰς τὴν ἐφημερίδα δὲ ἐκείνην εἶχε δημοσιεύσει τὰ ὀνόματα

ὄλων τῶν παιδίων ὅσα ἔδωκαν διὰ τοὺς παθόντας ἀπὸ τὴν πλημμύραν...

Ὁ Κωστάκης, τὸ ἐκύτταζε τὸ ὄνομά του τυπωμένον καὶ ἦτο ὅλος χαρὰ ἔγελουσε, ἐπιδουσε, ἐχόρευε. Ὁ Γεωργάκης τὸν ἔβλεπε μὲ ἀπορίαν μὴ ἐννοῶν καλὰ καλὰ τί ἔτρεχε.

Ἀλλὰ ἡ Καλλιόπη ἔγεινε σοβαρά.

— Εὐχαριστήθηκες πολὺ πού εἶνε τὸ ὄνομά σου εἰς τὴν ἔφημερίδα; τοῦ εἶπε.

— ὦ! πολὺ.

— Πότε εὐχαριστήθηκες πειὸ πολὺ, ὅταν ἔδωκες τὰς πέντε δραχμὰς, ἢ τώρα πού εἶδες τὸ ὄνομά σου εἰς τὴν ἔφημερίδα;

— Τότε πού ἔδωκα τὰς πέντε δραχμὰς.

— Ἐλα λοιπὸν νὰ σέ φιλήσω; εἶπεν ἡ Καλλιόπη.

— Διατί;

Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ

Εἰς τὴν λύπην εἶνε βυθισμένη ἡ οἰκία τοῦ ἐμπόρου Φωτιάδου. Ὁ Φιλοποίμην, ὁ μεγαλειότερός του υἱός, παιδίον δέκα ἐτῶν, παρετήρησε ὅτι εἶνε κάμποσαι ἡμέραι ὅπου ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του κλείονται εἰς ἓν δωμάτιον καὶ κρυφομιλοῦν καταλυπημένοι, ὅτι ἡ μητέρα του ὅταν εἶνε μόνη κλαίει, ὅτι ὁ πατέρας του σκυμμένος κάθε ἡμέραν εἰς τὰ κατὰστικὰ του γράφει καὶ λογαριάζει ἀναστενάζων καὶ κινῶν μὲ ἀπελπισίαν τὴν κεφαλὴν του. Ὁ Φιλοποίμην λυπεῖται πολὺ καὶ δὲν παίζει πλέον καὶ δὲν γελά μὲ τὰ ἄλλα του μικρὰ ἀδελφία, τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ παραπονοῦνται ὅτι δὲν τ' ἀγαπᾷ πλέον.

Ἀλλ' ὁ Φιλοποίμην δὲν προσέχει διόλου εἰς τὰ ἀθῶα παράπονά των· ἐκεῖνος προσέχει νὰ μάθῃ τὴν μεγάλην δυστύχημα εὐρήκε τὸν πατέρα του· καὶ τὸ ἔμαθε, ἀπὸ μερικὰς λέξεις τὰς ὁποίας εἶπεν ὁ πατέρας του εἰς τὴν μητέρα του, λησμονήσας ἀπὸ τὴν λύπην του ὅτι ὁ Φιλοποίμην ἦτο μέσα εἰς τὸ δωμάτιον· ὁ Φιλοποίμην λοιπὸν ἔμαθεν ὅτι ὁ πατέρας του ἔπαθε μεγάλας ζημίας, ὅτι ἔχασεν ἐν ὀλόκληρον φορτίον σταρίδος διότι ἔπεσεν ἔξω τὸ καράβι εἰς τὸ ὅποιον τὸ εἶχε φορτωμένον, ὅτι ἓνας χρεώστης του πού τοῦ ἔχρεωστοῦσε δέκα χιλιάδες δραχμὰς ἔκαμε χρεωκοπίαν καὶ δὲν θὰ τοῦ δώσῃ πλέον τίποτε, ὅτι χρεωστῆς τριάντα χιλιάδες δραχμὰς εἰς τὸν μεγαλέμπορον Ἀργύρη, καὶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας τελειώνει τὸ συνάλλαγμα καὶ θὰ τὸν βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν ὅτι εἶνε εἰς ἀπελπιστικὴν κατάστασιν διότι ὅλοι ἔμαθαν τὰς ζημίας καὶ κανεὶς δὲν τὸν δανείζει πλέον, καὶ ὅτι τοῦ ἔρχεται νὰ τρελαθῇ διότι δὲν εἰξέυρει πῶς θὰ ζήσῃ τὰ παιδία του...

Ἀπὸ ὅλα μεγαλειότεραν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸν Φιλοποίμην ἡ φυλακὴ. Εἰς τὴν φυλακὴν νὰ τὸν

— Διότι εἶσαι καλὸ παιδί· διότι ἔχεις καλὴν καρδίαν καὶ κάμνεις τὴν καλωσύνην καὶ ὄχι διὰ τὴν ἐπιδειξίαν· διότι ἐχάρηκες ὄχι διότι θὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς ἔδωκες πέντε δραχμὰς διὰ τοὺς δυστυχεῖς Θεσσαλοὺς, ἀλλὰ μόνον διότι εἶδες πρῶτην φορὰν τυπωμένον τὸ ὄνομά σου.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κωστάκης, δι' αὐτὸ ἐχάρηκα· ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς ἔδωκα πέντε δραχμὰς· ἤθελα νὰ τὸ ξεύρω μόνος μου καὶ ὅταν θὰ κάμνω κανὲν καλὸν πάντα μόνος μου θὰ τὸ ξεύρω.

Καὶ ἐπλησίασε τὰ χεῖλη του εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀδελφῆς του καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ συγκίνησιν· ὁ Γεωργάκης ἀκόμη ἀπορεῖ πῶς ἀπὸ τὰ πηδημάτα καὶ τὸν χορὸν ὁ Κωστάκης ἔγεινεν εἰς μίαν στιγμὴν τόσον σοβαρός.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ὕπαγον τὸν πατέρα του! Ἐκεῖνος ὁ Ἀργύρης πού ἦτο τόσο πλούσιος, θὰ εἶχε τόσο σκληρότητα νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἀπὸ τὰ παιδία του, νὰ τὸν κλείσῃ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τὸν φυλάγουν ἀπ' ἔξω στρατιῶται μὲ τὸ τουφέκι εἰς τὸ χέρι;

— Μὰ δὲν τὸν παρακάλεσες καθόλου τὸν Ἀργύρη; εἶπεν ἐρωτήσῃ ἡ μητέρα του τὸν πατέρα του.

— Νὰ τὸν παρακαλέσω; εἶπε, τὸν εἶχα παρακαλέσει ἄλλοτε ἀλλὰ δὲν δέχεται· θέλει τὰ χρήματά του.

Ὁ Φιλοποίμην τὰ ἤκουε.

— Λοιπὸν ἂν θέλῃ ὁ Ἀργύρης δὲν θὰ πάθῃ τίποτε ὁ πατέρας, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του.

Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν ἐσχόλασε τὸ βράδυ, ἐπέστρεψε συλλογισμένος. Ὁ δρόμος του ἦτο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀργύρη. Ἀμα ἔφθασεν ἐμπρὸς εἰς αὐτήν, ἐστάθη μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ὡς νὰ ἐπῆρεν ἔξαφνα μίαν ἀπόρασιν ἠρώτησε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἓνα ὑπηρετὴν ἂν ἦτο ἐκεῖ ὁ κύριος Ἀργύρης.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς.

— Εἶνε μόνος; θέλω νὰ τοῦ εἰπῶ δύο λόγια.

Ὁ Ἀργύρης ἦτο μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἀφοῦ τοῦ εἶπαν ὅτι τὸν ζητεῖ ἓν παιδίον, εἶπε νὰ ἔμβῃ.

Ὁ Φιλοποίμην ἐμβῆκε ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ ἡ καρδία του ἐκτυποῦσε δυνατὰ τὸ στήθος του. Τοῦ εἶπε λυπητερά, λυπητερὰ μὲ τὴν παιδικὴν του φωνὴν εἰς ποῖαν κατάστασιν ἦσαν, ὅτι ὁ πατέρας του δὲν κοιμᾶται, ὅτι ἡ μητέρα του κλαίει καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ φανῇ καλός, νὰ λυπηθῇ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφία του πού δὲν θὰ ἔχουν πλέον κανένα εἰς τὸν κόσμον ἄμα τὸν βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν· τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ πατέρας του

δὲν εἶνε κακός, ὅτι θὰ τὰ πληρώσῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀρῆσῃ νὰ κερδίσῃ, διότι ἂν τὸν βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, πού θὰ τὰ εὐρῇ τότε τὰ χρήματα· καὶ ἐπνεύλαβε:

— Τί θὰ γείνη ἡ μητέρα μας; τί θὰ γείνωμε ἡμεῖς, λυπήσου μας, κύρ Ἀργύρη· στοχάσου πῶς θὰ τοῦ φαίνονταν τοῦ παιδιοῦ σας ὅταν ἐζοῦσε γὰ σέ βάλουν ἐσένα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐκεῖνο νὰ μὴν ἔχη κανένα εἰς τὸν κόσμον.

Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ὁ Ἀργύρης ἐσηκώθη μὲ ταραχὴν· ὁ Ἀργύρης εἶχεν ἐν παιδίον ἴσα μὲ τὸν Φιλοποίμην, τὸ ὅποιον τὸ ἀγαποῦσε ὡσὰν τρελλός, ἀλλὰ τοῦ εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ἑνὸς μηνὸς καὶ ὁ Ἀργύρης εἶχε σιχαθῆ πλέον τὸν κόσμον. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐμβῆκεν ὁ Φιλοποίμην τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ὅτι ὠμοίαζε μὲ τὸ παιδί του· καὶ ὅταν μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν τοῦ εἶπε νὰ φαντασθῇ πῶς θὰ τοῦ ἐφαίνονταν τοῦ παιδιοῦ ἂν ἦτο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἀνετριχίασε. ὦ! ἐπροτιμοῦσε ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ φθάσῃ τὸ παιδί του εἰς τέτοιαν κατάστασιν.

Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν παρετήρησε τὸν Φιλοποίμην μὲ πολὺν, πολὺν πόνον:

— Ἐλα ἐδῶ τοῦ λέγει μὲ φωνὴν σοβαράν.

Ὁ Φιλοποίμην ἐπλησίασε τρομαγμένος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ τοῦτο, φαίνεται, δὲν τὸν εὐχαριστεῖ πολὺ.

Προθὲς τὸν ἐρωτοῦσαν·

— Ἀλέκο, πῶς πηγαίνει τὸ σχολεῖον; Ἐμαθεὶς νὰ διαβάσῃ;

— Ὅχι.

— Ἀμὴ νὰ γράφῃς;

— Ὅχι.

— Μὰ τί κάνεις λοιπὸν ἐκεῖ πού πηγαίνεις;

— Ἐγὼ; νά! . . . περιμένω νὰ σχολίσωμεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστεράνου Ἀπόλλωνος.

— Πήγαινε νὰ εἰπῆς τοῦ πατέρα σου ὅτι τοῦ δίδω ὅσῃν προθεσμίαν θέλῃ.

Ὁ Φιλοποίμην ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του ἀπὸ τὴν χαρὰν δὲν εἶπε τίποτε.

— Καὶ τώρα φύγε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ἡ ὁποία ἔκαμε τὸν Φιλοποίμην νὰ φοβηθῇ.

Ὁ Φιλοποίμην δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἀφοῦ ἔκαμε τόσο μεγάλην καλωσύνην τὸν ἔδιωχνε μὲ τόσο βαρβαρότητα· ἀλλὰ μόλις ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του, τὸν ἤκουε τὸν Ἀργύρη νὰ κλαίῃ ὡς μωρὸν παιδίον.

— Ἀπὸ τὴν λύπην του μὲ διώχνει, εἶπε καὶ ἔτρεξε πρὸς τοὺς γονεῖς του.

Ὁ πατέρας του κατ' ἀρχὰς δὲν τὸ ἐπίστευσε· ἀλλ' ἄμα τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸν ἐπροσκάλεσε ὁ Ἀργύρης καὶ ἠλλαξαν τὸ συνάλλαγμα καὶ τοῦ ἔδωκε διορίαν δύο ἐτῶν δίγως τόκον, τὸν ἐφίλησε, τὸν ἐφίλησε, τὸν ἐφίλησε, ὅπως καὶ ἡ μητέρα του. Καὶ ἀπὸ τότε τὸν ἀγάπησαν περισσότερο, διότι ἔσωσεν τὴν οἰκογένειάν του.

Τώρα ὁ Φιλοποίμην δὲν εἶνε λυπημένος καὶ παίζει καὶ γελά μὲ τὰ μικρὰ ἀδελφία του καὶ αὐτὰ δὲν παραπονοῦνται πλέον ὅτι δὲν τ' ἀγαπᾷ.

ΑΙ-ΕΙ.

Μίαν ἡμέραν ἐξήταξε τὸν Τάκην ζυφολογίαν ἡ μαμά του, καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Ποῖον ζῦφον εἶνε ἐκεῖνο, ἐπὶ τῆς βίβλου τοῦ ὁποίου καθήμεθα;

— Ὁ Νικόλας! ἀπαντᾷ ὁ Τάκης μετὰ σοβαρότητος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα.

Ὁ Γεωργάκης ἔθετε τὰ παιγνιδία του εἰς ἓν μεγάλο κάμιστρον διὰ νὰ μὴ τὰ πειράζουσι οἱ ἀδελφοὶ του.

Τοῦτο ἐστενοχώρει τὴν μητέρα του:

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Γεωργάκη; θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ πετάξω τὸ πανερί ἀπὸ τὸ παράθυρον!

Καὶ ὁ Γεωργάκης μετὰ ἐτομότητος:

— Θὰ ἔμβω καὶ ἐγὼ μέσα, καὶ τότε ἂν θέλῃς πέταξέ το.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Γεωργάκη, Παύλου.



ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ἐπειδὴ εἰς τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ παρόντος ἔτους λήγει ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν θέλουν νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος, δηλαδή κατὰ τὸ 1884, παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, καθ' ὅσον μάλιστα τὴν 1 Φεβρουαρίου 1884 θὰ ἐκδοθῆ νέον ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» περιέχον ΤΡΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας συνεργάτιδος ΣΟΦΙΑΣ ΔΗΜΟΥ, κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, τὸ βιβλιόριον δὲ τοῦτο θὰ δωρησώμεν πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ὅσων τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1884 θὰ λάβωμεν πρὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου 1884.

Ἐπίσης εἰς τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου λήγει καὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»: ὥστε ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ καὶ διὰ τὸ δεύτερον αὐτῆς ἔτος, τὸ 1884, παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν ἡμῖν τοῦτο πέμπτον τὴν συνδρομὴν των.

Οἱ δύο τόμοι τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τοῦ 1884 θὰ ἀποτελεσθῶσιν: ὁ μὲν τῆς πρώτης ἐξαμηνίας ἀπὸ τὸ ὠραῖον καὶ διδακτικώτατον διὰ παιδία μυθιστόρημα Οἱ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ τῆς Εὐδοξίας Δουποῦη· ὁ δὲ τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας ἀπὸ τὸ χαριέστατον καὶ ὠφελιμώτατον βιβλίον τοῦ Αἰμίλιου Δεβῶ, τὸ ἐπιγραφόμενον Αἱ ΑΠΟΡΙΑΙ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΣΩΣΑΝΝΗΣ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

167. Ἑλληνοσύμφωνον. Ἡ — 'ου'ι'ή — ὕ'ω'ει — 'ο' — 'ου' — 'αι' — 'α'α'α'α' — 'α' — 'ά'η.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας.

168. Φωνηεντόλιπον. Τ' — π'λ'τ'μ'τ'ρ'ν — λ'ν — τ'ν — πρ'γμ'τ'ν — εἴ'ε — ' — χρ'ν'ς.

169. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ δεύτερόν μου μέρος ὅπου μένουσι τὰ πλοῖα καὶ τὸ σύνολόν μου πόλις τῆς Ἰταλίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρῆς Πεταλούδας.

170. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος, τὸ δεύτερόν μου ἄρθρον, τὸ τρίτον μου πόλις τῆς Γαλλίας καὶ τὸ σύνολόν μου πόλις μιᾶς νήσου τοῦ Ἰονίου Πελάγους.

Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Γ. Καραμπέτση.

171. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου ἀριθμὸς, τὸ σύνολόν μου ἐπιστήμη.

Ἐστὴν ὑπὸ Μαρίκας Τζανῆ.

172. Λεξιγραφος. Μὲ κεφαλὴν καὶ μὲ πόδας εἶμαι ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ἄνευ τούτων εἶμαι βασίλισσα.

Ἐστὴν ὑπὸ Παναγ. Γ. Σκόθου.

173. Λεξιγραφος. Εἶμαι ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς πατρίδος μου. Ἐὰν μοῦ ἀποκόψης τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλον ἀποτελῶ μέρος τοῦ προσώπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ὁρνέου Ράκ.

174. Ἀκροστοιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων πέντε λέξεων, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τινὸς τῆς Ἑλλάδος:

1. Ἀρχαῖος σοφὸς νομοθέτης. 2. Φωνὴ τετραπόδου. 3. Ἄνθος. 4. Κατοικία τῶν θεῶν τῶν Ἑλλήνων. 5. Νῆσος πρὸ τῆς ὁποίας ἐγένετο μεγάλη ναυμαχία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κύματος (1).

175. Ἐρώτησις. Ἐντὸς ὀρνιθοτροφείου τινὸς εὗρισκονται 50 χῆνες· μία ἐξ αὐτῶν εὐροῦσα ἀνοικτὴν τὴν θύραν ἐξῆλθε. Πόσαι χῆνες ἔμειναν εἰς τὸ ὀρνιθοτροφεῖον;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

176. Πρόβλημα. Ἐχῶ 63 φράγκα εἰς 18 νομίσματα τῶν 5 φράγκων καὶ τῶν 2 φράγκων. Πόσα ἔχω ἐκ τῶν μὲν καὶ πόσα ἐκ τῶν δέ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐσέμου Ἄνθους.

177. Λογοπαίγνιον. Ποῖα λέξις γράφεται μὲ τὸ χι; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς.

178. Λογοπαίγνιον. Ποῖος μένει νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὴν κοίτην του;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπινθήρος.

179. Λογοπαίγνιον. Αὐκὸς ἔτρωγε πόδα προβάτου, ὁ δὲ ποὺς ἦτον αἰγός. Πῶς συμβαίνει τοῦτο;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ραχοσυλλέκτου.

180. Γλωσσολύτης. Ποῖος εἴμπορεῖ νὰ προφέρῃ περισσότερας φοραὶς καὶ γρηγορώτερα τὴν ἐξῆς φράσιν:

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πολυγράφου.

ΛΥΣΕΙΣ

156. Αἱ ἀρεταὶ αὐξάνονται μὲ τὴν μάθησιν καὶ μὲ τὴν μελέτην. — 157. Λατρεία (Α, Τροία). — 158. Συ-κέα. —

159. Ὁ-μηρος. — 160. Μόχα, ὀκά. — 161. Ἰκαρία-Καρία. — 162. Πρωσσία-Ρωσσία-ωσία (ὀσία). — 163. Δέμβος-Δέ-σος. — 164. Ἡ λέξις μετὰ (με Τ). — 165. Ταῦρος. —

166. Φιλῶ τὰς Ἑλληνίδας.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἐντὸς τῶν Λευκῶν Αἰθῶν 5. — Ἀμαρυλλίς 10. — Ανατίλλουσα Σελήνη, 3. — Ἀνδρουλιδάκη, Κ. Γ. 6. — Ἀρίων, 8. — Αραγάτης Ἐμμ. Χ. 6. — Δουκὸν Ἰωάννα, 3. — Ἐδουάρδος ὁ Ὀμόλογητής, 10. — Ἐλαφρὸ Ἄκατος, 4. — Ἐλικωνιάς Παρθένος, 10. — Ἐρυθρὸν Ρόδον 8. — Εὐπλόκαμος Ἀδρ. 7. — Ζελοῦσας Ἰωάννης, 7. — Θεοχάρης: Ἐλευθέριος καὶ Σταῦρος Π. 6. — Καγκιάδῃ Ἰωάννα 10. — Καρδινάλιος Ῥισελιέ, 11. — Κόδροι, 11. — Κόλλα Κατίνα Χρ. 10. — Κορυδαλός, 10. — Λαζαρίδου Μαρίν, 3. — Λευκὴ Περιστερᾶ, 10. — Μιλῶς Λέων Μιχ. 8. — Μικὸς Κωνστ. Α. 2. — Μιχρὸ δουκισσα 9. — Μικρὰ Πεταλούδα, 8. — Μικρὰ Σουριανάτα. — Μικρὸς Πολωνός 8. — Μικροῦλα Τραλαλά, 8. — Μυρμηδῶν, 8. — Νεαρὸς Ἰππότης, 7. — Πιρία: — Οἰκονόμος Ἀλέξανδρος Ἄρ. 10. — Παναζή: Α. Β. 6. — Παπαδιαμαντόπουλος Κωνστ. Γ. 10. — Πάσσαρη Ἀλεξάνδρα 10. — Πιπύρα 3. — Ποιμενικὴ Φλογέρα, 7. — Πολίτης Κ. Ι. 7. — Ποσειδῶν, 3 καὶ 3. — Πρωτόπτερος Μελισσα, 4. — Σαρδέλλη Ἀγγελικὴ Ζ. 2. — Σιβίτη Μαρία καὶ Ἄντ. 4. — Σκόθος Παν. Ε. 8. — Σφοδρὸς Ἰ. Π. 11. — Τσαντζαμίνη, 3. — Τσάτσα Γελαστή, 9. — Τίσιος τοῦ Πελάγους 4. — Φαρρῆς Πλάτων Σ. 3.

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Εἰς ἓνα χωριὸν ἦτο μία μάμμη καὶ εἶχεν ἓν ἐγγονάκι.

Τὸ ἐγγονάκι ἦτο καλὸ καὶ τὸ ἀγαποῦσαν ὄλοι, ἀλλὰ πειδὸν πολὺ ἀπ' ὄλους τὸ ἀγαποῦσεν ἡ μάμμη του.

Τοῦ ἄλειβε μέλι τὴν φέτα του, τοῦ εἶχε κρυμμένα καρύδια καὶ τοῦ δίνε· ἀλλ' ὅσο τὸ ἐχάιδευε ἡ μάμμη του τόσο καλλίτερο ἐγίνετο τὸ ἐγγονάκι· δὲν ἦτο σὰν μερικὰ παιδιὰ ποὺ ὄσο τὰ χαϊδεύουν τόσο χειρότερα γίνονται. Δι' αὐτὸ ὅταν ἐπλησίαζαν τὰ Χριστούγεννα, τοῦ εἶπεν ἡ μάμμη:

— Μανωλάκη, μεθ' αὐριο θὰ πᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ κοινωνήσης, ἔλα νὰ σὲ λούσω, παιδί μου. Ὁ Μανωλάκης χωρὶς μούτρα καὶ μουρμούραις ἐπῆγε καὶ τὸν ἔλουσε.

— Μανωλάκη, μεθ' αὐριο ἔχεις καὶ τὴν γιορτὴ σου ἔλα νὰ σοῦ κόψω τὰ μαλλιά σου!

Ὁ Μανωλάκης ἐκάθησε εἰς ἓνα σκαμνὶ καὶ ἡ μάμμη ἤρχισε νὰ τοῦ κόβῃ τὰ μαλλιά. Μὰ ἡ μάμμη ἦτο γρη῏α καὶ τὰ χέρια τῆς ἔτρεμαν.

— Νὰ μὴ γλυστρήσῃ τὸ φαλίδι καὶ τοῦ κόψῃ βαθειὰ τὰ μαλλιάκια του! λέγει μὲ τὸν

νοῦν τῆς ἡ μάμμη· καὶ εἰς τὴν στιγμὴν παίρνει μιᾶν ξυλίνην γαβάθαν τὴν βάζει ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἐγγόνου τῆς καὶ τοῦ κόβει τριγύρω τὰ τσουλούφια.

Ὁ Μανωλάκης συλλογίζεται ὅτι θὰ βάλῃ τὰ καλά του καὶ θὰ πάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν νύκτα— ὅπως πέρυσι, καὶ ἔπειτα ὅταν γυρίσουν θὰ φάγουν κρέας ἔπειτα ἀπὸ τὸσον καιρὸν ποὺ νηστεύουν.

Ἡ δὲ μάμμη ἐνῶ μὲ τὸ ἓνα τῆς χέρι κρατεῖ τὸ ψαλίδι καὶ μὲ τάλλο τὴν γαβάθην ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του, χαμογελαῖ ἀπὸ ἀγάπην εἰς τὸ καλὸν ἐγγονάκι τῆς.

Μεθαύριον ὅταν ὁ Μανωλάκης μεγαλώσῃ καὶ γείνη καλὸς καὶ πλούσιος, θὰ θυμᾶται μὲ συγκίνησιν πῶς τοῦ ἔκοβε τὰ μαλλάκια του ἢ μάμμη του καὶ θὰ τὴν περιποιῆται πού θὰ εἶνε πλέον γραῖα, καὶ θὰ τῆς κάμνη ὠραία δῶρα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ *

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ ΦΑΕΘΩΝ

Ἡ ἐπιούσα Κυριακὴ ὑπῆρξεν ἡμέρα πανηγυρικὴ διὰ τὰ παιδιά. Ἄμα ἐγράφαξεν, ἦσαν ὅλα ἐπὶ ποδός, καὶ πολλὰ ὠμιλοῦν ἄνω καὶ κάτω περὶ Ἀθηναίων, ὅτε προσελθὼν ὁ πατήρ:

— Ὡρα λοιπὸν, εἶπε, τῆς ἐκκλησίας.

Αἱ ὀμίλῳι ἀμέσως ἔπαυσαν, καὶ πάντα τὸν ἡκολούθησαν ἄνευ παρατηρήσεως, διότι εἶχον μάθει ὅτι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ εὐσέβεια. Εἰς τὴν ἀπόλυσιν δὲ τῆς ἐκκλησίας, ἐξερχόμενα, εἶδον, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν, δύο ἀμάξας νὰ περιμένωσιν εἰς τὴν θύραν, ἐπήδησαν εἰς αὐτάς καὶ γελῶντα, φλυαροῦντα, ψάλλοντα, ἐνίοτε τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀκροώμενα, μετέβησαν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἐκεῖ ἔμειναν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐπεσεκέσθησαν, πλὴν τοῦ τόπου τῆς ἀνασκαφῆς, καὶ τὸ Θησεῖον, καὶ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ Θέατρα, καὶ ἄλλα περίεργα σημεῖα, καὶ ὁ πατήρ πολλὰ τοῖς ἐξήγει. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπρόκειτο πολλὰ νὰ ἴδωσιν εἰς ὀλίγον καιρὸν, διὰ τοῦτο πολλάκις τοῖς ἔλεγε:

— Ταῦτα πρὸς τὸ παρόν, τὰ περισσότερα ἄλλοτε.

Τὴν νύκτα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὠνειρεύοντο στύλους καὶ ναοὺς καὶ ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὰ μαθήματα, ὅταν συνῆλθον εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ὄλος ὁ λόγος ἦτον περὶ τοῦ τί εἶδον, τί ἤκουσαν, πῶς ἐπῆγον καὶ πῶς ἐπέστρεψαν.

— Ὅτε ἐπηγαίνομεν, ἔλεγεν ὁ εἶς, ὁ πατήρ μᾶς ἔδειξε τοὺς Κήπους ὅπου ἦτον ὁ Ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

— Καὶ εἰς ἡμᾶς, ἔλεγον οἱ ἄλλοι, ἔδειξεν ἡ μήτηρ τὸ μοιαστήριον, ὅπου μᾶς εἶπεν ὅτι ἦτο ἄλλοτε ναὸς Ἡρακλέους.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἡρακλῆν δὲν ἔχω εἰς τὸν κατάλογόν μου.

ΚΛΕΩΝ. (μ. εἰδιῶν). Οὐτ' ἐγὼ εἰς τὸν ἐδικόν μου. Ὁ πατήρ δὲν μᾶς εἶπε τίποτε περὶ αὐτοῦ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. Ὅχι. Ἡ μήτηρ μου ὅμως ὑπεσχέθη νὰ μᾶς δώσῃ ν' ἀναγνώσωμεν ἐν ὠραίῳ παραμύθιον περὶ αὐτοῦ (*).

(* Κλέωνος Ρ. Παγκυβῆ Ἑλληνικὰ παραμύθια: Ἡρακλῆς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Τί λαμπρὰ ἦτον ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν σελήνην!

ΖΩΗ. Λαμπροτέρα θὰ ἦτον ἂν εἰς τὸν Κύριον Ἀλέξανδρον δὲν εἶχεν ἔλθει ἡ ἰδέα νὰ λύσῃ τοὺς χαλινούς, καὶ νὰ μᾶς κάμνη νὰ πηδῶμεν εἰς πᾶσαν πέτραν, καὶ νὰ κινδυνεύωμεν ν' ἀναποδογυρίσωμεν εἰς ὅλα τὰ χανδάκια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Ὡ, τὴν δειλὴν! Ἐγὼ ὠδήγησα ἄριστα ἡ Κυρία ὅμως ἔτρεμεν ὅλη.

ΠΑΤΗΡ. Μεγάλην ἀνδρείαν τῷ ὄντι δὲν ἔδειξεν ἡ Ζωὴ, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ἂν δὲν ἐβοήθει ὁ ἀμαξηλάτης, δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ μᾶς ἔκαμνε νὰ ἔχωμεν τὴν τύχην τοῦ Φαέθοντος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Τοῦ Φαέθοντος; ποίου Φαέθοντος;

ΠΑΤΗΡ. Πῶς; δὲν ἤξεύρετε ποῖος ἦτον ὁ Φαέθων;

ΟΔΑ. Ὅχι, δὲν ἤξεύρομεν, δὲν ἤξεύρομεν.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ;

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Εἰπέ, εἰπέ. Ἴδου καθήμεθα καὶ ἀκούομεν.

Καὶ ἐκάθησαν ὅλα περίξ του, διότι ἤξευρον ὅτι οὕτω συνήθιζεν ὁ πατήρ νὰ εἰσαγῇ πολλάκις τὰς διηγήσεις του ἐκ τῶν συνδιαλέξεων ἀφορμὴν λαμβάνων.

Ἦρχισε δὲ ὡς ἔπεται, διακοπτόμενος πολλάκις ὑπὸ τῶν παιδιῶν ὅτε τῷ ἐζήτουν ἐξηγήσεις τῶν λέξεων ὅσας δὲν ἐνόουν. Ἀλλὰ τὰς διακοπὰς ταύτας κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν:

« Μίαν φορὰν, εἰς ἀρχαιοτάτους καιροὺς, ἑκατοκοῦσεν εἰς ἀγνωστὸν τινα καὶ βαθεῖαν κοιλάδα, ἐντὸς συσκότου ἄλλους δαφνῶν, ἀφιερωμένους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, γυνὴ ὠραία καὶ νέα, ὀνομαζομένη Κλυμένη. Ἀπέφυγε δ' αὐτὴ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ καθ' ἡμέραν, εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, συνέλεγεν ἄνθη, καὶ ἐστεφάνου τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπειτα δὲ ὅλον τῆς τὸν καιρὸν ἐξώδευεν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τριῶν θυγατέρων τῆς, καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅστις ὀνομάζετο Φαέθων.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Ἄ!

ΠΑΤΗΡ. Τὸ παιδίον ἦτον σπανίας ὠραιότητος, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν γαλανοὶ ὡς τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἡ κόμη του ἦτον ξανθὴ καὶ ἐχρῴσιζε, καὶ

* Συνέχεια ἴδε σελ. 164.

ὅταν ἐμειδία, ἔλεγε ἐγράφαξεν ἡ ἀνατολή. Ἡ ἀγάπη τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του πρὸς αὐτὸν ἦτον λατρεία. Ἀλλὰ καὶ εὐφυῖαν καὶ καλὴν θέλησιν εἶχεν ὁ μικρὸς Φαέθων, καὶ ὅ,τι τῷ ἐδίδασκον ἢ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ του, τὸ ἐμάνθανεν εὐκόλως καὶ προθυμότερα.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. Τῷ ἔλεγε καὶ παραμύθια ἢ μήτηρτου; ΠΑΤΗΡ. Πιστεύω ὅτι τῷ ἔλεγε, διότι ἤξευρε πάντοτε τὰ μαθήματά του. Καὶ εἰς τὴν ἀνδρείαν δὲ καὶ εἰς τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος ἐξαισίως ἐπέδιδε, καὶ ὅλοι οἱ ὀμηλικῆς του τῶν περίξ κοιλάδων τὸν ἐθεώρουν κατὰ πάντα ἀνώτερον τῶν. Ἀλλὰ τοῦτο εἶχε καὶ τὸ κακὸν του μέρος, ὅτι συνηθίσας εἰς τοὺς ἐπαίνοους, ἀπώλεσε τὴν μετριοφροσύνην, ἥτις εἶναι τῶν προτερημάτων ὁ στολισμὸς, καὶ ἐγένετο οἰηματίας.

ΚΛΕΩΝ. Τί εἶνε οἰηματίας; ΠΑΤΗΡ. Ὅστις φαντάζεται ὅτι κατὶ εἶναι, ὅτι ὅλα τὰ ἤξεύρει.

ΑΙΜΥΛΙΑ, ΑΛΕΞ., ΚΛΕΩΝ. Ὡραία λέξις. Οἰηματίας!

ΠΑΤΗΡ. Τὸ κακὸν δὲ ἦτον ὅτι οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε αἱ ἀδελφαὶ του συνετέλουν πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν φιλαυτίαν του, διότι ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀγάπης τὸν ἐβλαπτεν ἀντὶ νὰ τὸν ὠφελῇ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. Καὶ ὁ πατήρ του τί ἔλεγε;

ΠΑΤΗΡ. Πατέρα δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτε, οὐδ' ἤκουσε νὰ γίνῃ ποτὲ λόγος περὶ τοῦ πατρὸς του. Μόνον ἀπαξ, ὅταν ἡ μήτηρ τῷ ἐδίδασκεν ὅτι πατήρ τοῦ Διὸς ἦτον ὁ Κρόνος, καὶ πατήρ τοῦ Κρόνου ὁ Οὐρανός, ἡρώτησεν αἴφνης ὁ μικρὸς Φαέθων.

— Καὶ ἐδικὸς μου πατήρ ποῖος εἶναι;

Ἀλλ' ἡ Κλυμένη, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ ἔχουσα πλήρεις δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς, τὸν ἔφερεν ἐμπρὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἔπραττεν εἰς ὅλας τὰς δυσκόλους περιστάσεις τῆς ζωῆς τῆς καὶ γονατίσασα μετ' αὐτοῦ τῷ εἶπε.

— Προσευχήθητι καὶ τὴν ἐρώτησιν ταύτην ποτὲ πλεον μὴ τὴν ἐπαναλάβῃς.

Ὁ Φαέθων ἦν συνηθισμένος νὰ προσεύχεται ἐμπρὸς τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἀγάλματος, εἰς οὗ τὴν μορφήν ἔλαμπε θεῖα καλλονὴ καὶ μεγαλειότης. Ἐμπρὸς αὐτοῦ λοιπὸν ὑπεσχέθη ὅ,τι ἡ μήτηρ του τῷ ἐζήτει, καὶ ἐτήρησε τὸν λόγον του, ἂν καὶ ἡ περιέργειά τὸν ἐτίεζε.

Μετὰ τινα ἔτη οἱ κάτοικοι τῶν περίξ χωρῶν εἶχον μεγάλην πανηγυριν, καὶ ἀγῶνας εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ.

ΕΛΕΝΗ. Ἀγῶνας; δηλαδῆ;

ΚΛΕΩΝ. Δηλαδῆ ἔτρεχον, ἐπάλαιον, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ὁ νικητὴς ἐβραβεύετο.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Δὲν μᾶς εἶπες, πάτερ, μίαν ἡμέραν ὅτι αὐτὰ ἐγένοντο εἰς τὴν Ὀλυμπίαν;

ΠΑΤΗΡ. Πολὺ καλῶς τὸ ἐνθυμεῖσαι. Εἰς τὴν

Ὀλυμπίαν ὅμως ἤρχισαν πολὺ μετὰ ταῦτα. Τότε λοιπὸν συνέρρευσαν οἱ ἀξιώτεροι νέοι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ συνηγωνίσθησαν καὶ ὅστις ὑπερίσχυεν ἐλάμβανεν στέφανον, ἐπηνεῖτο, ἐχειροκροτεῖτο καὶ εὐτυχῆς ἐλογίζοντο οἱ γονεῖς οἵτινες τὸν ἐγέννησαν. Μεταξὺ ὅλων τῶν ἀγῶνων λαμπρότεροι ἐθεωροῦντο οἱ ἵπτικοί, καὶ τὸ πλῆθος ὅλον ἦτον βέβαιον ὅτι τὸ βραβεῖον θὰ λάβῃ εἰς Θεσσαλός, ὅστις ἐκάθητο ὑπερήφανος εἰς τὸν μέγιστον καὶ ὠραιότατον ὅλων τῶν ἵππων, καὶ ἐφαίνετο ἔχων μεγάλην ἐπιτηδειότητα νὰ τὸν διοικῇ. Καὶ τῷ ὄντι, ὅταν ἤρχισαν νὰ τρέχωσιν, αὐτὸς ἐτινάχθη ὅλων ἐμπρὸς ὁ δὲ Φαέθων, ὅστις καὶ αὐτὸς ἠγωνίζετο μετὰ τῶν ἵππέων, ἔμεινε μακρὰν ὀπίσω, ἀναβαίνων ἵππον, ὅστις ἐφαίνετο ἀγριὸς καὶ νευρώδης, ἀλλ' ἦτο μικρὸς καὶ ὀλίγον ἐπιδεικτικὸς. Ἀλλ' ὅτε δὲν ἀπέιχον πλέον πολὺ τοῦ τέρματος, ἐπληξεν διὰ μιᾶς διὰ τῶν περηνιστήρων τὸν ἵππον του, ὅστις, διότι δὲν ἦτον ὡς οἱ ἄλλοι ἐξηγνημένος, ἐπήδησε μέγιστον πῆδημα, καὶ τρέχων εἰς ἀστραπή, ἔφθασε πρὸ τοῦ Θεσσαλοῦ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Εὐγε! Εὐγε!

ΠΑΤΗΡ. Οὕτως ἐφώναζον καὶ αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν ὅτε ἐφάνη εἰς τὰς ὄψεις ὅλων ὁ νεανίας ὠραῖος καὶ φέρων τῆς νίκης τὸν στέφανον.

Μετὰ τὸ ἵπποδρόμιον δ' ἤρχισεν ἡ ἀμαξοδρομία, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ εἶδε τὸ πλῆθος τὸν Φαέθοντα, ὃν ἐνόμιζον ἀπαυδήσαντα ἐκ τῆς πρώτης νίκης, παραταχθέντα καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. Οἱ ἵπποι του ἦσαν τέσσαρες, ξανθοὶ καὶ τόσον θυμοειδεῖς καὶ ἀνυπόμονοι ὥστε οἱ θεαταὶ ἐπίστευον ὅτι κατὰ πρῶτον τότε ἐξεύχθησαν εἰς ἄρμα, καὶ ἐφοβοῦντο τὰ ἔσχατα διὰ τὸν Φαέθοντα. Ἀλλ' ὡς τὸ σύνθημα ἐδόθη, τοὺς ἤγγισεν ἐλαφρῶς διὰ τῆς μᾶστιγος, τοὺς προῦκάλεσε διὰ γλυκείας φωνῆς, καὶ οἱ ἵπποι ὤρμησαν ὡς βέλος ἐμπρὸς. Θαυμασία δὲ ἦτον ἡ ἀνεσις καὶ ἡ ἐπιδειξιότης μεθ' ἧς διηθῦνε τὰς ἡνίας, ἀπέφυγε τὰ πρόσκόμματα, ἔκοπτε τὴν ὁδὸν τῶν ἀνταγωνιστῶν του, σοφοὺς ἐλιγμοὺς ἐκτελῶν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν τέρμα διὰ στιβαρᾶς χειρὸς ἀνεγατίσε τοὺς ἵππους, ἀπεπήδησε τοῦ ἁρματος, καὶ ἔρριψε τὰς ἡνίας εἰς τὸν ἵπποκόμην, πρὶν ἢ ἀφίχθωσιν οἱ ἄλλοι. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν θεατῶν ὅρα δὲν ἐγνωρίζεν, αἱ εὐφημίαι τῶν ἔφθανον μέχρι οὐρανοῦ, καὶ ὅλαι αἱ χεῖρες πρὸς αὐτὸν ἐξετείνοντο καὶ τῷ ἔρριπτον στεφάνους.

Ὁ ἥλιος πρὸ μικροῦ εἶχε ὄψει εἰς τὸν ὄριζοντα, καὶ συναῖσας ὅσους ἐδυνήθη στεφάνους ὁ Φαέθων, ἔπευδε πρὸς τὴν μητέρα του ἵνα καταθέσῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς κόλπους τῆς, ὅτε ὑπὲρ ὅλας τὰς φωνὰς ἤκουε μίαν ἠτις τῷ ἔλεγεν εὐγε καὶ αὐτῇ, ἀλλὰ τόσον γλυκεῖαν, ὡς ἂν ἦτον μέλος κιθάρας, τόσον σιγαλὴν ὡς ἂν ἦτον ψιθυρισμὸς, ἀλλὰ συγχρόνως τόσον ἔντονον, ὥστε ὑπὲρ ὅλας τὰς ἄλλας ἤχει εἰς τὴν καρδίαν του. Ἀναβλέψας δὲ εἶδεν ἐμπρὸς τοῦ ἀνδρα

ὅστις τῷ ἐφάνη ὡραῖος, ὡς ἦτον τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ πλήρης ζωῆς, χρυσοκόμης καὶ γαλανός.

— Εὐγε ὁ Φαέθων ὁ υἱὸς τῆς Κλυμένης! ἐπανελάθεν ὁ ξένος μειδιῶν, καὶ τὸ μειδιάματό του ἐκεῖνο ἐλαμψεν ἐντὸς τοῦ Φαέθοντος ὡς ἂν ἦτον φῶς ἡμέρας ἐαρινῆς.

— Καὶ πῶς με γνωρίζεις; εἶπεν ὁ Φαέθων μετὰ δειλίας ὀμοῦ καὶ χαρᾶς.

— Σὲ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, διότι εἶμαι ὁ πατήρ σου.

— Ὁ πατήρ μου! Ὁ πατήρ μου! ἀνέκραξεν ὁ νέος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἄν εἶσαι ὁ πατήρ μου, ἐλθέ λοιπὸν εἰς τὴν μητέρα μου, ἦτις κλαίει τόσο καιρὸν διότι εἶσαι μακρὰν τῆς. Ἀλλὰ πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ὁ πατήρ σου εἶμαι, φίλτατε Φαέθων, εἶπεν αὐτός, καὶ ὀνομάζομαι Ἀπόλλων.

— Ἀπόλλων, ὁ Θεὸς ὁ πανίσχυρος, ὁ Θεὸς τῆς λατρείας ἡμῶν! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας κυριεύμενος ὑπὸ τρόμου, καὶ ὑπ' ἀνεκφράστου αἰσθημάτων ἡδονῆς ἐνταύτῃ, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Θερμότης δὲ ἀσυνήθης ἐχύθη εἰς τὰς φλέβας του καὶ σφοδρῶς ἐπαλλεν ἡ καρδιά του.

— Καὶ εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὸν υἱόν μου, εἶπεν ὁ Ἀπόλλων. Εἶδα τὰς νίκας σου, καὶ εἰξεύρω τί ἀξίζουσιν: Εἶμαι καὶ ἐγὼ διφρηλάτης. Ὁδηγῶ τὸν δίφρον τοῦ ἡλίου εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ ζήτησόν μοι ὅ,τι θέλεις. Naί, εἶμαι Θεὸς πανίσχυρος, καὶ ὅ,τι ζητήσης σοὶ ὑπόσχομαι νὰ τὸ ἔχῃς.

— Ὅ,τι σοὶ ζητήσω; μοὶ ὑπόσχεσαι νὰ μοὶ κάμῃς ὅποιαν χάριν σοὶ ζητήσω; ἀνέκραξε περιχαρῆς ὁ Φαέθων. Τῷ ὄντι μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Σοὶ τὸ ὀμνύω, μὰ τὴν Στύγα, εἶπεν ὁ Ἀπόλλων.

— Ὡ! ἐν μόνον σοὶ ζητῶ, εἶπε μεθ' ἱκετικῆς φωνῆς ὁ νεανίας. Ἄφες με μίαν μόνον ἡμέραν νὰ ὀδηγήσω τὸν δίφρον σου εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων ἀφῆκε μεγάλην τρόμου κραυγὴν. Ἄφρον, εἶπεν, ἄφρον, τί ζητεῖς; Ὅχι τοῦτο. Ζήτησον ὅ,τι ἄλλο θέλεις. Μὴ ζητεῖς τοῦτο.

— Μοὶ ἀρνεῖσαι λοιπὸν ἀφοῦ μοὶ ὑπεσχέθης; εἶπεν ὁ Φαέθων θλιβόμενος.

— Ζητεῖς τὸν κίνδυνον, ζητεῖς τὸν θάνατον. Ἄλλ' ὄχι, δὲν σοὶ ἀρνοῦμαι· δὲν ἠμπορῶ νὰ σοὶ ἀρνηθῶ. Ἄλλ' ἐλθέ. Πρέπει νὰ ὑπάγωμεν πρὸς τὴν μητέρα σου.

Ὅρια δὲν εἶχεν ἡ εὐτυχία τῆς Κλυμένης ὅταν εἶδεν αἴφνης ἐμπρὸς τῆς τὸν Ἀπόλλωνα, οὐ ἔστερεῖτο πρὸ τόσο καιροῦ, διότι κατοικία αὐτοῦ ἦτον ὁ οὐρανός. Μετὰ μεγίστης δὲ χαρᾶς ἤκουσε καὶ τὸν Φαέθοντα διηγούμενον περὶ τῶν θριάμβων του. Κατωτέρα δὲ τῆς ἰδικῆς τῆς δὲν ἦτον καὶ τῶν θυγατέρων τῆς ἡγάλλιαισιν διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πατρὸς τῶν καὶ διὰ τὰς νίκας τοῦ ἀδελφοῦ τῶν.

Ἀλλὰ τὰ πάντα ἤλλαξαν μορφήν ὅταν ὁ Ἀπόλλων· — Κλυμένη, εἶπεν· ὡς μήτηρ ὑπακούεσαι ὑπὸ τοῦ νεανίσκου τούτου. Εἶπέ τῷ νὰ μὴ ἐπιμένῃ νὰ μοὶ ζητῇ ὅ,τι μοὶ ἐζήτησε.

— Ὅχι, μήτηρ, μὴ τὸν ἀκούῃς, ἀνέκραξεν ὁ Φαέθων. Μ' ὑπεσχέθη νὰ μοὶ δώσῃ ὅ,τι τῷ ζητήσω. Ἐζήτησάν νὰ ὀδηγήσω καὶ ἐγὼ μίαν μόνον ἡμέραν τὴν ἄμαξάν του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ δὲν θέλει νὰ με ἀφήσῃ.

— Τὸν ὄλεθρόν σου, ἀλόγιστε, ἀπεκρίθη μετὰ περιπαθείας ὁ Ἀπόλλων, τὴν καταστροφὴν σου ζητεῖς. Ἡξεύρεις τί εἶναι οἱ ἵπποι μου, οὐς ζητεῖς νὰ δαμάσῃς; Ζήτησον ἐπίσης νὰ ἠμιοχῆσῃς τὴν βροντὴν καὶ τὸν κεραυνόν.

— Φίλτατε Φαέθων, ἀνεφώνησε τρέμουσα ἡ μήτηρ του, ἄπεχε τῶν τοιούτων φαντασιῶν. Ἄν δυστύχημα σοὶ συμβῇ, ἤξευρε ὅτι με φονεύεις.

Ὅμοιως δὲ καὶ αἱ ἀδελφαὶ του τὸν ἐλάμβανον εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν καὶ τὸν παρεκάλουν. Ἄλλ' ἐκεῖνος γελῶν ὑπεροπτικῶς,

— Φοβεῖσθε, ἔλεγε, διότι δὲν με εἶδατε εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε οἱ ἵπποι τοῦ πατρὸς μου, ἵπποι εἶναι πάντοτε, καὶ θὰ ἰδοῦν ἂν ἠμπορῶ νὰ τοὺς δαμάσω.

— Νεανίσκε, νεανίσκε, εἶπεν ὁ Ἀπόλλων, ἡ ὑπεροψία εἶνε μέγα ἀμάρτημα, ἀμάρτημα πολλάκις θανάσιμον.

— Ἄλλ' ἀρνήθητι τὸ ἄφρον ζήτημά του, εἶπεν ἡ Κλυμένη πρὸς τὸν Θεόν. Ὅτε ὑπεσχέθης, δὲν εἰξευρες τί θὰ σοὶ ζητήσῃ.

— Τοῦτο δυστυχῶς δὲν δύναμαι, εἶπεν ὁ Ἀπόλλων. Ὡμωσα κατὰ τῆς Στυγός, καὶ ὁ φοβερός αὐτὸς ὄρκος παρὰ τοῖς Θεοῖς δὲν ἀναιρεῖται.

ΖΩΗ. Κατὰ τῆς Στυγός; Τί δηλοῖ τοῦτο;

ΠΑΤΗΡ. Δὲν ἤξευρετε τί εἶναι ἡ Στύς;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ. Naί, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας.

ΠΑΤΗΡ. Μάλιστα. Ἀλλὰ τὸ μέρος ὅπου ῥεεῖ ὁ ποταμὸς ἐκεῖνος εἶναι τόσο ἄγριον, ἀπρόσιτον, καὶ κρημνωδές, καὶ τὸ ὕδωρ του εἶναι τὰ σπῆλαια, ὅπου κατὰ πρῶτον συνάγεται, τόσο σκοτεινόν, ὥστε αἱ ἀρχαῖοι τὸν ἔλεγον ποταμὸν τοῦ ἄδου, καὶ ἐφρόνουν ὅτι εἰς αὐτὸν ὤμνουν οἱ Θεοί.

Ὅτε λοιπὸν ἡ δυστυχῆς Κλυμένη ἤκουσε ταῦτα, παρεδόθη εἰς ὄλην τὴν ἀπελπισίαν τῆς, καὶ μόλις κατάρθρωσεν ὁ Ἀπόλλων νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὀλίγον, ὑποσχεθεὶς ὅτι θέλει ὀδηγήσει καὶ διατάξει τὸν υἱόν του πῶς νὰ πράξῃ ἵνα ἀποφύγῃ πᾶν δυστύχημα.

Μετὰ νέας λοιπὸν ἐπίσης ματαίας προσπάθειάς του νὰ μεταπεισῶσι τὸν ἰσχυρογνώμονα, παραλαβὼν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅπου τὸν ἔφερον ἐν ἀκαρεῖ, ὡς διὰ τηλεγράφου, διότι οὕτως ὠδοιπόρουν οἱ Θεοί. Ἐκεῖ δὲ τὸν ὠδήγησεν ἀμέσως εἰς τὸ ἵπποστάσιόν του, στίλβον ὄλον ἐκ

χρυσοῦ καὶ διάλιθον, ὅπου τέσσαρες χιῶνος λευκοτέροι ἵπποι, σκάπτοντες τὸ ἔδαφος δι' ἀργυρῶν ὀπλῶν, ἔτρωγον χρυσὴν κριθὴν εἰς ἀργυρὰς φάντας, καὶ εἰς κρυσταλλίνοισι κάδουσι ἐπιπνον νέκταρ, τὸ ποτὸν τῶν Θεῶν. Ἴπποκόμοι δ' αὐτῶν ἦσαν εἰκοσιτέσσαρες νέαι παρθένοι, αἱ Ὡραι, δώδεκα αἱ τῆς νυκτός, μελανὰ ἐνδεδυμέναι, καὶ δώδεκα λευκοφόροι, αἱ τῆς ἡμέρας.

Τότε δ' ἐδίδαξεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν υἱόν του, πῶς ἡμέρως νὰ προσφωνῇ τοὺς ἵππους πῶς νὰ τοὺς ψηλασῇ χωρὶς νὰ τοὺς πλήττῃ διὰ τῆς χρυσῆς μάστιγος, νὰ τοὺς ὀδηγῇ ἀλλὰ νὰ μὴ τοὺς παροξύνῃ, πῶς νὰ κρατῇ τὰς ἡνίας, χωρὶς οὐτε νὰ τὰς τείνῃ οὔτε νὰ τὰς χαλαρᾷ, καὶ ἀφοῦ ἄλλα ὠφέλιμα τῷ παρῆγγελε, τὸν ἐνουθέτησε διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀνοήτου τοῦ ἀποφάσεως, ἀλλὰ καὶ πάλιν χωρὶς νὰ τὸν πείσῃ.

— Καιρὸς λοιπὸν, εἶπε.

Καὶ τῷ ἔδειξε τὰς ὥρας τῆς νυκτός, αἵτινες εἶχον στρέψει τὰ νῦτα σιωπηλῶς, καὶ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας αἵτινες μειδιῶσαι καὶ ἐλαφρῶς ἰδρῶνται ἐπλησίαζον, καὶ ἔλυον τοὺς τέσσαρας λευκοὺς ἵππους ἐξευγμένους εἰς δίφρον κατὰ χρυσόν, ὃν ἐκάλυπτον μύριοι καὶ μύριοι ἀκτινοβολοῦντες ἀδάμαντες. Ὁ Φαέθων ἐθαμβώθη τὸ κατ' ἀρχὰς· ἀλλ' εὐθὺς πάλιν θάρρος λαβὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸν δίφρον, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἀγαθὴ τύχη! τῷ εἶπε. Προσοχὴν, ἡρεμίαν πνεύματος καὶ περισκεψίν!

Τότε προχώρησε νεάνις φαιδρά, ἔχουσα ῥόδων πλήρεις τὰς χεῖρας, ἠνέφξε διὰ χρυσοῦ κλειδίου τὴν πύλην τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐσκόρπισε τὰ ῥόδα εἰς τὸ κατώφλιον. Τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Ἀπόλλων προσεφώνησε τοὺς ἵππους, καὶ αὐτοὶ ἐκινήθησαν.

Κατ' ἀρχὰς ἐβάδιζον βῆμα βραδύ διότι ἡ ἀνοδος ἦτον ἀπότομος. Ἀλλὰ τοῦτο ἐστενοχώρει τὸν τολμητῆρα, ὅστις, ἐνθυμούμενος τὰ ἵπποδρόμια, ἐκραύγαζεν «ἐμπρὸς λοιπὸν», καὶ ἐκτύπα διὰ τῆς μάστιγος τὸν ἀέρα. Εἰς τὴν ξένην δὲ ταύτην φωνήν, εἰς τῆς μάστιγος τὸ πλατάγισμα, οἱ ἵπποι ἀνετινάχθησαν σφοδρῶς, καὶ ἤρχισαν καλπάζοντες ὡς παράφοροι. Ὁ πλατὺς οὐρανὸς ἐφευγεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν, καὶ περὶ τὸν Φαέθοντα ἦτον χάος, ὅπου ἔβλεπε σκοτεινῶν σπινθηροβολοῦντας ἀστερισμοὺς ὡς σχῆμα καρλίνων, σκορπίων καὶ λεόντων, καὶ βαθίως ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν γῆν ἤτις ἐστρέφετο ὡς χειρόμυλος.

Ἄλλ' ὁ Φαέθων ἦτον γενναῖος. Ἦρπασε τοὺς χαλινούς καὶ σπασμωδικῶς τοὺς ἀνέσυρεν· οἱ δὲ ἵπποι ἀνωρθώθησαν εἰς τοὺς ὀπισθίους τῶν πόδας. Ὅργιζόμενος τότε, τοὺς ἐκτύπησε διὰ τῆς μάστιγος, καὶ αὐτοὶ φοβερῶς χρεμετίσαντες, ὥστε ἐσεισθήσαν οἱ θόλοι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐκ τῶν ῥωθῶν τῶν φυσή-

σαντες φλόγας, αἵτινες ἐβαψαν ἐρυθρὰ τὰ σύννεφα, ὤρμησαν ὡς ἂν ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν ἀνέμων, καὶ πᾶν κίνημα τοῦ νέου τῶν ἠνιόχου τοὺς ἠρέθιζε μᾶλλον ἢ ὅ,τι τοὺς ὠδήγει, καὶ ἐφέροντο τυρλῶς καὶ ἀτάκτως· καὶ ὅτε μὲν εἶλκε τοὺς χαλινούς ἀνεπήδων πρὸς τὰ ἄνω σχεδὸν καθέτως, καὶ εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἀνέβαινον εἰς ἀχανῆ ὕψη, μακρυνόμενοι τῆς γῆς ἤτις τότε, ἐστερημένη τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, ἐκαλύπτετο ὑπὸ χιόνων καὶ ὑπὸ πάγων, καὶ οἱ ποταμοὶ ἐγίνοντο κρύσταλλα, καὶ φυτὰ καὶ ζῶα καὶ ἄνθρωποι ἀπέθνησκον ἐκ τοῦ ψύχους...

ΟΘΩΝ. Καθὼς τώρα εἰς τοὺς πόλους.

ΠΑΤΗΡ. Naί, διότι καὶ ἐκεῖθεν ὁ ἥλιος εἶνε μακρὰν. — Ὅταν δ' ἀπῆδων οἱ εὐρωστοὶ τοῦ βραχίονος, καὶ ἐχαλαροῦντο οἱ χαλινοὶ, ὤρμων οἱ ἵπποι κατὰ κεφαλῆς πρὸς τὴν γῆν, καὶ ὅπου ἐπλησίαζον, αἱ πεδιάδες μετεβάλλοντο εἰς ἀμμώδεις ἐρήμους...

ΖΩΗ. Καθὼς εἰς τὸν ἰσημερινόν.

ΠΑΤΗΡ... Καὶ ἠναπτον ὡς λαμπάδες τὰ δάση, καὶ οἱ ποταμοὶ ἐξηραίνοντο, καὶ ἀπέραντος πυρκαϊὰ ἐβόσκειν εἰς τὰ ὄρη καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰς κατοικίας.

Τότε μεγάλη κραυγὴ ἠγέρθη ἐξ ὅλης τῆς γῆς. Οἱ ἄνθρωποι ἐξέπεμπον δεήσεις πρὸς τὸν Δία ν' ἀποτρέψῃ τὸ μέγα δεινόν. Ὁ δὲ Ζεὺς, ἰδὼν τὸν ἥλιον ὅτι ἐκινεῖτο ὡς ἂν ἐμέθου, καὶ ἐνοήσας ὅτι ὀδηγεῖ αὐτὸν οὐχὶ ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ χεῖρ πρωτόπειρος καὶ ἀνίκανος, ἤρπασε μετ' ὀργῆς τὸν κεραυνὸν καὶ τὸν ἐσφενδόνισε κατὰ τοῦ κούθαδου. Φοβερός τραγμὸς ἠκούσθη καθ' ὅλην τὴν φύσιν. Ὁ κεραυνὸς ἐνέσκηψεν εἰς τὴν ἄμαξάν, καὶ πλήξας ἀπεκύλισε τὸν Φαέθοντα· καὶ οἱ μὲν ἵπποι γνωρίζοντες τὴν βροντὴν τῶν Θεῶν, ἐντρομοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν φάτην τῶν, ἀφέντες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν γῆν εἰς σκότος βυθισμένην. Τὸ δὲ σῶμα τοῦ δυστυχῆ νεανίου, φερόμενον διὰ τοῦ κενοῦ, ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔμενον ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ του, μετ' ἀγωνίας περιμένουσαι τὴν ἐπιστροφὴν του.

Τὴν ἀπελπισίαν τῶν ἐνοεῖτε καὶ χωρὶς νὰ σᾶς τὴν περιγράψω. Τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας τῶν, τὸν πλήρη ζωῆς καὶ ἐλπίδων νεανία, τὸν εἶχον ἤδη ἐμπρὸς τῶν πτώμα ἀμορφῶν καὶ ἠκρωτηριασμένων. Διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἔσκαψαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸν ἐνεταφίασαν, καὶ ἐκεῖ τὰς εὕρισκεν ὁ ἀνατέλλων, καὶ ἐκεῖ ὁ δῶν ἥλιος νὰ κλαίωσιν ἀπαρηγορήτως, καὶ ὁ ποταμὸς ἔπινε τὰ δάκρυά τῶν.

Ὁ Ἀπόλλων ὁμῶς ἐλέησε τὴν γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας του, καὶ νὰ ἐλαττώσῃ μὲν τὴν θλίψιν δὲν ἠμπορεῖ, διότι καὶ ὁ ἴδιος τὴν συνεμερίζετο. Ἄλλ' ὅπως τὴν καταστήσῃ ὀλιγώτερον ἐπαισθητὴν εἰς αὐτάς, εἰς τὴν παραποταμίαν ἐκείνην ὅπου ἐφαίνοντο ὡς ῥιζώσασαι, τὰς μετεμόρφωσεν εἰς δένδρα, τὰς ἰτέας, αἵτινες ἤξευρετε ὅτι φαίνονται ὡς κλαίουσαι,

καί κλαίονσαι τῷ ὄντι ὀνομάζονται παρὰ τοῦ λαοῦ, τὰ δὲ πύρινα δάκρυά των, σταλάζοντα εἰς τὸν ποταμόν, ἐπήχθησαν ἐντὸς τῶν κυμάτων του εἰς τὴν κιτρίνην πολύτιμον ἐκεῖνην ὕλην ἣτις ὀνομάζεται Ἡλεκτρον.

ΚΛΕΩΝ. Καί τίς ἦτον οὗτος ὁ ποταμός;

ΠΑΤΗΡ. Ὁ Ἡριδανός, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Ὁ δυστυχῆς ὁ Φαέθων.

Αἰμυλία. Δυστυχῆς δ᾿, ὅμως καὶ τὸ ἤξιζε. Διατί νὰ εἶνε τόσοσ οἰματίας;

ΠΑΤΗΡ. Τότε διπλασίως δυστυχῆς, διότι καὶ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο εἶχε καὶ ἐτιμωρήθη.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Σ. τ. Δ. — Ἐξεδόθησαν τὰ Παιδικὰ Διηγήματα τοῦ καλλίστου τῶν συνεργατῶν μας κ. Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου (Αἰμιλίου Εἰμαρμένου) εἰς κομψότατον καὶ χαριτωμένον τόμον, ὅπως εἶνε καὶ αὐτὰ χαριτωμένα καὶ κομψότατα. Τὸ βιβλίον τοῦτο, πωλούμενον ἐν τῷ Γραφείῳ μας ἀντί φρ. 2, πρέπει νὰ στολισῇ τὴν βιβλιοθήκην παντὸς ἑλληνόπαιδος.

Ἐνθυμείσθε, ἔβαια, τὰς ὥρας ἐκεῖνας σελίδας, αἵτινες ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου ἀπέσπασαν τόσας συγκινήσεις καὶ τόσα δάκρυα· ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἔχητε τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ὅπου εἶνε δημοσιευμένα τὰ πλεῖστα τῶν διηγημάτων τούτων· ὅχι, διότι ἐκτὸς ὅτι καὶ τὰ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντα μετεβλήθησαν ἐπαισιωτῶς καὶ μερικὰ μάλιστα κατήνησαν ἀγνώριστα καὶ πολὺ ὠραιότερα, ἐκτὸς λοιπὸν τούτου, προσετέθησαν εἰς τὸν τόμον καὶ ἄλλα γραμμένα μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ χάριν: ἔπειτα καθὼς τὰ ἄνθη χωριστὰ μὲν ἔχει τὸ καθὲν τὴν χάριν καὶ τὸ μύρον του, ἐνωμένα ὅμως ἀποτελοῦν ὠραίαν ἀνθοδέσμην μὲ γλυκύτερον μύρον καὶ μεγαλειτέραν χάριν, οὕτω καὶ τὰ Παιδικὰ Διηγήματα ἐνωμένα ἀποτελοῦν ὠραιότατην ἀνθοδέσμην τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»

Ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποδείξωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὁποῖα εἶνε τὰ ἀνέκδοτα διηγήματα, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνει ὁ τόμος, καὶ μὴ δυνάμενοι δυστυχῶς νὰ διαθέσωμεν πολὺν χῶρον, παραθέτομεν τὸ μικρότερον ἐξ αὐτῶν, τὸν Ἐπιλογόν, ὁ ὁποῖος δεικνύει συγχρόνως καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ βιβλίου.]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

[ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ]



ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ἦσαν ἀκόμη εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἐκεῖ ἦσαν καὶ ἄλλα βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶχαν τυπωθῆ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, καὶ συνωμιλοῦσαν ἀναμεταξύ των, καὶ τὸ καθὲν ἔλεγε τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ἅμα ἔθῃ εἰς τὸν κόσμον.

— Ἐγὼ, ἔλεγε ἡ Γραμματικὴ, θὰ μάθω εἰς τὰ παιδιὰ ὅλα τὰ μέρη τοῦ λόγου, θὰ γεμίσω τὰ κεφάλια των

μὲ κανόνας καὶ ἐξαιρέσεις, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἀνορθογραφίας. Εἶν' ἐντροπή εἰς ἕνα παιδί νὰ κάμνῃ ἀνορθογραφίας!

— Ἐγὼ, ἔλεγε ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, θὰ διηγηθῶ εἰς τὰ Ἑλληνόπουλα τί κατορθώματα ἔκαμαν οἱ πρόγονοί των, εἰς ποῖα δυστυχήματα τοὺς ἔφεραν μερικὰ σφάλματα ποὺ εἶχαν, ἀλλὰ πόσον μεγάλοι ἄνθρωποι ἦσαν, καὶ θὰ τὰ κάμω ν' ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα μας.

— Ἐγὼ, ἔλεγε τὸ Λεξικόν, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἶμαι σοφόν, σοφώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, διότι πολλὰς λέξεις δὲν τὰς ἔχουν αὐτοὶ μέσα εἰς τὸ κεφάλι των, ἐνῶ ἐγὼ τὰς ἔχω μέσα εἰς τὰ φύλλα μου· λοιπὸν ἅμα ἔθῃ εἰς τὸν κόσμον θὰ ὑπάγω εἰς τὰς βιβλιοθήκας ὅλων ὅσοι εἰς τὸν κόσμον γράμματα· θὰ μὲ πάρουν καὶ μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι, καὶ ἅμα δὲν εἰς τὸν κόσμον τίποτε θὰ μ' ἐρωτοῦν καὶ θὰ τοῖς τὸ λέγω.

Ἡ Γραμματικὴ ἐκύτταξε μὲ σεβασμὸν τὸ Λεξικόν τὸ ὁποῖον ἐκαμάρωνε χονδρὸν χονδρὸν ἀπὸ σοφίαν.

— Ἀμ' εἰσεῖς, μικρά μου, θὰ κάμετε καὶ σεῖς τίποτε ἅμα ἔθῃτε εἰς τὸν κόσμον; λέγει μὲ χαμόγελον ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία εἰς τὰ Παιδικὰ Διηγήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ πλησίον.

— Ἡμεῖς, λέγουν τὰ Παιδικὰ Διηγήματα δειλὰ δειλὰ, ἡμεῖς δὲν εἶμεθα σοφά, δὲν ἔχομεν μέσα μας

μεγάλας ιδέας οὔτε δυσκολοηότους λέξεις, εἶμεθα μικρά, καὶ δὲν τολμῶμεν νὰ φαντασθῶμεν πὼς θὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τίποτε· ἀλλ' ἀπ' ἐδῶ ποὺ εἶμεθα ὄνειρευόμεθα ἀγγελολόγως παιδάκια ποὺ σκύπτουν εἰς τὰ φύλλα μας καὶ μᾶς διαβάζουν καὶ λάμπουν τὰ μάτια καὶ τὸν δότι μᾶς νοιώθουν, ὄνειρευόμεθα ὅτι συγκινοῦμε κατὶ ἀθώαις καρδύλαις καὶ κερμιά φορὰ βάζομεν εἰς αὐτὰς κάποιον καλὸν αἴσθημα, καὶ ὅτι διασκεδάζομεν, παρηγοροῦμεν κανὲν ἀρρωστον παιδάκι ποὺ εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι καὶ εἶνε λυπημένον. Αὐτὰ ὄνειρευόμεθα.

— Καὶ ἂν τὰ κατορθώσετε αὐτὰ, θὰ μείνετε εὐχάριστημένα; ἠρώτησεν ἡ Γραμματικὴ.

— ὦ, θὰ εἶμεθα πολὺ, πολὺ εὐτυχῆ! . . . εἶπαν τὰ Παιδικὰ Διηγήματα μὲ συγκίνησιν.

Τὸ Λεξικὸν ἔστρεψε καὶ τὰ εἶδε μ' ἕνα τρόπον ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ:

— Πῶς φάνονται ποὺ δὲν ἔχουν σταλιά σοφία μέσα των!

Ἄλλὰ τὰ Παιδικὰ Διηγήματα εἶχαν ζαρώσει εἰς τὴν θέσιν των καὶ δὲν ἐπρόσεξαν εἰς τὸν περιφρονητικὸν τρόπον τοῦ Λεξικοῦ, διότι εἶχαν βυθισθῆ πάλιν εἰς τὸ γλυκὺ των ὄνειρον.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ (ΑἰΜΙΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ)

Η ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΠΟΔΗ

Ὁ Ἀσπροπόδης ἦτο ἐν μικρὸν ποτικί: τὸ ὁποῖον ἐξοῦσε μὲ τὴν μητέρα του ἦτο ταπεινόν, χαριτωμένον καὶ εὐθυμον πλάσμα. Ἡ οἰκία των ἦτο εἰς μίαν σιταποθήκην, ὀπίσω ἀπὸ μερικοὺς σάκκους σιταρίου, ἦτο δὲ πολὺ καθῶς ἔπρεπε διὰ ποτικίους· καὶ ὅταν καμμία ἀκτίς τοῦ ἡλίου τὸ μεσημέρι ἔμβαιεν ἔως ἐκεῖ: «Νὰ ὁ Ἥλιος» ἔλεγε ἡ κυρὰ Ποντίκαινα· καὶ ὅταν ἔβλεπε τὴν Σελήνην ἔλεγε πάλιν: «Νὰ ἡ Σελήνη!» καὶ ἐνόμιζε πλέον τὸν ἑαυτὸν τῆς σοφῆν ἀροῦ ἤξευρε τόσα πράγματα· ὅσον διὰ τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα περιφέρονται τὴν νύκτα εἰς τὸν οὐρανόν, ἀμφιβάλλω ἂν τὴ ἐσυλλογίσθη ποτὲ ἡ κυρὰ Ποντίκαινα μὲ ὅλην τῆς τὴν σοφίαν.



«ΕΧΕ ΥΓΕΙΑΝ ΛΟΙΠΟΝ, ΜΗΤΕΡΑ!»

Ἄλλ' ὁ μικρὸς Ἀσπροπόδης ὁ υἱὸς τῆς κυρᾶς Ποντίκαινας ἦτο παρὰ πολὺ περιέργος καὶ πολλὰ παραξενάει ἰδέαι τοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν του, ἐνῶ ἔχοροπηδοῦσε καὶ ἔπαιζεν εἰς τὴν σιταποθήκην· καὶ μίαν ἡμέραν ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του:

- Μητέρα, τί εἶνε ὁ κόσμος;
- Ἐνα πρᾶγμα πολὺ μεγάλο, ἀπήνησεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα μὲ σοβαρότητα
- Πῶς τὸ εἰς τὸν κόσμον;
- Ἐπῆγες ποτὲ εἰς τὸν κόσμον;
- Ὅχι, παιδί μου, ἀλλ' ἀνατριχιάζω μόνον ποὺ

τὸν συλλογίζομαι, εἶπε μὲ φρίκην ἡ κυρὰ Ποντίκαινα.

— Καὶ διατί, μητέρα; ἠρώτησεν ὁ Ἀσπροπόδης, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ περιέργος, ὅπως πολλὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα παραλαλίζου τοὺς γονεῖς των μὲ ἐρωτήσεις. — Διότι ὁ πατέρας σου ἐχάθη εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν κόσμον, οὐ μὲν, εἶπεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα. — Ἄ! εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς, δίχως νὰ ταραχθῆ θὰ πῆγε νὰ μάθῃ περισσότερα.

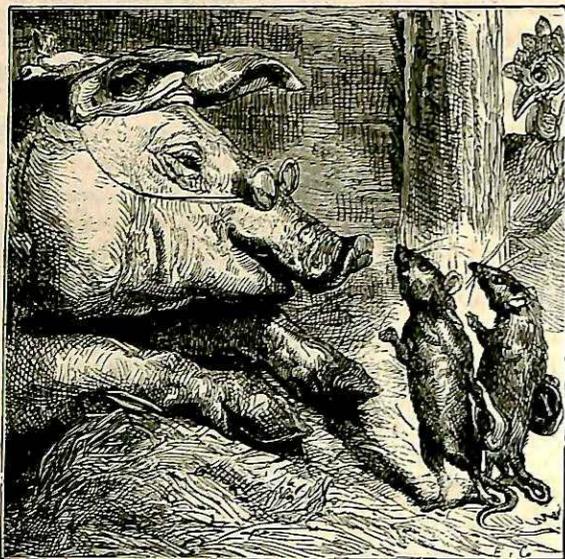
— Νὰ μάθῃ περισσότερα! καὶ ὑπῆρξε ἄλλος ποτικὸς σοφώτερος ἀπὸ τὸν πατέρα σου; εἶπεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα.

— Δὲν θὰ ἤμην, φαίνεται, γεννημένος τότε ἐγὼ, ὁ ὁποῖος εἶμαι ὁ πλέον σοφὸς ἀπὸ ὅλους· καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ὀμιλῇ μὲ τὸν ἑαυτὸν του ἀκουμβῶν τὴν μικρὰν του κεφαλὴν εἰς τὴν λευκὴν του παλάμην καὶ νὰ λέγῃ: ἐγὼ θὰ φανῶ πλέον ἀξίος ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

Ἐπειτα ἐπανελάβε δυνατώτερα: — Μητέρα, ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὸν κόσμον.

Ἡ κυρὰ Ποντίκαινα ὕψωσε τὰς χεῖράς τῆς μὲ τρόπον καὶ ἀπελπισίαν:

— Ἐχε ὑγείαν λοιπὸν, μητέρα! ἐφώναξεν ὁ μικρὸς τυχοδιώκτης, ἔχε ὑγείαν! Φεύγω!



"ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΕΙΣΘΕ, ΚΥΡΙΕ;"

— Τόσον γρήγορα, παιδί μου, μου φεύγεis; Ήλεγε με θρήνους ή κυρά Ποντίκαινα.

— Μή κλαίς, μητέρα, φαντάσου πού όταν γυρίσω θά με θαυμάζουν όλοι οι ποντικοί τής γειτονιάς.

— Άλλ' ή μητέρα εξηκολούθησε νά θρηνηή, τόν ένηγκαλίστη σφιγκτά, και ό Άσπροπόδης έγεινεν άφαντος.

— Όχι πολλά βήματα μακράν άπήντησε τόν συμπέθερον κύριον Στακτογένην, σοφόν γεροπόντικον, τού όποίου κάθε λέξις ήτο γεμάτη σοφίαν.

— Διά πού, κύριε; ήρώτησε τόν νέον ταξειδιώτην.

— Πάγω νά περιηγηθώ τόν κόσμον, άπεκρίθη αύτός.

— Υγίαινε λοιπόν, διότι, αν άληθινά εις τόν κόσμον πάγης, δέν έλπίζω νά σε ξαναϊδω πλέον, τού ειπεν ό γέρον ξηρά ξηρά.

— Δέν βλέπω διατί φοβεϊσθε σεις τόν κόσμον, άλλ' όπως και αν έχη, θά δοκιμάσω, επανέλαβεν ό Άσπροπόδης.

— Ά! θά δοκιμάσης καλά, μικρέ ξηροκέφαλε! Άκουσε τουλάχιστον τήν συμβουλήν ένός γεροπόντικου: «Μακρά από τας ποντικοπαγίδας».

— Τί εινε αι ποντικοπαγίδες; ήρώτησεν ό Άσπροπόδης.

— Θα τας μάθης όταν τας ιδής; έχε ύγειαν!

— Υγίαινε! άπήντησεν ό μικρός περιηγητής, και άνεχώρησε βιαστικά, ένθ ό Στακτογένης τόν παρατηρούσε σκιάζων τούς όφθαλμούς του με τήν χειρά του και έψιθύριζε:

— Άλοίμονον! πάγει νά ιδή, λέγει, τόν κόσμον και θά χαθή. Δυστυχία του!

Αυτά σκεπτόμενος άνεχώρησεν. Ό Άσπροπόδης

έν τούτοις έπροχωρούσε ακριβώς έξω από τήν σιταποθήκην άπαντά ένα άλλον νέον ποντικόν, άγνωστον εις αύτόν.

— Καλημέρα σας· πού πηγαίνετε; ήρώτησεν εκείνος.

— Πηγαίνω νά ιδω τόν κόσμον, ειπεν ό Άσπροπόδης.

— Κ' έγώ δι' αύτό ίσα ίσα πηγαίνω, ειπεν ό άλλος.

— Τότε λοιπόν πάμε μαζί.

Και άνεχώρησαν και οι δύο με εύθυμίαν.

— Ω! τί μεγάλος πού εινε ό κόσμος ειπεν ό Άσπροπόδης, σηκωθείς εις τά όπίσθιά του πόδια και μετρήσας με τό βλέμμα του τήν τριγύρω έκτασιν, άμα επέρασαν τήν αύλήν τού κτήματος.

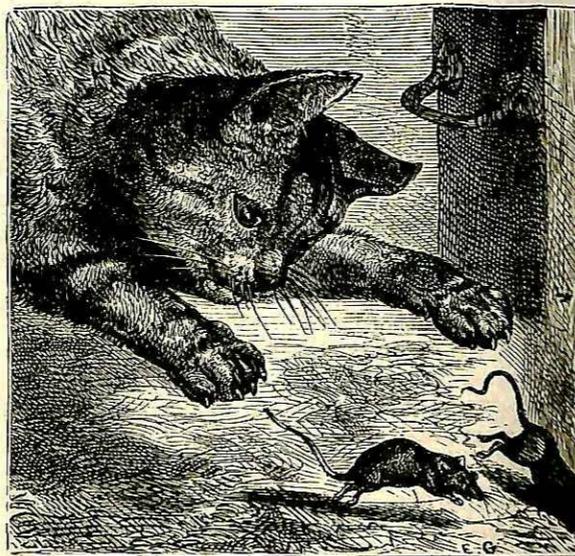
Και τί παράξενα πράγματα ζούν εις αύτόν! ειπε και ό άλλος, ένθ οι πετεινοί έκραζαν, αι πάπιαι εκάκαζαν, αι όρνιθες εκακάριζαν, οι χοίροι έγρύλιζαν, αι άγελάδες έμυκώντο, ανάμεσα δε από μίαν θυρίδα εφαινότο μερικά πρόβατα πού έβέλαζαν, ένθ ό σκύλος τής οικίας έγαύγιζε ως νά τόν έχαιρετούσαν όλαι αι διάφοροι εκείναι φωνάι.

— Τί ώραία! Θα έκπληξώμεν τούς ιδικούς μας εις τήν έπιστροφήν, έλεγαν οι δύο περιηγηταί ένθ έκαμαν τόν γύρον τής αύλής.

— Άλλά δέν θά μάθωμεν πολλά πράγματα, εκτός μόνον αν έρωτώμεν ειπεν ό Άσπροπόδης πλησιάζων εις ένα χοίρον με γλυκύ πρόσωπον και τό μικρόν άνόητον ποντίκι ήρώτησεν:

— Κύριε, σας παρακαλώ, ποντικός εισθε;

— Η έρώτησις αύτή έκαμε τόν χοίρον νά σταματήση και νά σκεφθή.



"ΕΣΗΚΩΘΗ ΝΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΔΕΧΘΗ"

— Μάλιστα· αν θέλετε νά με όνομαζετε έτσι, δέν με μέλει. Και οι μικροί φίλοι τόν έπίστευσαν.

— Ω! βλέπεις, εις τόν κόσμον ύπάρχουν μεγάλοι μαύροι ποντικοί, μεγάλοι άσπροι, μεγάλοι με στίγματα, ειπεν ό Άσπροπόδης, βλέπων τούς χοίρους.

— Εν τούτοις μία άγελάς τούς έβλεπε.

— Σάς παρακαλώ, δέν μäs λέγετε, κυρία, Ποντίκαινα εισθε; ήρώτησεν ό συνταξειδιώτης τού Άσπροπόδης.

— Φύγε απ' έδω νά μη σου μάθω νά μου πής κι' άλλη μία φορά Ποντίκαινα, ειπε με θυμόν ή άγελάς. Άλλά μετ' όλιγον κατεπραύθη και ήρχισε νά μασσά κάτι χόρτα.

— Υπάρχουν εις τόν κόσμον μερικοί ποντικοί με κέρατα πού δέν εινε διόλου εύγενεις, ειπαν οι δύο φίλοι και επήγαν πρös τας όρνιθας.

— Μήπως εισθε ποντικοί; ήρώτησεν μίαν ηλικιωμένην κόταν.

— Μπά! ειπεν ή όρνις κακαρίζουσα και ανοιγοκλειουσα τούς στογγύλους της όφθαλμούς, δέν μäs μέλει όπως και αν μäs όνομάσετε.

— Παράξενα ποντίκια, αλλά πολύ εύγενή, έψιθύρισαν οι δύο περιηγηταί, έχουν δύο μόνον πόδας, βλέπεις, και μερικά έχουν τήν γλώσσαν έξω από τό στόμα.

— Και έπροχώρησαν πρös τόν σκύλον.

— Εισθε ποντικός και σεις; τού λέγουν·

— Άλλ' ό σκύλος έγαύγισε τόσον υπερήφανως ώστε οι ποντικοί έτράπησαν εις φυγήν κατατρομαγμένοι. Από τήν βίαν των όπου έφευγαν δέν παρετήρησαν πού επήγαιναν και έτρώπωναν εις τό μαγειρείον τής έξοχικής οικίας, όπου μία μεγάλη Γάτα στακτομαυρη ήτο εξηπλωμένη πλησίον εις τήν έστίαν. Άμέσως άμα τούς ειδε έσηκώθη νά τούς ύποδεχθή.

— Τί εύγενής, παχύς ποντικός! ειπεν ό Άσπροπόδης.

Και έπειτα άποτεινόμενος πρös τήν Γάταν: « Σάς παρακαλώ, Κύριε... » αλλά οι όφθαλμοί τής Γάτας με τό άγριόν των βλέμμα τού έκοψαν τήν όμιλίαν του.

— Άλλοίμονον εις τόν δυστυχή φίλον του! άλλοίμονον! Μία φωνή, έν γριτσάνισμα μικρών κοκκάλων ήκούσθη και ό Άσπροπόδης τρέχει, τρέχει μακράν

και χώνεται μέσα εις τό ντουλάπι, τό όποιον έσκόρπιζεν ώραίαν ευωδίαν. Η καρδιά τού Άσπροπόδης έσταξεν αίμα, όπως λέγομεν, δια τόν θάνατον τού φίλου του, άλλ' ή ευωδία τού ψημένου τυρίου τόν έκαμε νά τρέχουν τά σάλια του.

— Αυτό θά εινε ψημένο τυρί, ειπε με τόν νούν του.

Είχε άκούσει νά όμιλούν δι' αύτό, αλλά ποτέ δέν ειχε βάλει εις τό στόμα του ούτε ειχεν όσφρακνθή τήν μυρωδίαν του.

— Αυτό λοιπόν θά εινε εκείνο τό έκλεκτόν των έκλεκτών, τό άριστούργημα των άριστουργημάτων. Και έστρεφογύριζεν εις τό ντουλάπι όσφρακνόμενος όσφρακνόμενος με τόν κωμικώτερον τρόπον τόν όποιον ειμπορείτε νά φαντασθήτε.

Μάλιστα εκεί μέσα ήτο και έν κουτίον παραδόξου σχήματος με τρεις μεγάλας στογγυλάς θυρας. Απ' εκεί, απ' εκεί εξήρχετο ή θελκτική εκείνη όσμή, από κάτι τι τό όποιον όμοιάζε με άνοικτόν στόμα, και ειχεν όδόντια και μυτερά μάλιστα όδόντια, Άλλ' ό Άσπροπόδης δέν έγνώριζε τας ποντικοπαγίδας· όταν τό ειδε ό Άσπροπόδης επεινούσε και ήρχισε με προθυμίαν νά κατατρώγη τό έλκυστικόν δόλωμα.

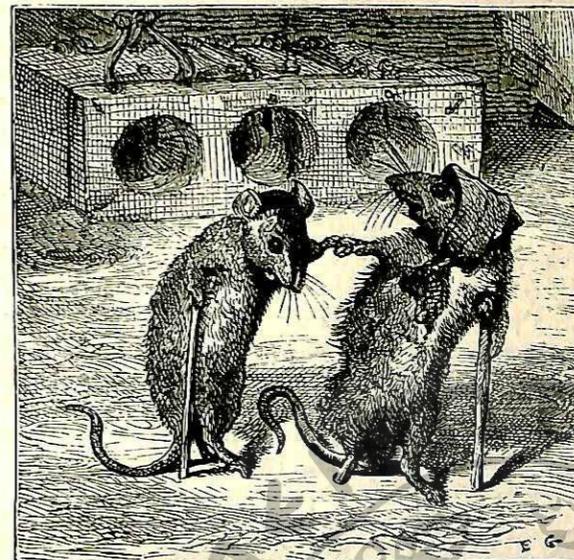
Κλάκ! τό άνόητον ποντίκι έτσακώθη!

— Άχ, μητέρα, μητέρα! έφώναζεν ό Άσπροπόδης και έκτυπούσε τας

μικράς άσπρας του παλάμας; αλλά ό εις από τούς όπισθίους του πόδας και ή ούρά του εκρατούντο από τά φονικά όδόντια. Ητο φυλακισμένος πλέον. Ω! πόσον έσυλλογίζετο τόν πατέρα του! θά χαθή λοιπόν και αύτός εις τόν μέγαν αύτόν κόσμον, και δέν θά έπιστρέψη ποτέ πλέον σοφός και μέγας δια νά καταστήση υπερήφανον τήν μητέρα του!

Αυτά έσυλλογίζετο ότε λεπτός ήχος τόν έκαμε νά στρέψη, και ειδε πλησίον του ένα χωλόν γεροπόντικον με τρεις πόδας.

— Άγωνίσου με γενναϊότητα, παιδί μου, άγωνίσου με γενναϊότητα καλλίτερα νά χάσης ένα πόδι και τήν ούράν σου παρά τήν ζωήν σου. Κύτταξε, κι' έγώ τό ίδιον έπαθα, ειπε και έδειξε τήν θέσιν τού ποδός του, ό όποιός ειχε πιασθή και κομματιασθή από τήν ποντικοπαγίδα, αλλά δέν τού έπροξενούσε



"ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ ΤΑ ΔΥΟ ΚΩΔΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ"

πλέον πόνον ή πληγή διότι είχε θεραπευθῆ. Και πῶς ἔτυχε νά εὐρεθῆς ἐδῶ τὸν ἠρώτησε;

— Ἦλθα νά ἰδῶ τὸν κόσμον· ἀλλὰ τί τρομερὸς τόπος! καὶ ἐνῶ ὠμιλοῦσε ἔβαλεν ὄλα του τὰ δυνατὰ διὰ νά ἐλευθερωθῆ. Ἐπὶ τέλους τὸ κατώρθωσε, ἀλλὰ τὴν μισὴν οὐρανὸν του καὶ τὸ πόδι του τὰ ἀφῆκε εἰς τὸ στόμα τῆς ποντικοπαγίδος.

— Δὲν πειράζει, παιδί μου, δὲν πειράζει· ἄς φύγωμεν γρήγορα μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Καὶ ἀνεχώρησαν τὰ δύο χωλὰ πλάσματα εἰς μίαν τρύπαν τὴν ὁποίαν ἐγινώριζεν ὁ γέρον.

— Ὁ κόσμος, τοῦ εἶπεν, εἶνε γεμάτος ἀπὸ κινδύνους καὶ παγίδας αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ δόλωμά των ἐλκύουν τοὺς ἀπλοῦς· ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσο κακὸς διὰ τοὺς μεγάλους καὶ σοφοὺς οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὀμμάτια διὰ νὰ βλέπουν. Πήγαινε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ ἄκουσε αὐτὴν τὴν συμβουλὴν: Οἱ μικροὶ ἐγεννήθησαν διὰ νὰ κάμνουν τὰς μικρὰς ἐργασίας τὰς ὁποίας δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν οἱ μεγάλοι· ὁ καθείς ἄς κάθεται εἰς τὴν γωνίαν ποῦ τοῦ ἀρμόζει. Κ' ἐγὼ τὰ ἔμαθα αὐτὰ ἀφοῦ ἐπῆγα εἰς τὸν κόσμον, ὅπως σύ, καὶ ἐπίσθηκα. Αὐτὰ εἶπεν ὁ γέρον ποντικός.

Καὶ πρέπει νὰ μένωμεν πάντοτε εἰς τὸ σπίτι μας; ἠρώτησεν ὁ Ἀσπροπόδης.

— Ὅχι· μερικοὶ πρέπει νὰ πηγαίνουν μακριὰν, ἀλλὰ μόνον αἱ σοφαὶ κεφαλαὶ εἰμποροῦν νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὰς παγίδας. Ὑγιαίνει λοιπὸν· θὰ εἶσαι πολὺ καλλίτερα εἰς τὸ σπίτι σας. Καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Ἀσπροπόδης βογκῶν ἀπὸ τοὺς πόνοους καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐβραθεν ἕως εἰς τὴν οἰκίαν των· ἀλλὰ σκουπίσας τὰ δάκρυά του καὶ

προσποιοῦμενος ὅτι δὲν ἦτο χωλὸς ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν των οἰκίαν.

— Εἶδα τὸν κόσμον, μητέρα, εἶπε, μὲ γενναϊότητα. — Ἀληθινὰ! ἀγαπητόν μου παιδί; καὶ μὲ τί ὁμοιάζει ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα, ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν ὡς νὰ εἶχεν ἀποθάνει καὶ τὸν ἐπανεβλεπε πάλιν.

— Ὡ! εἶνε μεγάλος τόπος· εἰς αὐτὸν εἶνε μεγάλοι μαῦροι ποντικοί, μεγάλοι ἀσπροι, βάρβαροι ποντικοὶ μὲ κέρατα καὶ κόκκινην βράχιν, ἄλλοι μὲ δύο πόδια καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλοι ἀκόμα.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ, ἐπιθύρισε ἡ κυρὰ Ποντίκαινα.

— Μητέρα, ἔμαθα καὶ τί εἶνε ἡ ποντικοπαγίδα, ἐκείνη ποῦ μοῦ εἶχεν εἰπεῖ ὁ συμπεθέρος Στακτογένης.

— Τί ἔκαμε ὁ Στακτογένης; εἶπε μία φωνὴ καὶ συγχρόνως ἐφάνη ὁ ἴδιος.

— Ἐμαθα τί εἶνε ἡ ποντικοπαγίδα, εἶπε μὲ ἡσυχίαν ὁ Ἀσπροπόδης.

— Ἄ! λοιπὸν δὲν εἶδες ἀνωφελῶς τὸν κόσμον! ἐπανεβλεπὸν ὁ σοφὸς γέρον.

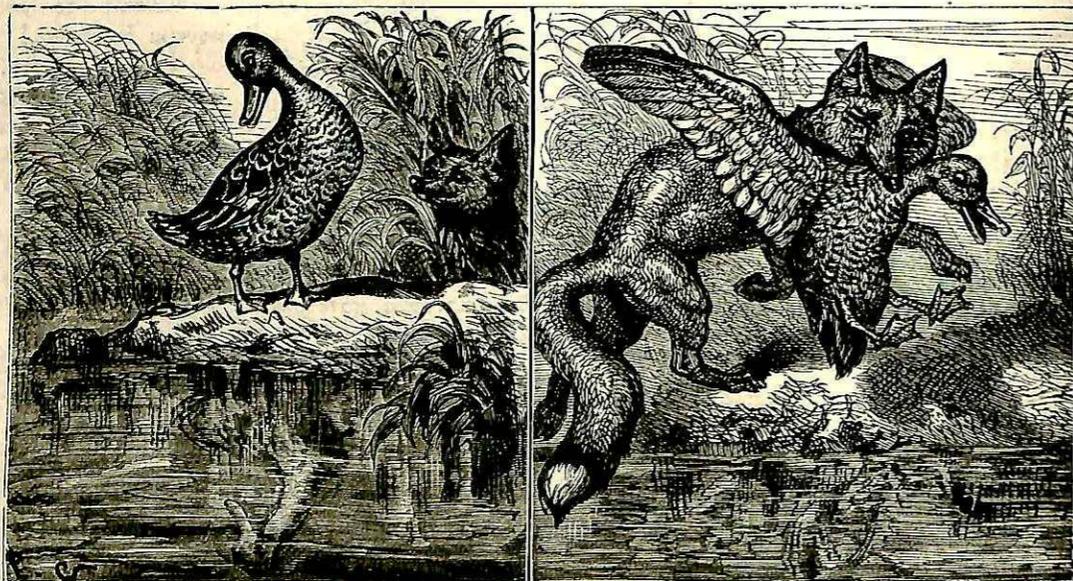
— Καὶ σκοπεῦν νὰ μείνω πλέον εἰς τὸ σπίτι μας ἕως ὅτου νὰ γείνω σοφὸς κ' ἔπειτα νὰ ὑπάγω πάλιν νὰ τὸν ξαναἰδῶ.

— Πολὺ καλὰ, παιδί μου, πολὺ καλὰ, βλέπω ὅτι ἤρχισε νὰ ὠριμάζῃ τὸ μυαλό σου.

— Ἀλλὰ δὲν ἐστάθηκα τόσο ἀνόητος ὅσον ἄλλοι, εἶπε μὲ τόλμην ὁ περιηγητὴς μας· ἀφῆκα μόνον τὸ πόδι μου καὶ τὴν οὐρανὸν μου, ἀλλὰ ἔσωσα τὴν ζωὴν μου!

(Παράφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

ΝΕΛΛΗ



« ΤΙ ΕΥΜΟΡΦΗ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ! »

(Ἰδέ σελ. 187)

« ΑΧ! Η ΚΑΚΟΜΟΙΡΑ ΕΧΑΘΗΚΑ! »

ΠΑΠΙΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΟΥ

— Πάπια, κυρὰ πάπια, δὲν βγαίνεις ἔξω ἀπὸ τὴν λίμνην νὰ ὀμιλήσωμε ὀλίγον;

— Ὅχι, κυρὰ Ἀλωπού, ὄχι, δὲν βγαίνω, καλὰ εἶμαι ἐδῶ ποῦ εἶμαι.

Καὶ ἡ πάπια ἐπήγαινε πλέον μέσα εἰς τὴν λίμνην καὶ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της: Ἡ μάνα μου μοῦ εἶπε νὰ τὴν φοβοῦμαι τὴν Ἀλωπού, γιατί δὲν θέλει νὰ μοῦ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ νὰ μὲ χάρσῃ.

Ἡ δὲ Ἀλωπού ἔκαμνε τὸν γύρον τῆς ὄχθης καὶ ἔλεγε: Ἀχ καὶ γᾶξευρα κολύμβι, πάπιά μου, τί θὰ πάθαινες!

Ἡ Ἀλωπού, ὡσὰν πονηρὴ ὅπου ἦτον ἤρχετο συχνὰ καὶ ἐπαρκαμίνευε, ἀλλὰ ἡ πάπια, μόλις ἐνοιώθη ὅτι ἦτον ἐκεῖ κοντὰ ἡ ἐχθρὰ της, πλούτς! εἰς τὴν λίμνην καὶ τρέχα πιάσε την.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐκολυμβοῦσεν ἡ πάπια, παρετήρησε τὴν κεφαλὴν της καὶ τὸ στήθος της μέσα εἰς τὸ νερὸν καὶ ἐβγαλεν ἐν χαρούμενον πίπ! πίπ! τὸ ὅποτον ἤθελε νὰ εἰπῇ:

— Τί εὐμορφή ποῦ εἶμαι!

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μισὸ σῶμά της ἦτο μέσα εἰς τὸ νερὸν καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὸ καμαρώσῃ ὀλόκληρον, τῆς ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἔβγῃ ἔξω εἰς τὴν ὄχθην νὰ σταθῇ εἰς μίαν μεγάλην πέτραν καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν εὐμορφίαν της.

Καὶ λοιπὸν ἐβγήκεν ἔξω, καὶ ἀνέβη εἰς τὴν μεγάλην πέτραν, καὶ ἐγύρισε ὀπίσω τὴν κεφαλὴν της καὶ ἔβλεπεν εἰς τὸ νερὸν τὸ κίτρινόν της βράμφος, τὴν στρογγυλὴν της κεφαλὴν, τὸν χυτὸν λαιμόν της,

τὰ ὑλιστερά καὶ παρδαλὰ πτερά της, καὶ ἦτο κτευχαριστημένη καὶ ἔλεγε μέσα της.

Ὡ! τί εὐμορφή ποῦ εἶμαι!

Ἐἶχε λησμονήσει ὅλως διόλου πλέον τὴν Ἀλωπού. Ἀλλ' ἡ Ἀλωπού δὲν τὴν εἶχε λησμονήσει· ἦλθε πάλιν νὰ κάμῃ τὸν συνειθισμένον γύρον της εἰς τὴν ὄχθην καὶ ὅταν εἶδε τὴν πάπιαν νὰ καθρεπτίζεται εἰς τὴν λίμνην μὲ τόσο καμάρι, ἐχαμογέλασε πονηρὰ, καὶ ἐπλησίασε σιγά, σιγά . . .

Ἡ πάπια ἐνόησε μίαν ζεστὴν ἀναπνοὴν ὀπίσω της, ἀλλὰ πρὶν προσθήσῃ νὰ ἰδῇ ποῖος εἶνε, πρὶν προσθήσῃ νὰ πηδήσῃ πάλιν εἰς τὴν λίμνην εὐρέθῃ κρεμασμένη εἰς τὸ στόμα τῆς Ἀλωπούς.

Ἐκτυποῦσε τὰ πτερά της, ἐσπαρταροῦσε, ἐτέντωνε τὰ κίτρινα καὶ πλατεῖα της πόδια, ἀλλὰ τίποτε, τὰ ὀδόντια τῆς Ἀλωπούς τὴν ἐκρατοῦσαν σφιγκτὰ.

Ἐφώναζε δυνατὰ πίπ! πίπ! πίπ! πίπ! πίπ! πίπ! πίπ! πίπ! ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ: Ἀχ! Ἀχ! Ἀχ! Ἀχ! ἡ κακομοῖρα, πάει, ἐχάθηκα!

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον παρέδωκε τὴν τελευταίαν της ἀναπνοὴν καὶ ἡ Ἀλωπού τὴν ἔθαψεν . . . εἰς τὴν κοιλίαν της. Τῆς ἐβγαλε καὶ λόγον καὶ εἶπε:

« Πάπια, κυρὰ πάπια, μακαρίτισσα, τὴν εὐμορφή ἤθελες νὰ μοῦ κάμνης, αἶ; δὲν τῶξευρες πῶς ἡ φιλαρέσκεια εἶνε πολὺ κακὸ ἐλάττωμα; Μάθε το τώρα· μὰ πῶς νὰ τὸ μάθης; ἐδῶ ποῦ εὐρίσκεισαι, τὸ πάθημα δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ σοῦ γείνη μάθημα! Καλοστόμωχέ λοιπὸν νὰ μοῦ εἶσαι, μακαρίτισσα πάπια!»

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΒΩΔΙΟΥ

Ἀπ' τὸ παραθύρι πέφτει λάχανο τρανὸ σ' ἕνα ἰδιάνο φουσκωμένο, ἕς ἕνα πετεινὸ.

Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος εἶνε σύγενής δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ἐγγίσῃ ἀπ' τοὺς δυὸ κανεῖς

— Πάρτε δά, λέγει ὁ ἕνας, εἶνε τί καλὸ.

— Μὰ ὀρίστε, λέγει ὁ ἄλλος, σὰς παρακαλῶ.

— Σεῖς ποῦ εἴσθε, λέγει ὁ ἕνας, πλέον σεβαστός.

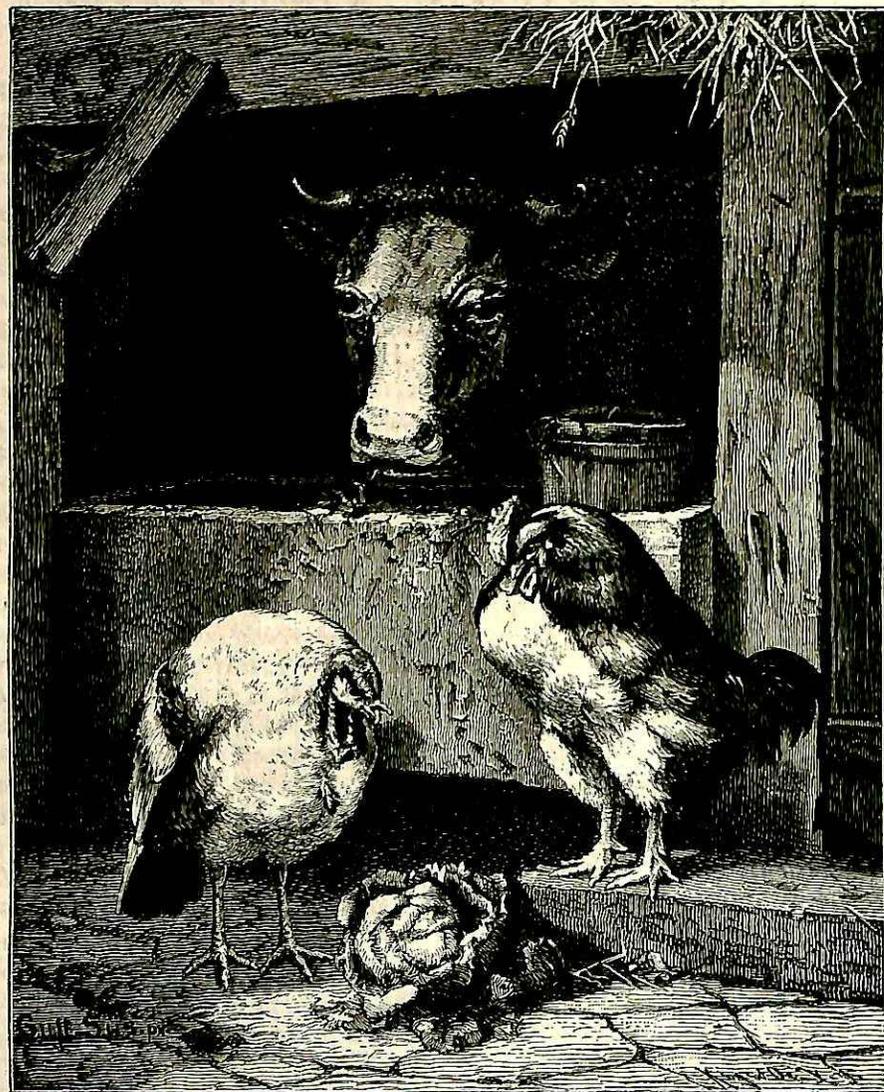
— Σεῖς ποῦ εἴσθε, λέγει ὁ ἄλλος, πλέον ξακουστός,

— Μὲ τὸ σεῖς καὶ μὲ τ' ὀρίστε ὁ καιρὸς περνᾷ τοὺς φωνάζει ἕνα βῶδι ποῦ κ' αὐτὸ πεινᾷ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν, τοὺς λέγει, πάντοτε ὠφελεῖ εἰς τοιαύτας περιστάσεις μία συμβουλὴ, ἐπειδὴ κ' ἅρῃν ἔχει πάντα τὸ γοργό, εἰς τὸ μέσον ἐπεμβαίνω δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ καὶ τὴ γνώμη μου σὰν φίλος θέλω νὰ σὰς πῶ, γιατί ξέρετε κ' οἱ δυὸ πῶς σὰς ἀγοπῶ.

— Κόψετε το εἰς τὴ μέση διακριτικὰ, διαιρέστε το εἰς δύο ἴσα μερτικὰ, Φάτε το μὲ τὴν ὑγείά σας, μὲ καλὴ καρδιά. Πέτε κ' ἕνα τραγουδάκι σὰν καλὰ παιδιὰ, Κ' ἐπειδὴ σὰς ξέρουν ὅλοι ποῦσασθε καλοὶ δῶστε λίγο καὶ σὲ μένα γιὰ τὴ συμβουλὴ. Κ' ὕστερα ἀφοῦ τὸ φάτε πειὰ μὲ τὸ καλὸ Ἐπαναρχίστε τὴ δουλειά σας, σὰς παρακαλῶ.

ἸΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ



Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΒΩΔΙΟΥ

("Ιδε σελ. 187)

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τὸ νὰ εἶναι τις ἐγκρατὴς δὲν εἶναι μεγάλη ἀρετὴ· ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ εἶναι τις τοιοῦτος εἶναι μέγα ἐλάττωμα.

Τίποτε μὴ ἐπιχειρῆς χωρὶς νὰ σκεφθῆς· ἀλλ' ὅταν ἀποφασίσῃς κάμε αὐτὸ μὲ ἐπιμονήν.

"Ὅταν κάμνω μίαν ἐκδούλευσιν εἰς τινα, ἔλεγεν εἰς σοφός, νομίζω ὅχι ὅτι κάμνω χάριν ἀλλ' ὅτι πληρῶνω ἐν χρέος.

Ποτὲ μὴ κάμης ἐλεημοσύνην μόνον καὶ μόνον διότι σοὶ προξενεῖ συγκαμὸν εἰς ἐπάτης καὶ θέλεις ν' ἀλλαγῆς ἀπὸ τὴν θέαν του, ἀλλὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν παρηγορήσῃς.

'Αγαπῶμεν τοὺς γονεῖς μας, τοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς φίλους μας· ἡ πατρις συνενένοι εἰς ἐν τὴν ἀγάπην ὄλων αὐτῶν καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀγαπῶμεν περισσότερο ἀπὸ ὅλα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν δέκατον διαγωνισμόν « τῆς Διαπλάσεως », τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἐκρίθησαν ἄξιοι :

Τοῦ βραβείου

Ξιφίας, ἐτῶν 13 3/4

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Εὐθαλία Πετροκοκκίνου, ἐτῶν 14

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Πονηρὰ Ἀλωποῦ, ἐτῶν 14

Εὐφήμου μνείας

(Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας)

Ἄσπτος, 13. — Ἄπτερος Νίκη, 15. — Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης, 14. — Ἰωάννα Δυκρῶ, 11. — Μικρὰ Σουρικάτα, 9. — Ἐκτωρ ὁ Τρώς, 13. — Πρωτόπειρος Μέλισσα, 11 3/4. — Ἐλαφρὰ Ἀκατος, 11. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη, 9. — Τσίρος τοῦ Πελάγου. — Πάτροκλος Σ. Νικολαΐδης, 12.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Θέλετε νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ τρομερὸν ὄνειρον τοῦ Κωστάκη;

— Βέβαια! βέβαια!

— Προσέξετε λοιπόν! Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ τί ἦταν αὐτὸς ὁ Κωστάκης.

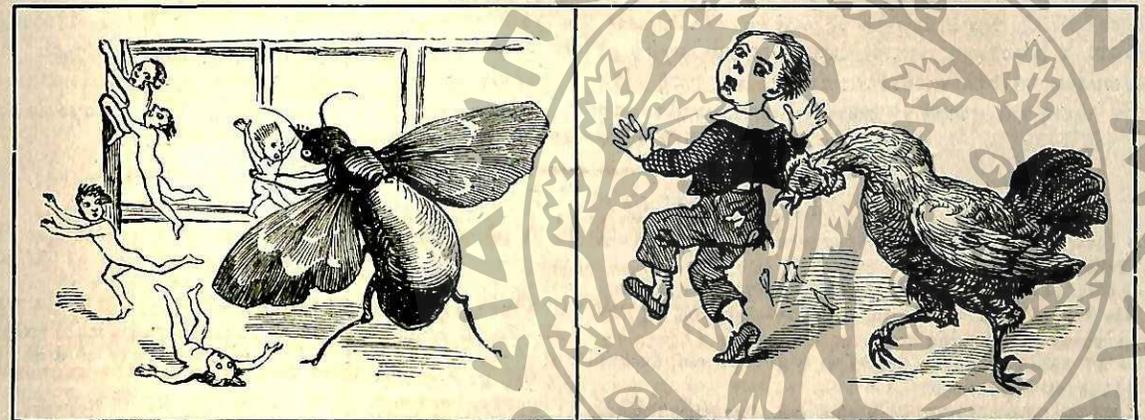
Πότε ἔπιανε μυῖγαις διὰ νὰ ταῖς βγάλη ἕνα ἕνα τὰ φιλά των ποδαράκια καὶ νὰ ταῖς καρφώσῃ ἐπάνω 'στὸ χροτὶ, καὶ ἐγελοῦσε μὲ τὴν ἀγωνίαν των. Πότε ἐκτύπουσε τὸ σκυλάκι του, τὴν εὐμορφή καὶ μαλλιάρη Μαίμουδίτσα, καθὼς τὴν ὠνόμαζε. Κανένα ζῶον τοῦ σπητιοῦ δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὡς καὶ ὁ πετεινός, ὅταν τὸν ἔδλεπε, γρήγορα ἔπερνε δρόμο. Ἡ καυμένη ἢ μητέρα του ἔκλαιε συχνὰ κ' ἔλεγεν: « Ἄχ! τί θὰ γείνη αὐτὸ τὸ παιδί σὰν μεγαλώσῃ, ἀφοῦ ἀπὸ τῶρα εἶνε τόσο σκανδαλιάρικο! »

Ὅταν τὴν ἤκουε ὁ Κωστάκης τῆς ἔλεγε: « Μὴ κλαῖς, μαμά, καὶ θὰ γίνω καλός! » Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἀργότερα, ἔκανε πάλι τὰ ἴδια.

Μίαν ἡμέραν, ἐσοφίσθηκε νὰ ρίξῃ πέτρας 'στὸν βατράχου τῆς λίμνης. Ἀλλ' ὁ πατέρας του τὸν εἶδε καὶ ἀφοῦ τὸν ἐμάλωσε καλὰ καλὰ, τοῦ εἶπε: « Αὐτὴ τῆ φορά θὰ σὲ τιμωρήσω αὐστηρὰ· θὰ πᾶς νὰ πλαγιάσῃς χωρὶς δεῖπνο. »

Ὁ Κωστάκης, ἔκλαυσε ἐζήτησε συγχώρησιν, ἀλλ' τοῦ κάκου! Ὁ πατέρας του τοῦ ἀπήντησε: « Δέντ' ἐπιστεύω πειὰ τόσαις φοραῖς μού 'ζήτησες συγχώρησιν καὶ ἀκόμη δὲν διωρθώθηκες! »

Ὁ Κωστάκης ἀπεκοιμήθη μὲ τὰ κλάμματα. Αἶφνης φωναὶ τὸν ἐξύπνησαν. Ἦταν πειὰ ἡμέρα καὶ τί βλέπει; . . . Ἐπάνω 'στὸ παράθυρο τέσσαρα παιδάκια ἔτρεχαν κατατρομασμένα διότι μιά μυῖγα μεγαλύτερα ἀπὸ διάνον τὰ κυνηγοῦσε. Ἐνα εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμον, δύο ἄλλα προσπαθοῦσαν νὰ σκαρῶσουν περὶ ψηλὰ 'ς τὸ παράθυρο. Ἀλλ' ἕνα μικράκι τὸ εἶχε πιάσει τὸ καυμένο καὶ τὸ κρατοῦσε



« Η ΜΥΓΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΑΡΙΑ ΤΗΣ »

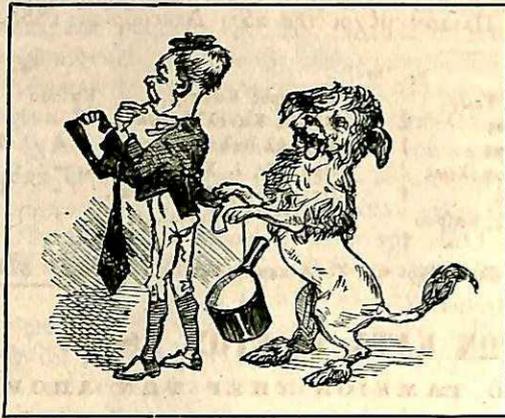
« ΟΡΜΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΞΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ ΤΟΥ »

Ὁ Κωστάκης ἦταν ἕνας μικρὸς τύραννος τῶν ζῶων, μολονότι ἦταν μόνον ἕξ χρόνων. Ὅταν ἐτελείωνε τὸ μάθημά του ἀντὶ νὰ παῖξῃ φρόνιμα, σὰν καλὸ παιδί, ἐκεῖνος ἐσυλλογίζετο τί ζῶον εἴμπορεῖ νὰ βασανίσῃ.

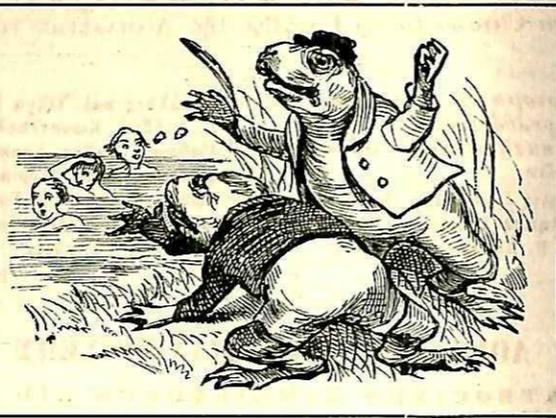
τόσο σφιτὰ μὲ τὰ ποδαρὰ της ὅπου ὁ Κωστάκης τὸ λυπήθη καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ σώσῃ. Ἀλλ' ἡ μυῖγα τὸν ἐκύτταξε μὲ τόσο θυμὸ, καὶ τοῦ φάνηκε τόσο μεγάλη ὅπου ἔτρεξε γρήγορα τρομασμένος ἔξω ἀπ'

την κάμαρα. Καθώς έτρεχε, βλέπει τὸν πετεινό τους, ὁ ὁποῖος ὀρᾷ ἐπάνω του καὶ τοῦ ξεσχίζει τὸ πανταλόνι του. Εἰς τὴν ἴδιαν στιγμήν, ἡ Μαίμουδίτσα τρέχει σιγὰ σιγὰ πίσω του καὶ τοῦ δίνει εἰς τὸ βουχό του μὴ κατασρόλα τόσο βαρεῖά ὅπου δὲν μπορούσε

γρήγορα 'στὸ νερό κ' ἐκεῖ βλέπει δύο του φίλους, οἱ ὁποῖοι ἐκολυμβούσαν. Μπαίνει καὶ αὐτὸς μέσα, ἀλλὰ μόλις ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ καὶ νὰ, μιά πέτρα τὸν κτυπᾷ 'στὸ πρόσωπο καὶ τοῦ τὸ κάνει ὄλο αἷματα. Ὁ Κωστάκης γυρίζει νὰ 'δῇ τί εἶναι καὶ βλέπει δύο



« ΤΟΥ ΔΕΝΕΙ ΠΙΣΩ ΤΟΥ ΜΙΑ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑ »



« ΒΛΕΠΕΙ ΔΥΟ ΤΡΟΜΕΡΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ »

νὰ σαλεύσῃ. Ὁ Κωστάκης θέλει νὰ βάλῃ τὰς φωναῖς ἀλλὰ 'ντρέπεται νὰ τὸν 'δοῦν μὲ ξεσχισμένο πανταλόνι. Κ' ἔπειτα λέγει μὲ τὸν ἑαυτὸν του: χθὲς ἔκανα ἐγὼ τὰ ἴδια 'στὰ ζῶα. Ἡ μητέρα θὰ μὲ πῆ πὼς καλὰ ἔπαθα. »

Ἡ Μαίμουδίτσα ἔτρεξε καὶ ἔφερε τὴν πλάκα καὶ τὸ κονδύλι τοῦ Κωστάκη καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, ἂν γράψῃ, ὅσα τοῦ 'πῆ, θὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Ὁ Κωστάκης ἠναγκάσθηκε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς: « Ζητῶ συγχώρησι τῆς Μαίμουδίτσας δι' ὅσα τῆς ἔκανα καὶ τῆς ὑπόσχομαι ποτὲ πλέον νὰ μὴ τὴν βασανίσω. » Ἐνῶ ἔγραφε, ἡ Μαίμουδίτσα ἐπηδούσε γύρω του ἐπάνω 'στὰ δύο πιασιν τῆς ποδάρια καὶ ἐγελοῦσε. Ἄμα ἐτελείωσε ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς καὶ τὸν ἐλευθέρωσε.

Τότε ὁ Κωστάκης ἐπειδὴ ἐντρέπετο νὰ δευχθῆ μὲ ξεσχισμένο πανταλόνι, ἐσυλλογίσθηκε νὰ 'μπῆ μέσα 'στὴν λίμνη καὶ ὕστερα νὰ φωνάξῃ βοήθεια καὶ νὰ 'πῆ πὼς τοῦ ἔκλεψαν τὸ πανταλόνι του. Τρέχει λοιπὸν

τρομερούς βατράχους, τόσο μεγάλους, ὅπου κατ' ἀρχὰς δὲν ἤξευρε τί εἶνε. Ἦσαν 'ντυμένοι ὡς ἄνθρωποι: ὁ ἓνας ἔστεικε ὀρθὸς καὶ 'κρατοῦσε δύο πέτρας. « Ρίχνε πέτρας σ' αὐτὸ τὸ παληόπαιδο ποὺ κανένα δὲν λυπάται, ἔλεγε ὁ ἓνας 'στὸν ἄλλον. » Ἐλα νὰ τοῦ σπάσωμε καὶ ἡμεῖς τὸ κεφάλι. » Καὶ λέγων ταῦτα ἠτοιμάζετο νὰ τοῦ ρίξῃ τὰς πέτρας. Ὁ Κωστάκης βάζει τὰς φωναῖς... τρίθει τὰ μάτια του... καὶ, ὦ ἀνέλπιστη εὐτυχία! δὲν εἶδε ἄλλο παρὰ τὴν κάμαρά του καὶ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὰς φωναῖς του καὶ τὸν ἐρωτοῦσε τί εἶχε. Ὁ Κωστάκης ἐρρίφη 'στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τῆς διηγήθη τὸ ὄνειρόν του. Ἡ μητέρα του τοῦ εἶπεν: « Αὐτὸ τὸ ὄνειρο εἶνε ἀγγελία τοῦ Θεοῦ. Πρόσεχε νὰ διορθωθῆς διὰ νὰ μὴ σὲ τιμωρήσῃ χειρότερα! »

Ὁ Κωστάκης ὑπεσχέθηκε νὰ γείνη φρόνιμος καὶ τῶ ὄντι αὐτὴν τὴν φορὰ ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἔγεινε μοναδικὸ παιδί διὰ παράδειγμα.

ΕΙΦΙΑΣ ἐτῶν 13 3/4

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς ἔκαυχᾶτο εἰς τὴν ἀδελφὴν του Μαρίαν διὰ τὴν παλληκαριάν του.

— Χθὲς, ἔλεγεν, ὅταν ἐπήγαινα εἰς τὸ Σχολεῖον, εὗρήκα εἰς τὸν δρόμον ἓνα φεῖδι, καὶ δὲν χάνω καιρόν, εἰς τὴν στιγμήν κόπτω τὴν οὐρά του.

— Ἄ! Κρίμα, καυμένη, τοῦ λέγει ἡ ἀδελφή του, ἔπρεπε νὰ κόψῃς τὸ κεφάλι του.

— Μὰ δὲν εἶχε κεφάλι, ἦταν κομμένο, ἀπαντᾷ ὁ Τοτὸς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἐκτορος τοῦ Τρωῶς.

Ὁ μικρὸς Τάκης ἐρωτᾷ τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν του: Διὰ τί ὁ πετεινός μας, ὅταν τραγουδᾷ, κλείει τὰ μάτια του; — Τόσον πρᾶγμα δὲν ξεύρεις; ἀπαντᾷ ὁ ἀδελφός του: ἀπλοῦστατον! διότι τὸ τραγοῦδι του τὸ ξεύρει ἀπ' ἑξῶ!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ὅταν διενέμοντο τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων, εἰς μαθητῆς λαμβάνει τὸν βαθμὸν μετρίως ἅμα δὲ τῶ ἐδόθη. τὸ ἐνδεικτικὸν χωρὶς νὰ συσταλῇ, εἶπε ἀφελέστατα ὁ Τόσον τὸ καλλίτερον πᾶν μέτριον Ἄριστον. »

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου.

TAMEION YΠEP TΩN AΠOPΩN EΠIMEΛΩN MAΘHTΩN KAI MAΘHTPION

EKTON ΔEΛTIOY CYNEICΦOPΩN

κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 25ης Δεκεμβρίου 1883.

Table with 4 columns: Name, Amount (φρ. - Ex.), Name, Amount (φρ. - Ex.). Lists donors like Νικόλαος καὶ Ὀλγα Μ. Γεωργιάδου, Θεόδωρος Καστῆς, Πέτρος Κανελλόπουλος, etc.

Ἐν ὄλῳ μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου 1883 . . φρ. 374 85

ΛΟΓΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883

ΚΑΤΑΤΕΘΕΙΣΩΝ CYNEICΦOPΩN EIC TΟ TAMEION YΠEP TΩN AΠOPΩN

EΠIMEΛΩN MAΘHTΩN KAI MAΘHTPION

Κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἕκτον δελτίον συνεισφορῶν εἰσπραχθῆσαν φρ. 374,85 μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου 1883 ἀπὸ τῶν ἢ Διευθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » συμφώνως πρὸς τὸν διοργανισμὸν τοῦ Ταμείου ὤφειλε νὰ ἀποστείλῃ τὴν « Διάπλασιν » ὡς βραβεῖον ἀπ' εὐθείας πρὸς πτωχοῦς ἀριστεύσαντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις μαθητῶν. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ διδάσκαλοι μετὰ τὴν δῆλωσιν ἡμῶν, δι' ἧς ἐζητοῦμεν κατάλογον τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, δὲν ἔστειλαν ἡμῖν τοιοῦτον καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸ 10 ἄρθρον τοῦ διοργανισμοῦ τοῦ Ταμείου, ἀπεστείλαμεν τοὺς πρὸς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν ἀναλογούντας τόμους « Διαπλάσεως » πρὸς τοὺς κατωτέρω ἀναφερομένους Συλλόγους μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως διανεμήσωσιν αὐτοὺς εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητῶν τῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν σχολείων.

Μόνον ὁ δημοδιδάσκαλος Πόρου καὶ ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐν Δοβρᾷ τῆς Ἡπείρου σχολείου ἀπέστειλαν ἡμῖν τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν καὶ δι' αὐτὸ ἀπεστείλαμεν πρὸς αὐτούς, ὡς ἐμφαίνεται κατωτέρω, τοὺς ἀναλογούντας τόμους « Διαπλάσεως ».

Ἡδὴ ἡ κατάστασις τοῦ « Ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν » ἔχει ὡς ἑξῆς: Αἱ μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου 1883 κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς « Διαπλάσεως » συνεισφοραὶ συμποσοῦνται κατὰ τὸ ἀνωτέρω δελτίον εἰς..... φρ. 374 85

Ἀπέναντι τοῦ ποσοῦ τούτου ἐστάλησαν 184 τόμοι τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » τοῦ ἔτους 1882 πρὸς τοὺς ἑξῆς:

Table with 2 columns: Recipient Name, Amount (τόμοι). Lists recipients like Πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, Πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσόν, etc.

Ἐν ὄλῳ..... τόμοι 184

πρὸς φρ. 2, 50 καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκπτώσεως 20 % πρὸς φρ. 2 . . φρ. 368 Ἐδαπανήθησαν καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν 25 τόμων εἰς Πάτρας, τῶν 4 εἰς Πόρον καὶ τῶν 5 εἰς Δοβρᾶν..... » 5,75 373 75

Ἐπόλοιπον μεταφερόμενον εἰς τὸ « Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν » τοῦ ἔτους 1884 φρ. 1 10

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΣΗΜ. Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ δημοσιευθῇ τὸ Πρῶτον δελτίον συνεισφορῶν τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ « Ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν ».

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Με τὸ παρὸν τεύχος λήγει ἡ συνδρομὴ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ διὰ τὸ ἔτος 1883· ὥστε ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἕκτον αὐτῆς ἔτος 1884 παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν στέλλοντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον.

ΑΛΛΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ τόμος τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» τοῦ 1883 ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τοῦ παιδικοῦ μυθιστορήματος Εἰς τὴν Θάλασσαν! θὰ διανεμηθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρὸς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς· παρακαλοῦνται δὲ νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ὅσοι θέλουσι νὰ λαμβάνωσι τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1884, καθ' ὃ ὁ μὲν τόμος τῆς πρώτης ἐξαμηνίας θὰ περιέχῃ τὸ ὄραϊον καὶ διδασκτικώτατον διὰ παιδία μυθιστόρημα Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου τῆς Εὐδοξίας Δουπουῆ, ὁ δὲ τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας τὸ χαριέστατον καὶ ὠφελιμώτατον βιβλίον τοῦ Αἰμιλίου Δεσῶ τὸ ὀνομαζόμενον Αἰ Απορία τῆς Μικρᾶς Σωσάνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Πολὺ ὄραϊον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Φανερώνει τὰ πατριωτικὰ καὶ γενναῖα αἰσθήματα σου καὶ μᾶς ἐνθυμίζει τὰ ἀλησμόνητα ἐκείνα κατορθώματα τῶν συναγωνιστῶν σου.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδικόν σου εἶνε πολὺ τρυφερόν, Ποιμερικὴ Φλογέρα. Εἶνε γεμάτον ἀπὸ ποιήσιν καὶ μυρίζει βουνό, θυμάρη, ἀρνάκια καὶ τόσαις ἄλλαις ἐξοχικαῖς χάραις. Μὴ λησμονήσης νὰ μοῦ φιλήσης τὸν Νεαρὸν Ἰππέα τὸν ὁποῖον περιμένω νὰ ἴδω μίαν ἡμέραν εἰσερχόμενον μετ' ὑπερήφανον ἄλογόν του ἐκεῖ ὅπου ὄνειρεύεται νὰ πάγῃ κάθε ἀληθινὸν ἐλληνόπουλον.

Πόσον σὲ λυποῦμαι, καυμένη Ποιητῶν Ἀλεποῦ. . . . Δὲν εἶχες παῦσαι ἀκόμη τὰ δάκρυά σου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πτωχοῦ σου καναρινιοῦ καὶ ἰδοὺ τὸ σκληρὸν δρέπανον τοῦ θανάτου ἀρπάζει ἀπὸ τὰς ἀγκάλας σου τὸν χαυδευμένον γάτον σου Ἰαμπο-βέη. Τὸν κακόμοιρον! Αἰώνια του ἡ μνήμη! Τοῦ ἔβγαλες τοῦλάχιστον κανένα ἐπικήδειον λόγον;

Ἐγχεῖνες ἐπὶ τέλους καλὰ, ἀγαπητῆ Ἰωάννα; Κινίνο, κινίνο καὶ πάλιν κινίνο. Εἶνε πικρόν, ἀλλ' ὠφελεῖ.

Ὁ Σιφίας καὶ ἡ Εὐθαλία Πετροκοκκίνον παρακαλοῦνται νὰ μοῦ γράψουν ποίους τόμους προτιμοῦν:

Ἐτσι λοιπόν, σοῦ ἀρέσει ἡ Ἀλληλογραφία, Μικρά μου Δουκίσσα; Καὶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου ἀρέσει. Εὐχαρίστως λέγω εἰς τὴν Ἑλικωνιάδα Παρθένον καὶ εἰς τὴν Ἰωάνναν Καγκάδη ὅτι τὰς ἀσπάξασαι καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ τὰς γνωρίσης.

Εἶνε ἀλήθεια, Πρωτόπειρος Μέλισσα, καὶ Ἐλαφρὰ Ἀκατος, ὅτι αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν ὅταν τὰ γράμματά σας εἶνε χορτάτα, καθὼς μοῦ γράφετε, καὶ πρὸ πάντων

ὅταν εἶνε μετ' ὅσην χάριν γραμμένα σὰν τὰ ἰδικά σας. Ἀλλὰ καὶ δὲν δυσαρεστοῦμαι ὅταν ἀπὸ τὴν μελέτην δὲν σὰς μὲνη καιρὸς νὰ μοῦ γράφετε πολλὰ· εἰσεύρω ὅτι τὰ φιλότιμα παιδάκια περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγαποῦν τὰ μαθήματά των.

Καλῶς ὤρισες ἐπὶ τέλους χαρίεσσα, Ἀμαρυνά. Σὰν τὰ χιόνια! σὰν τὰ χιόνια! Εἰς ποῖον δάσος ἴσο τὸσον καιρὸν κρυμμένη καὶ δὲν ἐφαίνεσο; Καὶ ἡ ἀγαπημένη Μουσικὸς τί γίνεται; Ἄμ' ἡ Μικροῦλα Τίποτε; Εἰπέ μου τα ὅλα αὐτὰ καὶ ἐγὼ θὰ ἐρωτήσω τὴν Σφῆκα τί γίνεται καὶ αὐτὴ τὸσον καιρὸ. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ ὑπερηφανεύθῃ τόσον διότι ἐμεγάλωσεν.

Πολὺ ἄγριος εἶσαι, κύριε Μέλαρ Ἀετῆ. Τί σοῦ ἔκαμεν ἡ δυστυχὴς Πληγωμένη Τρυγὼν καὶ τὴν φοβερίζεις ὅτι θὰ τὴν βουφῆθῃς ὀλόκληρη; Ὀλίγην εὐσπλαχνίαν πρὸς τὰ μικρὰ καὶ ἀδύνατα πτηνὰ καὶ μάλιστα ἂν εἶνε πληγωμένα.

Ἄφου δὲν ἐδημοσιεύθησαν αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις, φίλε Βλάχε, θὰ πῆ ὅτι δὲν ἴσαν καλαὶ. Αὐτὸ πλέον ἔχεις κανόν; Δὲν ἐδημοσιεύθησαν; δὲν εἶνε καλαὶ! Ὡστε στεῖλε ἄλλαις καλλιτετραῖς καὶ μετ' ἄσους των.

Καὶ ἐρωτᾷς ἂν μ' ἀρέσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, Τουρκομάχος Ἑλληνας; Βέβαια μ' ἀρέσει· νὰ σοῦ εὐχηθῶ νὰ 'βγῇ κι' ἀληθινό; Τὸ λέει ἡ καρδιά σου;

Ἄφου λοιπόν δὲν θέλεις, δὲν λέγω εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους ὅτι ἠσθένησες, Μέγα Ὀρρεορ Ρόκ. Μήπως ἐγὼ σοῦ εἶπα ὅτι θὰ τὸ εἰπῶ;

Ἡ Εὐδελόκαμος Ἀθηναῖ παρακαλεῖ τὴν Ζεφύριον Αἰδῶν ν' ἀναβαῖνῃ καμμεῖα φορὰν νὰ τὴν βλέπῃ ἀφ' οὗ συχνὰ περὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

181. Ἑλληνοσύμφωνον. — α**(*ε*—*α*—*ω* —*α*—*α*—*α*—*ε*—*ε*—*α*—*α*—*α*

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐκτωροῦ τοῦ Γρωῶς.

182. Λεξιγραφικός. Ἄν με ἀφήσης ὅπως εἶμαι θὰ με εὖρως κάτωθεν τοῦ προσώπου σου, ἂν ὅμως μοῦ ἀφαιρήσης τὰ τρία ἀρχικὰ γράμματα θ' ἀνέβω εἰς τὸ πρόσωπόν σου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀραπάκου.

183. — Παίγνιον. Δύο μητέρες καὶ δύο τέκνα ἔχουν τρία πορτοκάλια νὰ φάγουν καὶ ὁ καθεὶς τρώγει ἓν ὀλόκληρον. Πῶς γίνεται τοῦτο;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Σφοντομπεροῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

167. Ἡ Μουσικὴ ὕφώνει τὸν νοῦν καὶ καταπραίνει τὰ πάθη. — 168. Τὸ πολυτιμώτερον ὄλων τῶν πραγμάτων εἶνε ὁ χρόνος. — 169. Πάν-ορμος. — 170. Ἀργουτόλιον (Ἄργος-τὸ-Λυών). — 171. Χημεῖα (Χ, μία). — 172. Βόλγας, Ὀλγα. — 173. Πάρις-ἕξις. — 174. ΣΥΡΟΣ. (1. Σόλων. 2. Ἰλακὴ. 3. Ρόδον. 4. Ὀλυμπος. 5. Σαλαμίς). — 175. Οὐδέμια, διότι αἱ χῆνες ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ ἀκολοθῇ ἡ μία τὴν ἄλλην. — 176. Ἐχθρὸν τῶν πέντε φράγκων καὶ 9 τῶν δύο φράγκων. — 177. Ἡ λέξις Μετοχή (Μετὸ Χ). — 178. Ὁ ποταμός. — 179. Λύκος ἔτρωγε ποδαροβάτον ὁ δὲ ποὺς ἦτο αἰγὸς. — 180 L' Ile de Crète.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Table with 3 columns: Title, Page Number, and Page Number. Lists contents of the journal including 'Αἶμα (τὸ)', 'Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»', 'Ἄνεμος (ὁ)', 'Ἀξιωματικός (ὁ)', 'ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ Εἰς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ', 'Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ', 'Ἀπόφασις (ἡ) τοῦ Κίμωνος', 'ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»', 'Βροχὴ (ἡ)', 'Γέφυρα (ἡ) τοῦ Δόμινο (μετὰ 2 εἰκόνας)', 'Δήλωσις τῆς Διευθύνσεως', 'Διαγωνισμὸς (ἔργατος, μετὰ 6 εἰκόνας — δέκατος, μετὰ 4 εἰκόνας)', 'Διατὶ τρώγωμεν', 'Δέκα ὀκτὼ λίραι! . . .', 'Διατὶ γελᾷ ἡ Σελήνη; (μετὰ εἰκόνας)', 'Δῶρον (τὸ) τῆς Φωτεινῆς. (μετὰ εἰκόνας)', 'Εἰς τὴν ἀερογαλιὰ, (μετὰ εἰκόνας)', 'Εἰς τὸ μαγειρεῖον, (μετὰ εἰκόνας)', 'Εἰς τὸ σκότος, (μετὰ 4 εἰκόνας)', 'Ἑλληνικὰ Παραμῦθια', 'Ἑλληνόπουλον (τὸ), (μετὰ εἰκόνας)', 'Ἐμπρὸς μάρς, (μετὰ εἰκόνας)', 'Ἐν, δύο, τρία! ἔμπρὸς μάρς! (εἰκὼν)', 'Ἐξοχὴ καὶ πόλις, (μετὰ 3 εἰκόνας)', 'Ἐνός μηνὸς τιμωρία', 'Ἐορτὴ (ἡ) τῆς μητρὸς, (διάλογος)', 'Ἐορτὴ (ἡ) τοῦ πάππου, (μετὰ 2 εἰκόνας)', 'Ἐπάνω εἰς τὴν Γέφυραν', 'ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ: Πετεινός, (μετὰ εἰκόνας)', 'Κόττα, (μετὰ εἰκόνας)', 'Ἐυγενὴς πρότασις', 'Ἐτυχία καὶ δυστυχία', 'Ἐσπῶ (τὸ) προσκέφαλο, (μετὰ εἰκόνας)', 'Θερμάστρα (ἡ) τοῦ Σχολείου', 'Ἰδέα (ἡ) τοῦ Φιλοσοφίμου', 'Καβάλλα (ἡ), (μετὰ εἰκόνας)', 'Καθεὶς (ὁ) μετ' ἡν ὄρεξίν του', 'Κάλλιστον βιβλίον', 'Καρδιά (ἡ)', 'Καφές (ὁ), (μετὰ εἰκόνας)', 'Κλέπτης (ὁ) τῶν μικρῶν πτηνῶν, (μετὰ εἰκόνας)', 'Κόκκινον (τὸ) φορεματάκι', 'Κομῆτης (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)', 'Κόψιμον (τὸ) τῶν μαλλιῶν (μετὰ εἰκόνας)', 'Κράκ-Ἄχ (μετὰ εἰκόνας)', 'Κούνια (ἡ) (μετὰ εἰκόνας)', 'Κούνια (ἡ) τῆς Κούκλας, (μετὰ 2 εἰκόνας)', 'Κίνδυνος (ὁ) τοῦ πουλοῦ, (μετὰ 3 εἰκόνας)', 'Κίνδυνος (ὁ) τοῦ πουλοῦ, (μετὰ 3 εἰκόνας)', 'Λυπημένη (ἡ) μητέρα, (μετὰ εἰκόνας)', 'Μαραφῆτης (ὁ) καὶ αἱ παραβίδες, (μετὰ εἰκόνας)', 'Μεγάλον τραπέζι, (μετὰ εἰκόνας)', 'Μέιν-Ρήδ', 'Μετὰ τέσσαρας μῆνας', 'Μία καλὴ πράξις', 'Μικρὰ Σεισουρήθρα, (εἰκὼν)', 'Νά!', 'Νότος καὶ Βορρᾶς, (μετὰ εἰκόνας)', 'Παιδικὰ Διηγήματα', 'Παιδικὸν πνεῦμα 14, 31, 46, 63, 77, 93, 111, 125, 141, 158, 175, 190', 'Πάπια καὶ ἄλωποι (μετὰ εἰκόνας)', 'Πάρα πολὺ ἐβιάστηκε, (μετὰ εἰκόνας)', 'Πεισματάρη (ἡ) Γυλλοπούλα, (μετὰ 3 εἰκόνας)', 'Πέντε (αἱ) δραχμαὶ (μετὰ εἰκόνας)', 'Περὶ ἡγῆσις (ἡ) τοῦ Ἀσπροπόδη (μετὰ 4 εἰκόνας)', 'Περστέρια (τὰ) τῆς Φατμάς, (μετὰ εἰκόνας)', 'Πετεινός (ὁ) τῆς Τερεζίνας, (μετὰ εἰκόνας)', 'Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 47, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 192', 'Ποῖος εἶσαι; (εἰκὼν)', 'Πόσον κοπιᾶζον αἱ μητέρες, (μετὰ εἰκόνας)', 'Πρῶνοι περπατοί, (μετὰ 2 εἰκόνας)', 'Πῶς ὁ Κωστάκης ἐγένει ἐπιμελής, (μετὰ εἰκόνας)', 'Πῶς ὁ χωρικός ἠγόρασε μίαν ἀγελάδα μετ' ὄρνιθας, (μετὰ εἰκόνας)', 'Ροδάνι (τὸ), (μετὰ εἰκόνας)'. Page numbers range from 104 to 24.